

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 31

Ple del Parlament

Sessió 19, primera reunió, dimecres 12 de març de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca d'explicacions amb relació a la crisi de la xarxa de rodalies de Catalunya i sobre la seva posició respecte al traspàs de les competències en immigració 317-00078/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre les solucions per a resoldre el caos de la xarxa de rodalies de Catalunya 317-00076/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre la proposta, d'acord amb la Moció 47/XV, d'impartir educació sexual integral a infants a partir dels tres anys 317-00080/15	12
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'increment de la inseguretat de les dones i la relació d'aquest increment amb les polítiques migratòries 317-00073/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre les seves prioritats per a resoldre la crisi de la xarxa de Rodalies de Catalunya 317-00075/15	15
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva valoració de l'estat de la xarxa de Rodalies de Catalunya 317-00079/15	16
Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques per a contrarestar la inseguretat, el fanatisme religiós, la misogínia i l'homofòbia 317-00077/15	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre els acords i les actuacions en els propers mesos per a potenciar el creixement econòmic 317-00074/15	19
Pregunta al Govern sobre les mesures adoptades per a garantir l'ús del català per part dels serveis públics i concertats de salut en l'atenció als usuaris que ho sol·licitin 310-00136/15	20
Pregunta al Govern sobre la cessió de competències exclusives de l'Estat en favor seu 310-00135/15	22

Pregunta al Govern sobre la fiscalitat a Catalunya 310-00131/15	23
Pregunta al Govern sobre la mobilitat a Catalunya 310-00132/15	25
Pregunta al Govern sobre planejament urbanístic i equipaments 310-00133/15	27
Pregunta al Govern sobre la violència institucional 310-00129/15	28
Pregunta al Govern sobre les polítiques d'habitatge 310-00130/15	30
Pregunta al Govern sobre l'accés a l'habitatge 310-00124/15	32
Pregunta al Govern sobre el nou pla d'equipaments culturals 310-00125/15	33
Pregunta al Govern sobre les accions en matèria de recerca i universitats relacionades amb l'any Catalunya-Japó 310-00126/15	35
Pregunta al Govern sobre els reptes en matèria de personal del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica 310-00127/15	36
Pregunta al Govern sobre les prioritats en defensa de l'escola pública 310-00128/15	38
Pregunta al Govern sobre l'escola pública 310-00134/15	40
Proposició de Llei de modificació de la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau (continuació) 202-00026/15	42
Proposició de Llei de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica (continuació) 202-00033/15	52
Projecte de Llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret Llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials (debat de totalitat) 200-00006/15	61
Homenatge en memòria de l'exdiputat Llibert Cuatrecasas i Membrado 401-00020/15	76
Proposició de Llei sobre les defensories i sindicatures locals de greuges (debat de totalitat) 202-00015/15	79
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi per a l'elaboració d'un pacte català contra l'antigitanisme i per a la inclusió del poble gitano 252-00006/15	88
Interpel·lació al Govern sobre les necessitats bàsiques dels catalans i les prestacions que els ofereix el Departament de Drets Socials i Inclusió 300-00093/15	98
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport als joves 300-00098/15	105
Interpel·lació al Govern sobre polítiques feministes transversals 300-00090/15	111
Interpel·lació al Govern sobre els valors democràtics europeus 300-00096/15	118
Interpel·lació al Govern sobre les novetats en la formació professional 300-00091/15	124

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 19.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat del secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major, el lletrat Ferran Domínguez García i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Homenatge en memòria de l'exdiputat Llibert Cuatrecasas i Membrado (tram. 401-00020/15). Junta de Portaveus. Substanciació.
3. Proposició de llei de modificació de la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau (tram. 202-00026/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 136, 33).
4. Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica (tram. 202-00033/15). Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 157, 24).
5. Projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials (tram. 200-00006/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 119, 69).
6. Proposició de llei sobre les defensories i sindicatures locals de greuges (tram. 202-00015/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 104, 12).
7. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi per a l'elaboració d'un pacte català contra l'antigitanisme i per a la inclusió del poble gitano (tram. 252-00006/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la proposta de resolució i de l'esmena presentada.
8. Interpel·lació al Govern sobre les necessitats bàsiques dels catalans i les prestacions que els ofereix el Departament de Drets Socials i Inclusió (tram. 300-00093/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport als joves (tram. 300-00098/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre polítiques feministes transversals (tram. 300-00090/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els valors democràtics europeus (tram. 300-00096/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les novetats en la formació professional (tram. 300-00091/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'economia digital (tram. 300-00092/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la formació de docents en l'àmbit universitari (tram. 300-00097/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les Terres de l'Ebre (tram. 300-00095/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a millorar les polítiques d'execució penal (tram. 300-00094/15). Andrés García Berrio, del Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius (tram. 302-00065/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur (tram. 302-00066/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu (tram. 302-00067/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atròfia del sistema educatiu català (tram. 302-00069/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra el crim organitzat i el terrorisme (tram. 302-00068/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els fons europeus Pròxima Generació (tram. 302-00070/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.
23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia prevista per a la sobirania energètica, el desplegament de les energies renovables i el tancament de les centrals nuclears (tram. 302-00071/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.
24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del català (tram. 302-00072/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

El president

Bon dia. Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciarien aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que tres diputats i quatre diputades han delegat el seu vot per aquesta sessió plenària: la diputada Glòria Freixa i Vilardell i els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell; la diputada Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Ester Capella i Farré, i les diputades Eva Menor Cantador i Judit Alcalá González i el diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de 248 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, i abans de començar l'ordre del dia, he de comunicar-los un nou feminicidi des del darrer Ple. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Igualtat i Feminisme, el passat 6 de març va morir assassinada l'Eva a Blanes, primera víctima mortal per violència masclista enguany a Catalunya.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència masclista.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, la Mesa convoca un minut de silenci avui en suspendre la sessió del Ple al migdia davant de la façana del Palau del Parlament.

També ara mateix s'ha reunit la Junta de Portaveus i ha acordat una declaració institucional sobre el Vuit de Març que llegirem demà abans de suspendre la sessió al migdia, immediatament després de la votació de les mocions, per si cap grup parlamentari vol convidar cap organització vinculada a la lluita de les dones.

Comencem l'ordre del dia.

Els informo que els diputats del Grup Parlamentari de Junts, que constitueixen més d'una cinquena part dels membres de la cambra, han sol·licitat d'incorporar com a nou punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió la votació de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant del Ple perquè informi sobre les mesures previstes per posar fi a les deficiències del servei de la xarxa de rodalies.

La Junta de Portaveus hem acordat que la portaveu del Grup Parlamentari de Junts disposarà d'un temps de dos minuts per explicar les raons per les quals es fa aquesta petició, aquesta sol·licitud de compareixença, i que els grups parlamentaris que així ho desitgin també tindran un torn de dos minuts per poder-s'hi posicionar.

Per tant, té la paraula en primera instància la portaveu del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Des de Junts no esperàvem haver d'arribar fins al punt de demanar una alteració de l'ordre del dia per intentar forçar aquesta compareixença del president de la Generalitat davant del caos de la xarxa ferroviària, que, òbviament, ha col·lapsat durant aquestes dues darreres setmanes.

En aquest context, el que ens semblava més lògic i també el mínim exigible era que el president comparegués a iniciativa pròpia, per petició pròpia, però, veient que no en tenia cap intenció, nosaltres, divendres, vam registrar aquesta sol·licitud de compareixença, i, de moment, ni per una via ni per una altra.

Ahir, alguns mitjans apuntaven que el president de la Generalitat ha demanat al seu Govern que done la cara, i nosaltres creiem que ha de predicar amb l'exemple i, per tant, el millor seria que ell avui comparegués en aquest hemicicle per donar totes les explicacions possibles. Estem convençuts que durant la sessió de control hi farà referència, però no hi haurà suficient temps per donar totes les explicacions i, sobretot, per explicar quines accions ha emprès o empenirà el seu Govern per posar fi a aquest desgavell. Ara resulta que els usuaris tindran un tracte exquisit perquè se'ls informaran i es gestionaran adequadament les incidències, i nosaltres el que creiem és que el tracte que mereixen els catalans és que els trens funcionen i que arriben puntuals.

Per això, com a principal partit de l'oposició, i veient també el silenci del president i la nul·la voluntat del Govern de plantar-se a Madrid davant dels interessos que tenen els catalans, hem demanat aquesta alteració de l'ordre del dia.

Esperem comptar amb el suport majoritari d'aquesta cambra, atenent sobretot els sícs vigilants i exigents que proclamen alguns. Aquesta compareixença seria un missatge per al país i, evidentment, no és incompatible amb la celebració d'un debat monogràfic en aquesta cambra, que nosaltres mateixos ja vam demanar, sobre infraestructures, el 10 de gener. I, per tant, totes les iniciatives posteriors serien benvingudes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha cap grup que demani de poder intervenir? *(Pausa.)* Sí.

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la seva portaveu, la diputada senyora Ester Capella.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Bé, davant de la proposta d'alteració de l'ordre del dia per acordar una futura compareixença del molt honorable president de la Generalitat, que queda a disposició d'ell, la compareixença, en el termini d'un mes, la proposta d'Esquerra Republicana és un ple monogràfic, a proposta del Grup dels Comuns, Esquerra Republicana i la CUP, amb la compareixença en aquest Ple monogràfic del president de la Generalitat, amb propostes de resolució que han de ser votades per la cambra parlamentària. I vol dir solucions al que ens està passant a rodalies, que no és d'ara, que és etern; és a dir, lo que li passa a rodalies i a la mitja distància a Catalunya, als trens a Catalunya, té a veure amb la falta d'inversió de l'Estat a Catalunya. Per tant, davant del soroll, nosaltres, solucions.

Per tant, no procedeix l'alteració de l'ordre del dia.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Cap altre grup? *(Pausa.)* Sí.

En nom del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula el diputat David Cid.

David Cid Colomer

Sí; gràcies, president. És evident que la greu situació de caos que pateixen les rodalies i els regionals del nostre país mereixen un debat en profunditat en el qual els grups puguem fer propostes i també proposar solucions, i també, evidentment, que el president i el Govern donin explicacions sobre la situació que estem vivint.

El proper 25 de març, gràcies a la iniciativa, en aquest cas, dels Comuns, d'Esquerra Republicana i també de la CUP, tindrem un ple monogràfic on haurem de fer propostes, on el Govern s'haurà de posicionar i, evidentment, també el president haurà de comparèixer i donar explicacions.

Respectant la seva iniciativa i també, evidentment, la seva sobrevinguda preocupació per rodalies, evidentment nosaltres creiem que la seva proposta és més còmoda pel Govern, perquè, entre altres coses, no s'ha de posicionar, no s'ha de votar i, a més a més, trigaria fins a un mes a que es produís aquesta compareixença.

Jo entenc que deixaran a banda el partidisme—no passa res perquè el lideratge avui el tinguin la CUP, Esquerra i els Comuns—, i, per tant, demanem que donin suport a la nostra proposta de Ple monogràfic i, evidentment, també amb compareixença del president.

Gràcies. I estic segur que estaran a l'alçada de la nostra proposta.

El president

El Grup Parlamentari del Partit Popular ha demanat la paraula. Té la paraula el seu portaveu, el diputat senyor Juan Fernández.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Yo creo que lo que merecen los ciudadanos son explicaciones; son explicaciones y disculpas por el caos ferroviario que está viviendo Cataluña. Lo cómodo para el Gobierno es convocar un pleno de aquí a quince días y hacer que se voten unas mociones que luego quedan en papel mojado. Lo que necesitan los ciudadanos a día de hoy, los que están sufriendo este caos ferroviario, son explicaciones y son disculpas públicas por parte del Gobierno de la Generalitat, que está actualmente escondido y que no está dando la cara ante este caos y ante este colapso del sistema ferroviario. Por lo tanto, lo que pedimos nosotros es que se den explicaciones cuanto antes sea posible.

Gracias.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Joan Garriga, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Joan Garriga Doménech

Sí; gràcies, president. Bueno, es inaceptable el caos que se está viviendo en cercanías. Llevamos años sin inversiones por parte de los sucesivos gobiernos del Estado. En concreto, el Partido Socialista lleva gobernando treinta de los últimos cuarenta años el Estado, y, evidentemente, pues, claro, si se escogen ministros como Ábalos o se promocionan alcaldesas que no tienen ni idea, como la de Castelldefels, pues pasa lo que pasa. Y, encima, luego ceden al chantaje separatista y les ceden la gestión de cercanías a los que han hundido la educación en Cataluña, al separatismo, y a los que han posibilitado las listas de espera más grandes de la historia de Cataluña, también los separatistas, cediéndoles la sanidad.

Por todo ello, desde VOX estamos de acuerdo en que comparezca Illa, que dé explicaciones de ese caos, porque es un tema muy urgente y cabe dar explicaciones ya.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols.

Sílvia Orriols Serra

Bé, hem pogut veure que en aquest galliner hi ha molts galls. Nosaltres, des d'Aliança Catalana, com que tenim un deure amb la ciutadania i només ens devem a ells, sí que voldríem l'alteració de l'ordre del dia per rebre, doncs, aquestes explicacions, que considerem que sí que pertoquen després de l'augment en la freqüència de les incidències i de la gravetat d'aquestes.

Gràcies.

El president

Gràcies. I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Bé, gràcies. Nosaltres compartim que la situació de caos a la xarxa ferroviària a Catalunya fa vergonya; ahir, abans-d'ahir i fa mesos i anys que dura, i que, davant d'això, el president Illa havia d'haver, per iniciativa pròpia, comparegut davant d'aquest Parlament. Però no donar-li la possibilitat, com proposa Junts, perquè ho faci durant un mes: ell, avui, per iniciativa pròpia, hauria d'haver sortit aquí. Però no ho fa. Diu que és el Govern de tothom, però sembla que sigui el Govern que s'amaga de tothom.

Però nosaltres no donarem suport a donar-li un mes perquè pugui comparèixer. Nosaltres al que donem suport és al Ple monogràfic presentat pels tres partits, perquè es faci el 25 de març, i en el qual comparegui el president i es proposin i es posin sobre la taula solucions al caos ferroviari que viu Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Evidentment, estem parlant de fets molt recents que estan encara en plena investigació, sobre els propis fets que es van produir, les incidències i les causes.

Com s'ha fet palès per part de grups que m'han antecedit, ens sembla molt més productiu, des del punt de vista de la possibilitat d'aprofundir en el tema, amb pro-

postes, amb un debat serè i que afronti les necessitats de solucions, plantejar el proper Ple monogràfic que s'ha plantejat. I, en aquest sentit, manifestem el nostre recolzament a aquesta opció, a aquesta iniciativa que se celebrarà el proper 25 de març.

Ens sembla, com deia, que s'han donat les explicacions necessàries; el president compareixerà en aquest Ple monogràfic; la consellera ho farà a la propera comissió el proper dimecres.

I, per tant, considerem que és més important aprofundir en un debat serè sobre solucions plantejades, necessàries, en la situació de rodalies, que aprofitar per un titular ràpid i fàcil sobre una matèria prou complexa que afecta molts ciutadans i ciutadanes cada dia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Ara em correspon cridar a votació. *(Pausa llarga.)* Si els sembla, farem una versió abreujada de cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a votar l'alteració de l'ordre del dia.

Comença la votació.

La proposta de modificació de l'ordre del dia ha estat rebutjada per 72 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca d'explicacions amb relació a la crisi de la xarxa de rodalies de Catalunya i sobre la seva posició respecte al traspàs de les competències en immigració

317-00078/15

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes orals al president de la Generalitat. La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

President... President, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. President, per què s'amaga davant la crisi ferroviària que pateix Catalunya i es nega a comparèixer avui de forma urgent aquí al Parlament de Catalunya?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Segur que tinc molts defectes i que vostè estarà sempre atent a assenyalar-me'ls. No compto entre els meus defectes amagar-me. Aquí em té vostè, al Parlament de Catalunya, respectant la voluntat de la cambra.

El divendres, quan vam tenir el primer incident, vaig demanar disculpes des de Perpinyà als ciutadans de Catalunya. La consellera ha demanat comparèixer davant d'aquesta cambra per donar explicacions. Dissabte va tornar a donar explicacions públiques. Diumenge va tenir una reunió de treball amb responsables d'Adif i Renfe. I dilluns a les sis del matí era al centre del control del Clot per supervisar com arrencava el servei.

Molts defectes podem tenir, el d'amagar-nos, no.

El president

Per preguntar, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Els últims set anys, els presidents de Renfe han sigut persones del PSC, Isaías Táboas i Raül Blanco. D'un president s'espera lideratge, que doni la cara davant dels problemes de la gent. President, vostè no es pot amagar més. Viu amagat permanentment darrere la falsa propaganda de la normalitat. Més que el Govern de tothom, és el Govern que fa anar tard a tothom.

I, miri, contradiccions: diu que s'ha de donar la cara –ho deia aquests últims dies–, i l'únic que fa avui és no donar la cara. Podria comparèixer vostè de *motu proprio* aquí en seu parlamentària, i ni explicacions ni solucions. I els usuaris que van a peu per les vies necessiten, d'un president, explicacions.

Miri, el 31 de desembre va dir que hi haurien pressupostos abans d'acabat l'any, i l'únic que és capaç de pactar amb els seus socis de govern és que avui vostè no compareix, no dona la cara aquí en seu parlamentària amb un caos ferroviari enorme i sense precedents. (*Alguns aplaudiments.*)

Vol parlar de prosperitat econòmica i l'únic que fa és posar en risc projectes empresarials de país gràcies als seus pactes i a la seva política fiscal, com, per exemple, el Hard Rock o l'Ecoplanta del Camp de Tarragona.

Ara hi haurà un tema del que vostè no es podrà amagar, que és la immigració. Gràcies a Junts, Catalunya farà un pas de gegant amb eines d'estat per gestionar de forma directa la immigració. Si no ho impedeix, evidentment, l'aliança dels radicals de l'extrema esquerra i de l'extrema dreta.

Junts fem la feina que el Govern no fa. Fem la feina i aportem solucions. Ho fem des de l'oposició, perquè volem el millor per Catalunya. Perquè veiem com, per exemple amb Ferrocarrils, quan es gestiona des de Catalunya, és excel·lent, i rodalies, quan ho gestionen vostès, és un desastre. Per això volem totes les competències i per això volem la independència.

Ara tindrem sis mesos per parlar d'immigració. President, amb quina actitud vostè treballarà i quina voluntat tindrà vostè per defensar aquest tema aquí, en seu parlamentària?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Resoldre rodalies no serà fàcil, però ho resoldrem. Estem treballant en els tres fronts que ja estaven iniciats en governs anteriors: la infraestructura, millora de la infraestructura, per cert, amb inversions des del 2018 importants, de més de 3.700 milions d'euros adjudicats, presidència de Renfe, efectivament, de dos companys de la meua formació política; amb compra de material rodant, que a partir de principis de l'any que ve cent deu nous trens fabricats a Catalunya es posaran en marxa, i amb un canvi a la governança.

Deixi'm recordar-li també que, dels darrers quinze anys, dotze, la conselleria de Territori ha estat en mans de responsables de la seva formació política. Si fos tan fàcil resoldre això i fos tan senzill, suposo que ja ho haurien fet. Ho dic en to constructiu –ho dic en to constructiu.

Respecte a immigració, agraeixo i saludo l'acord que hi ha hagut. Vostès hi han tingut un paper. És una proposició de llei que també han signat el Grup del Partit Socialista, dinou diputats del PSC també en formen part. Agraeixo el paper que hi han tingut.

Com afrontarem aquest tema? Amb lleialtat i amb responsabilitat i exercint de la millor manera que puguem aquestes competències, que, si això surt endavant –i jo espero que surti endavant i que prosperi en el Congrés dels Diputats–, seran cedides al Parlament de Catalunya.

Crec que és un assumpte important i crec que des de la Generalitat, amb aquestes competències cedides –i, hi insisteixo, espero que això prosperi–, podem fer una

bona feina. I la farem escoltant tots els grups i tota la cambra, exercint-les des del Govern com ens correspon, atents als posicionaments i les propostes que puguin haver-hi de tothom. I dono les gràcies, hi insisteixo, a tothom que participi en aquest tema perquè surti endavant.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les solucions per a resoldre el caos de la xarxa de rodalies de Catalunya

317-00076/15

I per formular-la té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. President Illa, li sona aquesta frase? «Ara sí, a Renfe ens sentim acompanyats per la Generalitat». Són paraules d'Antonio Carmona, director de Rodalies, poc després d'arribar al seu càrrec. Una frase que, amb certa fatxenderia, volia marcar un abans i un després en les relacions entre governs i que aquests dies li hauria de fer caure la cara de vergonya a més d'un.

Potser vostès se senten acompanyats, tots del mateix partit, però la ciutadania se sent molt desempaçada. President, què pensa fer per resoldre el caos dels trens més enllà de contractar gent per informar?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Estem treballant en tres fronts en rodalies, tres fronts de treball iniciats pel Govern Aragonès als que donem continuïtat. Un primer –ho he dit–, inversions en infraestructura viària, desatesa durant la segona dècada d'aquest segle. Repetir això, reiterar això i assenyalar els que estaven en aquell moment en responsabilitats no ens ho solucionarà, però en vull deixar constància; hi havia un dèficit, efectivament, d'inversions. Segon, compra de material rodant, cent deu trens que van ser adquirits en contracte i que estaran en funcionament, o començaran a entrar en funcionament a partir de principis de l'any vinent. I tercer, la governança; la governança. En la línia que vostès van iniciar, van acordar, van tenir una feina i nosaltres hi estem donant continuïtat, respectant els acords també que hem... Aquests són tres fronts.

El servei de rodalies té molt recorregut de millora. Les inversions que s'estan fent, que són moltes..., a mi em diuen els tècnics –i tindrem ocasió de discutir en el Ple monogràfic que vostès proposen– que no poden anar a un ritme superior d'inversions si volem mantenir la xarxa en funcionament, perquè ja és incompatible el manteniment de la xarxa en funcionament amb més inversions. Han de ser, segurament, reavaluades i s'ha de prestar molta més atenció a com compatibilitzem aquestes inversions... –estem en obres a rodalies, Catalunya està en obres a rodalies–, com ho fem compatible amb un servei que tingui les menors incidències possibles. Incidències, per les que, ho reitero en aquesta cambra, demano excuses als usuaris. I jo crec que aquí hi ha un recorregut de millora que passa per una major coordinació.

Ara, no serà senzill. Jo també vull dir la informació que tinc i que tindrem ocasió de discutir en aquesta cambra amb tots vostès i escoltant les propostes que tots tinguem; no serà senzill resoldre això. Confio, tinc la certesa, la seguretat de que ho farem. I agraeixo també l'actitud constructiva dels grups que tenen ganes més d'aportar solucions que no d'assenyalar el problema.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. Tindrem, sí, com vostè deia, l'oportunitat durant el Ple monogràfic de debatre i acordar propostes concretes. Però és imperatiu, president, que hi hagi un canvi d'actitud per part seva.

Agafar un tren en aquest país avui és un suplici, una trampa diària per a desenes de milers de persones. Potser acabaràs d'arribar caminant per les vies, com va passar divendres passat, o arribaràs cinquanta minuts tard al destí, com li va passar a la consellera durant la inauguració, o et quedaràs una hora tancat a dins com passa massa sovint darrerament. Un dia és per la catenària, l'endemà no funcionen els panells informatius ni la megafonia, fins i tot apareixen llamps que només es veuen des dels ministeris de Madrid. És igual, sempre hi ha raons, i moltes, masses, excuses. Cal un cop de timó, president. Donar la cara està molt bé, però cal un lideratge valent que exigeixi i faci assumir responsabilitats. I ha de ser vostè en primera persona qui agafi les regnes davant de la incapacitat manifesta del seu equip i dels seus companys de partit a Madrid.

No s'amagui, president. Això és una crisi de país. I si a Madrid són incapaços, ha de ser la Generalitat qui coordini les actuacions de tots els agents implicats en la gestió de la mobilitat ferroviària. Governar per a tothom és això, ser ambiciós i valent en la defensa de la ciutadania, assumir lideratges i responsabilitats, i no, president, centrifugar la responsabilitat en governs anteriors, com fan alguns dels seus alts càrrecs, sabent, com sap tothom, que són els socialistes els que han tingut les responsabilitats històriques al capdavant de ministeris, de Renfes o d'Adifs, i que van ser també els socialistes els que es van conformar amb pintar els vagons de color taronja quan el que calia –i el que cal– és un traspàs real integral de rodalies, com defensa Esquerra Republicana, amb les infraestructures, les inversions pendents i amb una empresa segregada de Renfe.

Lideri, president, assumeixi la coordinació, garanteixi les inversions, i acceleri i concreti aquest traspàs integral que va pactar amb Esquerra Republicana. Només així podrem posar remei a aquesta crisi.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Tres coses. No centrifugo cap responsabilitat, ni a governs anteriors ni altres a governs, assumeixo el que ens toca, l'hi asseguro, i crec que les meves paraules..., no he tingut cap expressió que derivi responsabilitats. He recordat, això sí, que en els últims quinze anys, dotze hi va haver uns responsables molt concrets en aquesta conselleria.

Dos, hi ha recorregut de millora i hi posarem tots els esforços des del Govern per fer aquest recorregut de millora. Ara, estem en obres, s'estan fent les inversions, jo crec que això també hem de dir-ho la ciutadania, i tindrem ocasió de repassar-ho en el Ple monogràfic.

I tres, deixi'm també agrair la feina a tots els professionals que hi estan treballant, que estan sota una situació de pressió important. Vull també reconèixer la feina que fan els professionals... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la proposta, d'acord amb la Moció 47/XV, d'impartir educació sexual integral a infants a partir dels tres anys

317-00080/15

La següent pregunta és sobre la situació política i la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. En el pasado Pleno ustedes y sus socios aprobaron, cito textualmente: «Impartir educación sexual integral a niños a partir de tres años.» ¿Podría desarrollarnos dicho proyecto?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No frivolitzi amb això –no frivolitzi amb això. Si us plau, no frivolitzi amb això.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias. En el pasado Pleno, ustedes y sus socios aprobaron una moción para impartir educación sexual integral a partir de los tres años. En dicha moción se comprometen, cito textualmente, a: «Impulsar la educación sexual como principio pedagógico, los roles de orientación sexual e identidad y derechos sexuales y reproductivos» a niños de tres años. ¿Han perdido ustedes el juicio, señor Illa?

Mire, a lo largo de mi trayectoria política he reflexionado mucho sobre el concepto de tolerancia y he llegado a la conclusión de que una sociedad progresa desde una particular combinación entre conservar aquello que funciona y reformar o cambiar aquello que no. Cuando aceptas dicha premisa puedes también aceptar que no todas las ideas del adversario son malas, aunque personalmente no te gusten. Y allí nace y reside la tolerancia. Pero impartir educación sexual a niños de tres años yo no lo tolero; no puedo, lo siento, me parece nauseabundo y siniestro.

Los niños no son del Estado ni del Gobierno, los niños son de sus familias, y cuando los entregan temporalmente al sistema educativo es para que adquieran unos conocimientos útiles para su vida, no para que les roben su infancia y adelanten acontecimientos que no se corresponden con esa edad, porque no se corresponden con esa edad. Porque sí, hay límites morales, por supuesto que los hay, y en democracia, efectivamente, no los impone ninguna confesión religiosa, los marca la Declaración de los derechos humanos, y en especial, el derecho de los niños a preservar su infancia sin verse sexualizados desde los tres años.

Señor Illa, dejen tranquilos a los niños. Llámenme a mí lo que quieran, pongan las caras que quieran, pero dejen en paz a los niños.

Muchas gracias.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Crec que ha agafat un camí equivocat, l'hi dic sincerament. Miri, tota l'educació que es pugui donar en qualsevol àmbit, també en aquest que vostè ha mencionat, està adaptada a la situació, a l'edat i al procés de maduració de cada infant. I jo en això em guiaré pel que diguin els professionals i els tècnics.

Tenim un problema greu de pornografia i de violència. (*Remor de veus.*) Té a veure molt...

El president

Senyor Fernández, si us plau...

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Hi té a veure molt, perquè això es combat ensenyant i coeducant. Això és el que ens diuen els professionals. Jo em guio per això, no em guio... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Fernández...

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Jo em guio per això. Em guio per això i amb molt respecte per a tothom. Em guio per això, pel que diuen els professionals. I, evidentment, adaptant els continguts com fan els professionals a cada nivell educatiu. No em frivolitzi amb això, senyor Fernández.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'increment de la inseguretat de les dones i la relació d'aquest increment amb les polítiques migratòries

317-00073/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, usted no solo ha asumido los postulados de los partidos separatistas y los presidentes que le precedieron, sino que usted ha avanzado todavía más. Ahora no han de acosar ni agredir a la Policía Nacional ni a la Guardia Civil porque usted los va a expulsar por la puerta de atrás, o no tienen que vulnerar sentencias judiciales porque usted ya aprueba reales decretos para que puedan imponer el catalán.

Pero hoy me quiero centrar en su deriva ideológica y hablar un poco más sobre el 8-M, sus paseítos y sus declaraciones. Es gravísimo, señor Illa, que usted no haya hablado absolutamente nada sobre el incremento de un quinientos por ciento de las violaciones en Catalunya en los últimos ocho años, o que el setenta por ciento de las mujeres no se atrevan a salir solas por las noches en nuestros barrios.

Y usted seguramente lo minimiza porque se sabe responsable; se sabe responsable de este auténtico drama por culpa de las políticas migratorias que usted apoyado durante mucho tiempo y ahora está impulsando desde el Govern de la Generalitat, algo que no solo digo yo, lo reconoce la consejería de Justicia de la propia Generalitat, que afirma que el noventa y un por ciento de los presos condenados por violación son extranjeros.

¿Qué va a hacer para que las mujeres sean se sientan seguras en Catalunya?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Primer, respectar-les –primer, respectar-les. I respectar el moviment feminista, que, efectivament, el dia 8 de març va tornar a sortir al carrer. Primer farem això; i, segon, posar totes les mesures, evidentment, per garantir la seguretat a Catalunya, com estem fent. A Catalunya, qui la fa, la paga. I estem treballant en aquest àmbit. (*Remor de veus.*) Sí, sí. Qui la fa, la paga.

Mirin, les darreres actuacions que s'han fet des dels cossos. Mirin les actuacions que s'han fet. No és dir les coses, és fer-les; que és el que estem fent: garantir la se-

guretat de tots amb mitjans, augmentant el nombre d'efectius de la policia de Catalunya, que són els Mossos d'Esquadra, que treballen en cooperació i en coordinació amb la resta de cossos i forces de seguretat, però la policia integral de Catalunya són els Mossos d'Esquadra; i, segon, ampliant els efectius de la Justícia a Catalunya perquè puguin, en els casos que això sigui subjecte a una sanció penal, imposar-la.

Això és el que estem fent; no enraonar tant i fer feina.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Ve usted, señor Illa, que no vio las imágenes de ayer en Salt, donde una turba de extranjeros agredía a la policía. ¿Ese es su concepto de «qui la fa, la paga»? Veo que claramente no tiene absolutamente ni idea.

Dicho esto, centrémonos en lo que le quería comentar en el día de hoy, el aumento de las violaciones –gravísimo–, pero fíjese que eso es solo la punta del iceberg, señor Illa, de la transformación social y cultural que ustedes están permitiendo. Por ejemplo, en Figueras la policía llegó a detectar un bar donde no entraban mujeres; por desgracia, se ha normalizado el uso del velo islámico en menores de edad en centros públicos en Cataluña; los matrimonios forzados y la mutilación genital femenina se disparan cada año y, por supuesto, hay colectivos como el del Raval Per Elles que denuncian cómo familias extranjeras obligan a sus hijas a ponerse mascarillas para taparse la cara.

En definitiva, Cataluña ya no es un lugar seguro, y mucho menos para las mujeres, por su culpa; por su culpa, porque ha renunciado a la nuestra identidad, a nuestra tradición y a nuestra seguridad, porque ha impulsado el islamismo, que degrada, violenta a las mujeres y socava nuestra forma y nuestra cultura de vida.

En definitiva, señor Illa, hoy ya no solo le hablo como portavoz de VOX, sino como padre de tres hijas y como portavoz de miles de familias. Deje sus pancartas, cierre todos los puntos lilas y deje de firmar *pactes nacionals* absurdos y expulse la barbarie que está en nuestras calles, que arde en Salt y en muchos otros puntos de Cataluña o será el pueblo catalán con VOX a la cabeza quien se defienda.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Ahir a Salt va haver-hi sis detinguts. A Catalunya, qui comet delictes sexuals acaba a la presó. I deixi'm-li dir amb tot el respecte, vostè és un mal aprenent de Trump (*remor de veus*) –un mal aprenent de Trump–, perquè barreja immigració i seguretat, i s'equivoca en això.

Comenci a veure les conseqüències que té als Estats Units. I portem poques setmanes amb les polítiques d'immigració que porta aquest senyor, que falten al respecte, a la dignitat de qualsevol persona –falten el respecte a la dignitat de qualsevol persona–, i que ja estan comportant manca de professionals en molts àmbits de l'economia nord-americana. Veurem com acabarà això.

No sigui un mal aprenent d'un senyor que està aplicant unes polítiques que van en contra els drets humans i que són equivocades.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

**Pregunta al president de la Generalitat sobre les seves prioritats
per a resoldre la crisi de la xarxa de Rodalies de Catalunya**

317-00075/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, la setmana passada vam vore centenars de persones que caminaven per les vies del tren després d'haver estat tancats en els vagons durant més d'una hora. Això a casa nostra. Aquesta vegada sembla que era per la baixada de tensió d'una catenària, però és que veiem com els motius varien, varien en funció de la setmana o fins i tot del dia, però el que no varia són les persones perjudicades, que sempre són les mateixes, i les conseqüències. Centenars de catalans i catalanes que anaven a treballar, a estudiar al metge, a vore amics, a vore familiars, van vore novament, una vegada més, les seues vides aturades en les estacions per un servei que ja és un desastre des de fa massa temps. És que n'hi ha persones que han canviat de domicili o que fins i tot han renunciat a feines per no haver d'agafar el rodalies cada dia.

Està clar que hem arribat fins ací després de més de vint anys de governs del Partit Popular, però també del Partit Socialista, que ho van apostar tot, que van posar tots els recursos prioritàriament i gairebé en exclusiva a l'alta velocitat i que van abandonar les rodalies. És cert que ara sí que s'està invertint, però també que tenim una xarxa que està envellida, que està tensionada i que anem molt tard; i, per tant, la situació no es resoldrà d'un dia per l'altre.

Però, president, això no pot ser una excusa. No pot ser una excusa perquè les coses es poden fer millor. De fet, es poden fer molt millor. Cal transparència, cal informació amb suficient antelació als usuaris i, sobretot, recursos i un calendari clar per saber quan, d'una vegada per totes, els nostres trens deixaran de ser una tartana. Per tant, estic parlant de recursos i de planificació. És que tenim fins i tot trens fantasma. Ahir a la tarda, a Sants, de les pantalles van desaparèixer tres trens. Això és no només intolerable, sinó que és insostenible.

President, al seu debat d'investidura, nosaltres li vam dir que el seu Govern seria valorat en funció de com resolga dues crisis: per un costat, el drama de l'accés a l'habitatge i, per l'altre, el caos de rodalies. Jo crec que és el moment de demostrar quines són les seues prioritats i, sobretot, crec que és el moment de que el Govern pose tots els recursos, la seua energia, la seua intel·ligència en resoldre el caos de rodalies i no amb distraccions com l'ampliació de l'aeroport del Prat per portar 20 milions de turistes més. Perquè Catalunya no necessita més avions, el que necessita són trens que funcionen i que arriben a l'hora.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Tingui vostè per segur, senyora Albiach, que les dues qüestions que vostè ha mencionat, l'habitatge i la mobilitat, en aquest cas la mobilitat amb rodalies, són prioritats del meu Govern, tal com vaig deixar explicat en el meu discurs d'investidura, com queda recollit en els acords que tinc tant amb Esquerra Republicana com amb vostè, com amb l'acció que estem desenvolupant en tots dos àmbits.

Lamentablement, no són dues qüestions que es puguin resoldre ni en un dia, ni en una setmana, ni en un mes, que requereixen una acció continuada de govern, que, per diferents raons, s'ha iniciat els darrers anys, però s'ha de seguir practicant amb més contundència. I el meu Govern: u, ho té com a prioritat; dos, hi posa els recur-

sos que hi ha de posar i, tres, admeto en l'àmbit de rodalies que hi ha un recorregut de millora, és veritat.

Li agraeixo que hagi, també, reconegut que s'estan fent inversions, que s'estan fent. S'estan fent. En aquest moment, fer-ne més seria fins i tot contraproductiu per poder mantenir el servei en funcionament en condicions mínimament òptimes. Crec que hi ha un recorregut de millora, en la coordinació, en l'explicació a la ciutadania de què s'està fent, en la previsió de les possibles incidències que puguin haver-hi en la informació anticipada als ciutadans perquè puguin prendre consciència d'aquests incidents i en, segurament, les mesures que puguin haver-hi per minimitzar-los amb transports alternatius.

Crec que també, quan fem una inversió i es posa en marxa, hem de tenir present que hi ha un període de rodatge per garantir una cosa que és irrenunciable, que és la seguretat en un transport d'aquest tipus. Tot això són, diguem-ne, punts de millora que ja van quedar recollits en deu compromisos, deu punts que la consellera va treballar amb els responsables de Renfe i Adif aquest diumenge. Seguirem treballant en aquesta línia. Estarem atents a les propostes que puguin fer tots els grups, en particular el seu, Esquerra Republicana i Junts per..., tots els grups de la cambra puguin fer. I jo li dic, es resoldrà. Això es resoldrà. Ara, no és una resolució immediata ni és un tema senzill, perquè si fos senzill ja ens ho haguéssim trobat resolt.

I l'única cosa que també havia de dir, amb tota franquesa, és que no barregem peres amb pomes. Ara estem amb rodalies, eh?, i potser si en altres àmbits de transport no fem algunes inversions, ens trobarem d'aquí a uns anys amb problemes anàlegs.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva valoració de l'estat de la xarxa de Rodalies de Catalunya

317-00079/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

President, avui hauria d'haver comparegut per iniciativa pròpia davant d'aquest Parlament. Quina valoració fa de l'estat de la xarxa ferroviària a Catalunya davant les incidències constants que estan afectant milers de ciutadans de Catalunya?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La valoració que faig és que la xarxa viària de rodalies de Catalunya ha patit durant molts anys una manca d'inversions que s'està revertint i que s'ha d'intensificar aquest ritme, fent-ho compatible amb un servei. Per tant, aquí hi ha feina a fer. Crec que s'està fent. Crec que s'estan posant els recursos, amb inversions que tenen una incidència en el servei que s'està prestant, que hem d'intentar minimitzar al màxim i coordinar. Vull dir que crec que aquí hi ha un àmbit de millora que va..., eh?

Crec que hi ha un altre capítol, que és el del material rodant. Els trens, que són trens que ja porten molts anys de servei, bastant antics, que estan ja en la seva etapa final del servei... S'han adquirit cent deu trens. S'estan fabricant a Catalunya, començaran a entrar en servei al mes de gener. I jo no donaré presses en això, perquè primer la seguretat i són trens..., material rodant, que s'ha de provar, s'ha de testar, però les indicacions que tenim, malgrat totes les disrupcions que hi han hagut a la cadena de subministraments per fabricar aquests trens, és que a primers de l'any que

ve es podran començar a posar en funcionament; i, de fet, ja s'estan fent algunes proves amb ells. Crec que això també serà una millora en la comoditat dels viatgers. Més ràpid no es pot anar, en aquest sentit.

I crec que hi ha un tercer element, que és el de la governança, que no és senzill, on ens hem trobat una feina enfocada, feta pel Govern anterior i a la que estem donant continuïtat, i que també ha de permetre apropar la presa de decisions, en aquest cas, als usuaris, centrant-me en la Generalitat de Catalunya. Són els tres fronts en els que estem treballant. Jo li admeto que hi ha un recorregut de millora, li admeto. I tindrem ocasió de discutir-ho i tindrem ocasió d'explicar-nos.

També li vull recordar que immediatament la consellera va demanar comparèixer en aquesta cambra i ho farà la setmana vinent, eh? I jo estic disposat a tenir debats constructius i estic disposat a admetre coses a millorar. Estic disposat, fins i tot, a admetre que en algun moment haguem pogut fer alguna cosa millor. Això estic disposat a admetre-ho. L'únic que demano és una actitud constructiva. I sé que el seu grup... D'això no en tinc cap dubte. Tenim moltes diferències en moltes coses, però sé que el seu grup aposta pel transport públic, i els demano que, en aquest sentit, siguin exigents amb el Govern, però també tinguin un to constructiu.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Miri què diuen els veïns: «Cinc hores des de casa fins a la feina de Tarragona a Sants», «et fan decidir entre la família i la feina, si vols mantenir la salut mental», «estic a punt de perdre la feina perquè arribo tard contínuament». El seu Govern i vostè no poden espolsar-se responsabilitats davant d'aquesta situació que portem mesos i anys vivint. Recordi que, dels darrers vint anys a l'Estat, dotze han estat en govern del Partit Socialista i vuit del Partit Popular. I sap què? Han aplicat les mateixes polítiques a Catalunya: cap. Això sí, promeses i cants de sirena d'inversions milionàries, però la realitat és el que ens trobem el dia a dia. El país ens cau a trossos i la ciutadania està farta i indignada.

Treien pit de les obres del túnel de Roda de Berà. Cinc mesos de caos, i a correu a inaugurar-la i, ai las!, el primer viatge, amb la consellera, arriba amb cinquanta minuts de retard; les presses són males conselleres.

El Govern del PSOE no va dubtar a posar sobre la taula 1.700 milions per ampliar l'aeroport fa poc temps. En lloc de destinar-los a la millora de la mobilitat dels turistes, els reclami per aquest any per millorar la xarxa i ampliar-la per la gent normal i corrent que vivim en aquest país. El seu partit, el seu grup i el PP pressupostava milions a Madrid que després no executava. Demani també tots aquests diners per millorar el benestar de la gent de Catalunya. Planti cara al maltractament constant de l'Estat espanyol cap al nostre país. Digui prou, i exigeixi el que ens mereixem com a país. Vostè va decidir crear una macroconselleria de transició ecològica, mobilitat i habitatge i sap que l'aposta no ha funcionat. Com pot ser que la consellera demani paciència davant les corrues de centenars de persones caminant per les vies del tren?, o que corri ella cap a Madrid a pactar solucions i no exigeixi que vinguin aquí a solucionar-les? A Madrid, vostè el que hauria d'haver fet és demanar responsabilitats i exigir dimissions a Adif, a Renfe o al propi Govern espanyol. Per això, com que no ho ha fet, li demanem la dimissió de la consellera de Territori.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

U: davant d'aquests missatges que m'ha llegit, jo vaig demanar, i ho reitero aquí, excuses als ciutadans que han patit aquestes afectacions en el servei. Dos: no som el

mateix PP i PSOE en aquest àmbit. No som el mateix, no som el mateix. Ara s'estan fent inversions. Tres: més del doble del que costaria la modernització del Prat, adjudicades ja, és una realitat, 3.700 milions. No és un problema de diners, és un problema de compatibilitzar les inversions amb la millora del servei. I quatre...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques per a contrarestar la inseguretat, el fanatisme religiós, la misogínia i l'homofòbia

317-00077/15

La següent pregunta és sobre la situació política i la formula en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Una comissaria de Mossos assaltada per fanàtics musulmans que anaven a alliberar el seu imam detingut per ocupació illegal. Onze pakistanesos detinguts que volien literalment separar el cap del cos als qui tenim el valor de denunciar i combatre l'avenç islamista a Catalunya. Sis d'ells, per cert, ja són al carrer, a punt per poder tornar a identificar objectius i prendre mides dels nostres clatells. Cinc assassinats en una setmana. Milers d'usuaris de rodalies atrapatats entre això que en diuen «vagons» i que ha resultat ser un manyoc de ferralla. Cent quinze milions d'euros destinats a atendre menors no acompanyats, quatre mil euros per cap, més del doble dels que es destinen a l'atenció a la gent gran i a les persones dependents de la nostra terra.

Tenim un president i un govern que treballen obertament per la nostra substitució cultural, ètica, demogràfica i política. Com s'ho faran per contrarestar la inseguretat, el fanatisme, la misogínia, l'homofòbia que han dut a casa nostra i que, a més a més, han subvencionat a cop de talonari? Faran cursos de drets humans, com deia Junts? O expulsaran a qui mai no hauria d'haver entrat, com defensa Aliança Catalana? O potser continuaran fent la viu-viu com fa el PSOE d'ençà que l'herba és verda? Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

S'ha de tenir molta barra i ser molt pocavergonya per frivolitzar amb els drets humans, i més en els temps que corren. S'ha de tenir, li ho torno a repetir, molta barra i molt poca vergonya per frivolitzar amb els drets humans. I a vostè li convindrien bastants cursos de drets humans, i d'educació i de cortesia.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La situació és extremadament greu i vostès intenten desdramatitzar-la. Però el drama hi és i previsiblement anirà a més. I anirà a més per culpa de la irresponsabilitat manifesta de la casta política. Perquè vostè assenyala, senyor Illa, i d'altres decapiten. Faria bé de guardar-se el dit i de guardar-se el bonisme per a aquells que encara s'empassin les seves excuses i les seves mentides.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

A Catalunya, qui vulnera la llei ho paga. I miri les detencions i les actuacions que hi han hagut darrerament. I no generalitzi. Hi ha gent que vulnera la llei a tots els col·lectius i hi ha molta gent que ve a Catalunya a enriquir-la, a treballar i a guanyar-se la vida. I Catalunya no és racista, no ha estat mai racista. Catalunya sap acollir i integrar, i tindrem ocasió de millorar aquestes polítiques si efectivament es fa efectiva la cessió de competències que, hi torno a insistir, crec que és un pas endavant important. Aquesta és la Catalunya que s'ha fet gran durant els anys, amb actituds d'acollir i integrar, no amb actituds d'expulsar, imposar, dominar i estigmatitzar la gent. Un curset ràpid i accelerat de drets humans és el que li convé a vostè.

El president

La darrera pregunta al president de la Generalitat és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els acords i les actuacions en els propers mesos per a potenciar el creixement econòmic

317-00074/15

La formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President, Acció va aconseguir atreure més de 1.000 milions d'inversió per primer cop des de que existeix Acció. L'economia catalana va créixer un 3,6 per cent l'any 2024, un punt més que el 23, i les previsions de creixement per al 2025 ens situen al voltant del tres per cent, entre el 2,7 i el tres per cent, depenent de qui faci la previsió de creixement.

És veritat que Catalunya creix econòmicament, és veritat que Catalunya creix també en població i això, conjuntament amb un coll d'ampolla que hi ha hagut, com s'ha comentat en aquesta sessió de control, tant en inversions com en decisions, algunes que tenien a veure amb altres administracions i governs, però també algunes que tenien a veure amb el Govern de la Generalitat de Catalunya, ha provocat el que crec que podem conceptuar com una certa crisi de creixement que afecta a les infraestructures viàries, ferroviàries i d'altres característiques i també als equipaments i serveis públics.

El seu Govern, des de que va rebre la confiança d'aquesta cambra, s'ha entestat a desbloquejar les decisions que es prenen al país, a aconseguir, a través del diàleg, l'acord i la mobilització de totes les energies del país, que hi hagi inversions públiques i privades per situar Catalunya com a líder en l'economia espanyola i en l'economia europea, i està intentant afavorir un clima de diàleg amb els ajuntaments, amb el Govern d'Espanya, amb la societat, per tal d'aconseguir posar en marxa totes les potencialitats del país. Entre altres coses, afavorint també un clima d'estabilitat política i d'afavorir que hi hagi decisions empresarials com les que hem vist, algunes molt significatives en els darrers temps –el retorn del Banc Sabadell o el retorn de la Caixa–, i des d'aquesta perspectiva li volíem preguntar quins creu vostè que seran en els propers mesos els acords, les actuacions dels poders públics i també del Govern que vostè encapçala per tal d'afavorir que això faci, inclús, un salt d'escala i vagi a més en els propers mesos.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Efectivament, l'economia catalana, i també l'economia espanyola, està anant bé. S'està generant prosperitat, sobretot si ho comparem amb països del nostre entorn. Cal fer això... Per això, cal fer aquesta afirmació amb molta prudència. Molta prudència, perquè estem vivint un moment de canvi històric. Estem assistint a una confusió gran en matèria aranzelària originada per l'administració Trump, amb una guerra econòmica aranzelària que no sabem quins efectes pot tenir i que tothom s'agafa amb molta prudència. Però, efectivament, també hi han unes previsions, si no hi han alteracions substancials de context, diguem-ne que positives per a l'economia catalana. Això és mèrit de tots i el que hem d'intentar i procurar és que això continuï i duri, perquè si no es genera prosperitat, no es pot repartir.

A mi em té preocupat que es generi prosperitat i em té preocupat com amb un creixement econòmic del 3,6 per cent l'any passat no hem reduït en proporció igual la taxa de pobresa a Catalunya. Per això parlo sempre de prosperitat compartida, perquè un país que vulgui una cohesió social mínima ha de vetllar perquè aquesta prosperitat segueixi existint, però arribi a tothom i no quedi entre una cinquena i una quarta part de la població que vegi que això a ells no els acaba de millorar mai. És per mi una prioritat important i no és obvi tampoc resoldre això, ni depèn de prendre dos decisions ni de posar-hi no sé quina partida pressupostària. És una feina que s'ha de fer a mitjà i llarg termini, a la que, per cert, convido tota la Cambra.

El marc nostre perquè l'economia funcioni és Europa i Europa està donant senyals, des del meu punt de vista, positius aquestes darreres setmanes. De voler reafirmar els valors, de voler reafirmar els valors d'una economia en un espai públic de 500 milions de persones que generi prosperitat, però ho faci també amb un estat del benestar i amb una actitud de cooperació. Crec que s'ha d'avançar ràpid en aquest sentit de federalitzar Europa. Si això va avançant, si es va avançant en aquest camí, ens trobarem amb decisions que jo crec que són positives per a Catalunya, com les que vostè ha mencionat del retorn..., d'algunes decisions que s'han pres d'algunes entitats de retornar la seva seu a Catalunya. Crec que és una bona notícia que és responsabilitat de qui ha pres aquesta decisió. El Govern aquí el que ha fet és intentar generar unes condicions o continuar generant unes condicions, no?

Per tant, penso que és important que tota la cambra ajudi el màxim possible perquè seguim generant prosperitat a Catalunya –compte, insisteixo que el context no és un context previsible, per dir-ho d'una forma molt clara– i que aquesta prosperitat sigui compartida i arribi a totes les capes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de la societat, socialment i territorialment.

El president

Se li ha acabat el temps.

Obrim el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre les mesures adoptades per a garantir l'ús del català per part dels serveis públics i concertats de salut en l'atenció als usuaris que ho sol·licitin

310-00136/15

La primera és sobre les mesures adoptades per a garantir l'ús del català per part dels serveis públics i concertats de salut en l'atenció als usuaris que ho sol·licitin. Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Encara que a alguns els hi costi d'entendre o de creure, hi ha catalans monolingües. Només enraonem en una llengua: la nostra. I no la canviem ni per coacció

ni per educació ni per anar al metge. Som al nostre país i fa cinquanta anys que en Franco és mort. Encara no tenim dret de viure plenament en català? Hem de patir i acceptar sense badar boca aquesta situació anòmala i arbitrària? Ja no és només que no ens atenguin en la llengua d'aquest país, és que no ens entenen quan els hi expliquem el que ens passa. I no és culpa de Madrid, això. Aquest cop no. Qui ens priva de ser atesos en català als ambulatoris i als hospitals és la Generalitat de Catalunya. Qui incompleix la normativa i vulnera els nostres drets lingüístics no és l'Administració espanyola, és l'Administració catalana. Una situació indignant que, en comptes de resoldre's, s'agreuja i multiplica, atiada per la contractació de professionals procedents d'Espanya o de les seves múltiples excolònies.

Quan pensen tenir resolta aquesta situació? Quants dies, quants mesos, quants anys hem d'esperar per poder ser atesos en la nostra llengua?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Molt bé. Gràcies, president. Gràcies, diputada, per la pregunta. Efectivament, com vostè sap, hi han diverses iniciatives endegades ja des de l'última part del període del Govern anterior fins ara per facilitar l'accés de tots els ciutadans en la llengua que desitgin a l'atenció mèdica.

En aquest sentit, es poden destacar les instruccions que es van donar als centres perquè creessin protocols i referents d'atenció en la llengua del pacient en tots els centres del Siscat. Això és del juny de l'any passat. I després, el següent decret, que es va posar en marxa en el mes d'agost, per tal de que això s'estengués i, a més, es generés un programa de rebuda dels professionals que ens venen de fora perquè poguessin aprendre català, que és el protocol «Prescriu-te el català». Ha tingut bastant èxit, més de mil persones l'han seguit, i més de vuit-cents han certificat els seus coneixements recentment. L'hem tornat a convocar aquest any per tal de poder millorar aquesta atenció en català.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí, ja entenem que aquesta situació vostès l'han heretada d'anteriors governs, d'aquells que ens havien de dur a Ítaca i que en un gir inesperat van aprofitar per invertir el cent cinquanta-cinquè president de Catalunya, però comprendrà que la situació és extremadament greu i inacceptable i que oferint cursos voluntaris als professionals estrangers no n'hi ha prou. Cal que el català sigui indispensable, imprescindible per poder actuar en l'àmbit sanitari català. No se'ns pot demanar, com diuen alguns, que triem entre tenir el servei i ser atesos en la nostra llengua, perquè nosaltres tenim, com a catalanoparlants, els nostres drets lingüístics i, a més a més, com a ciutadans paguem els nostres impostos. Per tant, tenim dret a un servei de qualitat i tenim dret a ser atesos en la nostra llengua materna. Per tant, vostès han de garantir-nos aquests drets i esperem que ho facin el més aviat possible.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, senzillament reiterar-l'hi, però dir-li que efectivament no és senzill ni fàcil. Nosaltres, en el darrer any, el cinquanta-sis per cent dels nous professionals, per exemple, aquí a Catalunya, metges que es van incorporar, venien de fora de la Unió Europea, i no era fàcil el que tots immediatament sàpiguen la llengua. Ara, ho estem

facilitant no només amb mesures del curs que li he explicat fa un moment, que és un curs *online* disponible per a tothom, també amb voluntariats que hem estat treballant per fer parelles lingüístiques, perquè aquestes persones els acompanyin en els centres i també estem treballant en la carta de drets i deures dels ciutadans, incloent-hi el dret a ser atès en la llengua que cadascú elegeixi en cada un dels centres i donant les garanties de que això passi.

El president

La següent pregunta és sobre la cessió de competències exclusives de l'Estat en favor seu.

Pregunta al Govern sobre la cessió de competències exclusives de l'Estat en favor seu

310-00135/15

La formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Conseller*, ¿cómo se plantean asumir más competencias cuando son incapaces de gestionar las competencias que ya tienen?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Amb visió i amb responsabilitat.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Conseller, usted lo debería saber bien. La Generalitat de Catalunya es una administración en fallida. Que una comunidad como Cataluña pida más competencias con las dificultades que tiene para gestionar las que ya tiene es una broma. Asumir más competencias para asumirlas..., para generar más caos y más colapso; caos como el de *rodalies* y colapso como el de los servicios públicos de la Generalitat, la gestión de la red ferroviaria, la recaudación de todos los impuestos, el control de puertos y aeropuertos y, ahora, las competencias en inmigración, todas estas cesiones, ¿para qué? Todo con un objetivo en común: dismantlar el Estado en Cataluña.

Nunca le había sido tan fácil y tan barato al independentismo avanzar en sus objetivos que con Pedro Sánchez y Salvador Illa. En política hay muchas cosas discutibles, pero aquí hay un hecho clarísimo. Están entregando competencias estratégicas y estructurales para el Estado que un día pueden volver a las manos de Junts y Esquerra. Ese día ellos tendrán las llaves de la desconexión y ustedes serán los únicos responsables. Mucha cesión y mucho autogobierno, pero en Cataluña estamos ante el Gobierno de la Generalitat con menos autonomía política de la democracia.

Y lo digo bien, porque hoy las cosas de Cataluña no se deciden ni aquí ni en el Palau de la Generalitat. Se deciden entre traidores y golpistas, es decir, en la sede del Partido Socialista y en Waterloo. Señores y señoras del Partido Socialista, han pasado ustedes de manifestarse en contra del *procés* a encabezarlo; lo hacen calladitos y sin ruido, pero lo encabezan. Salvador Illa se presentó ante los catalanes diciendo aquello de «unir y servir», pero ha vuelto a engañar. Ha venido a unir a Esquerra y Junts y a servir a los intereses de Esquerra y Junts y no a los intereses de los catalanes.

Los presupuestos son de Esquerra. Las políticas son de Junts. La pregunta que deberíamos plantear es: ¿qué pinta o dónde está Salvador Illa?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del conseller.) ...Fernández, em té preocupat; l'hi he de dir, em té preocupat. S'ho creu tot el que acaba de dir? De debò s'ho creu? S'ho creu? Vostès parlen de desmantellar l'Estat? Vostès, que han estat responsables de la desinversió màxima de l'Estat a rodalies? Vostès, quan governava el Partit Popular, que és qui han deixat en els ossos les rodalies i ara hem de venir els altres a arreglar-ho? Evidentment que hi ha diferència quan governa el Partit Popular a quan governa el Partit Socialista –evident, evident.

Vostè a què s'oposa, als acords que hem arribat amb l'Estat? Als acords per ampliar la plantilla de Mossos d'Esquadra perquè els nostres carrers estiguin més segurs? Als acords que hem arribat per poder donar resposta als funcionaris d'habilitat nacional que només hi ha cobert un terç? Vostè s'oposa a l'increment de la planta judicial que hem fet? A això, s'oposa vostè? De debò, l'hi he de dir.

Hi ha una cosa que a nosaltres..., és que ens tenen desconcertats. Ens tenen desconcertats. Aquest Govern arriba a acords perquè avanci el país i vostès se n'haurien de congratular –congratular–, perquè és veritat. És veritat, tots ens en recordem del que ha passat quan el Partit Popular ha estat a La Moncloa. I a qui ens volen que agafem, per exemple, de gestió, quan mirem les comunitats del Partit Popular? De debò, a qui volen que agafem com a exemple de gestió?

Miri, sap què passa? És que ens sobra fins i tot un minut. A vostès els hi està passant una cosa que se'n diu «mimesi», que si vol me'n vaig a la RAE, que diu «imitación del modo de hablar, gestos y ademanes de una persona», i al DIEC, «imitació». I de veritat, aquesta aproximació que tenen vostès d'estar asseguts al costat de VOX se'ls hi està començant a enganxar.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la fiscalitat a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la fiscalitat a Catalunya

310-00131/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable consellera, el Govern ha plantejat una pujada de l'impost de transmissions patrimonials i de la taxa turística. Ens pot explicar a la cambra quina és la motivació i quin grau de consens ha assolit amb els sectors afectats?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Diputat Castellà, bé, veig que amb aquest tema tampoc coincidim, suposo, perquè nosaltres sap que estem potenciant una política fiscal més justa i progressiva. Creiem que aquell qui més té ha d'aportar més a la bossa comuna, a la que cada ve-

gada hi han més necessitats. Cal millorar els serveis públics, augmentar la seva qualitat, i això només es pot fer intentant que hi hagi més justícia fiscal –ja no dic més recaptació–, més justícia fiscal.

I, per tant, sap que el Govern ja fa mesos que estem parlant de veure quines són aquestes modificacions que ens permetin això, que aquell qui més té més aporti a la bossa comuna; entre altres coses, perquè hi ha ineficiències en el sistema i, per tant, nosaltres el que volem és corregir-les en l'àmbit de l'habitatge i en molts altres. I per tant, estem en aquests moments treballant amb algunes propostes de modificació; algunes que es van anunciar amb els comuns, que s'han compartit amb els sectors afectats, i veurem també en tota aquesta negociació i en aquesta conversa com finalment acaben modificant-se aquestes propostes d'impostos.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. No em convenç, consellera –gens. No anem bé. Vostè sap que han pres aquesta decisió d'esquenes al sector. No ho han consensuat amb ningú; no han parlat amb ningú, ni amb el sector ni amb ajuntaments. L'han pres unilateralment.

I, de fet, el problema és que no tindrà l'objectiu..., i les conseqüències no seran l'objectiu buscat. Tindrem un encariment de l'habitatge i el sector turístic no avançarà cap a un sector sostenible i de valor afegit. Senzillament perdrà competitivitat. Vostès prenen decisions unilaterals i, al final, qui pateix són els catalans; vostès ofeguen les pimes d'aquest país; vostès ofeguen els autònoms. De fet, vostès ofeguen la gran classe mitjana, que està cansada de pagar per no tenir un retorn (*aplaudiments*) per no tenir un retorn en serveis públics.

Però per què ho fa, això? És la pregunta que li feia. Per què ho fa? Vostè sap perfectament per què ho fan, perquè vostès són ostatics, probablement de les esquerres més conservadores i arcaiques de tota Europa. Per això prenen aquesta decisió. Consellera, està sense pressupost, està sense execució de les inversions a Madrid. Això afecta els catalans directament. Ho hem viscut fa un moment en el debat sobre les mancances a Renfe. I quina és la seva solució? Apujar impostos. Aquesta no és la solució. Vostès estan a temps. No convalidin..., no portin a convalidació el decret..., i, si més no, el convertim en llei i apliquem diàleg i assegui's vostè amb el sector, hi estan disposats.

Parlem de proporcionalitat i de progressivitat. Ho podem fer amb ells; ho podem treballar conjuntament per buscar l'objectiu. Faci-ho, perquè si no ho fa, si no ho fa, si segueixen condicionats pels comuns, probablement el que passarà és que aquell objectiu del president Illa que va defensant la prosperitat compartida, probablement acabi sent misèria compartida que tant trist record ens va donar el primer tripartit. Rectifiqui, consellera. Encara està a temps.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Parla de misèria. Deu ser quan vostès van eliminar l'impost de successions, quan van arribar després del tripartit, reduint la recaptació i empitjorant els serveis públics. Això és el que vostès van fer quan va acabar el tripartit. (*Aplaudiments.*) Sí, van fer això –van fer això.

I jo els hi vull dir, ja sé que vostès defensen els rics i els que més tenen. Escolti, és una opció i molt respectable. Nosaltres, no. Sap per què l'hi dic? Perquè l'impost del patrimoni el paga l'u per cent de la població i l'impost de successions, el 2,1. Per tant, a qui estan defensant vostès exactament? I en el cas d'aquest impost de trans-

missions patrimonials que estem plantejant, són uns trams graduals, progressius en funció de la capacitat que tens de compra; tens més capacitat, pagues una mica més, perquè necessitem uns serveis públics forts i això és el que nosaltres volem fer. Escolta, que qui més té, qui més guanya, qui més hereta, més pagui.

I no ho dic jo. Hi han molts estudis, Institut d'Estudis Fiscals... *L'Economist* feia l'altre dia un reportatge sobre aquest tema i deia «cal que la política fiscal corregeixi les concentracions de riquesa», que al segle XX eren el cinc per cent de la població..., no, perdó, el cinc per cent del PIB estava concentrat en el món i ara és del deu per cent. És a dir, cada vegada creix més la concentració de la riquesa i això s'ha de corregir; s'ha de corregir amb política fiscal.

Jo li voldria dir una cosa. M'agradava més aquell Junts que pujava l'impost de successions l'any 2020 –sembla que també forçat pels comuns– o aquell Junts que..., deia el conseller Giró que Catalunya havia de ser un infern fiscal per als defraudadors. Doncs això és el que nosaltres voldríem.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la mobilitat a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la mobilitat a Catalunya

310-00132/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Salvadó Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Consellera Paneque, vostè gestiona aigua, energia, residus, urbanisme, medi, infraestructures, mobilitat, habitatge, és la portaveu del Govern i candidata a l'Ajuntament de Girona. Vostè creu que els catalans podem estar tranquils veient que un tema tan crític com rodalies és simplement una més de les seves múltiples responsabilitats i de les seves ambicions?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, conseller de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. Permetin-me, abans de donar-li resposta, agrair l'interès en aquesta primera intervenció de la sessió de control de tots els grups en l'àmbit de rodalies. Li agraeixo també la pregunta; li suposo la voluntat d'intentar també trobar solucions a aquesta qüestió i, en tot cas, li trasllado la màxima ambició i exigència d'aquesta consellera i del Govern encapçalat pel president Illa a l'entorn de trobar solucions a la millora de les rodalies a Catalunya. Aplaudeixo totes les actuacions que tinguin vostès de demanar, efectivament, aquest lideratge, aquesta exigència i aquest bon funcionament de rodalies.

Què hem de millorar? I ho apuntava el president Illa, quins àmbits? Les infraestructures –estem en aquests moments, en un màxim moment d'inversió de millora d'infraestructures–, material rodant –esperem veure'l en funcionament a principis del 2026–, millora de la governança i millora de la informació i atenció a l'usuari. Com? Doncs amb col·laboració institucional amb tots els actors que hi participen, amb esforç, amb treball, amb humilitat i confiant en allò que tenim a Catalunya i que ens permetrà, efectivament, tenir un servei de rodalies eficaç en els propers anys, que és el coneixement acadèmic dels nostres tècnics, dels nostres serveis i equips professionals, dels treballadors i treballadores de Renfe i d'Adif, que estan

absolutament compromesos també amb la millora del servei i, en tot cas, i l'hi torno a repetir, amb un govern que sí, que vol liderar i que està al costat de les solucions. Espero que vostès també ens hi acompanyin.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Salvadó Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Miri, consellera, rodalies, regional, alta velocitat ahir mateix..., tot el que fa olor a Renfe i Adif és sinònim de «vergonya» i d'«humiliació». I això ja no va només de retards. Això va de jugar-se la vida caminant per les vies. I de què plora la criatura? Doncs del dèficit d'inversions històriques, 50.000 milions d'euros. Zapatero va anunciar una inversió de 4.000 milions d'euros, en va executar un catorze per cent. Rajoy, 4.200 milions d'euros, en va executar un sis per cent. Segons números d'Adif i Renfe, en quinze anys, a Catalunya s'ha executat menys del vint-i-cinc per cent del que s'havia pressupostat. A Madrid, més del cent cinquanta per cent. Són 250 euros per català, 907 euros per madrileny. I vostès, el PSC, aquí sempre han votat en contra de reclamar les inversions que hi ha pendants.

Això és una asfíxia que és premeditada, és de mala fe i només la resoldrem, evidentment, amb la independència. Nosaltres el que necessitem és un traspàs de rodalies que sigui integral, que sigui cent per cent català i solucions immediates. I vostè, en canvi, fixi's: a Cunit per Carnestoltes, desapareguda; a la reunió de crisi d'aquest diumenge, sense solucions –més informadors. Per què? Per acompanyar en el sentiment els usuaris? Va declarar que Catalunya havia de tenir més paciència. Tela!

Va dir també que la culpa era dels governs anteriors. La culpa és del PP, del PSOE i també del PSC. I l'hi han dit, Raquel Sánchez, ministra de Transports, Isaías Táboas i Raúl Blanco, presidents de Renfe. Quan vostès governen aquí i governen allà, Catalunya hi perd, perquè vostès sempre prioritzaran de no fer enfadar l'amo de Madrid.

En un govern normal, després de tot aquest caos hi hauria dimissions. Però vostès, aquí, aferrats a la cadira, i els únics que han dimitit són els trens i són les catenàries. Queda clar amb el desastre de rodalies que vostès, ni nació ni gestió: vostès, incompetència i submissió.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies. I una es pregunta després d'escoltar-lo: i els dotze anys que vostès van tenir la titularitat del servei, mentre tot això passava, vostès, on eren? Vostès on eren? (*Aplaudiments.*) Aquest Govern no es desentendrà de la titularitat del servei. Som titulars del servei i l'exercirem, efectivament. I vostès lo que han de fer és plantar-se; dotze anys, van estar vostès plantats, acumulant un deute de més de 400 milions d'euros que la consellera Capella va negociar amb el ministeri i que a hores d'ara estan *pagats*. Aquest és el resultat del seu plantament davant del ministeri i davant de Madrid.

Jo li deia: venim dels anys de pitjor inversió, efectivament, i som en els anys de més inversió; una feina iniciada pel Govern de Pere Aragonès i que nosaltres volem continuar, en un país que estava planificat per a sis milions de persones i que som vuit milions i mig de persones, amb un quaranta-sis per cent d'augment de la demanda del transport públic. És això també el que ens està passant.

I en aquests moments què estem fent? –segur que tindrem l'oportunitat d'aprofundir-hi. Doncs miri, els cent deu trens, material rodant que afegirem; més de cent

projectes en aquests moments executant-se, des de molt petits, de catenàries, fins a molt grans, com les obres de la sequera. Tot això estem fent...

El president

Se li ha acabat el temps...

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

...i tot això continuarem fent.

El president

...senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre planejament urbanístic i equipaments

310-00133/15

La següent pregunta és sobre planejament urbanístic i equipaments. I per formular-la en nom del Grup Parlamentari de Junts té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Gràcies, president. Consellera Paneque, està d'acord que el PSC de Girona dilluns votés en contra de l'acord del planejament urbanístic signat el 2020 entre els ajuntaments, cambres de comerç, col·legis professionals i el Govern de la Generalitat per impulsar el nou campus de salut?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies. Diputada, com a consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, el que li dic és que aquest Govern està absolutament compromès amb el nou Hospital Josep Trueta. Interpretem que aquesta és la més gran inversió que farà aquest Govern a comarques gironines, no només en termes de salut, sinó en termes d'un nou pol econòmic, com vostè sap molt bé, biosanitari, noves oportunitats de mobilitat, noves oportunitats d'habitatge per als barris de Sant Narcís, de Santa Eugènia, Can Gibert i Salt.

Per tant, aquesta és l'opinió i el capteniment del Govern sobre aquesta qüestió.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Consellera, vostè no ha respost la meua pregunta sobre el nou campus de salut. Hi està vostè d'acord o no, amb el que pensa el PSC de Girona?

La realitat és que el seu partit dilluns es va despenjar del consens entre totes les institucions polítiques i sectorials per tirar endavant el projecte. De fet, la portaveu socialista de l'ajuntament va encendre totes les alarmes quan fa unes setmanes va donar una entrevista en *El Punt Avui*, i cito textualment el que va dir: «No canviaria res si el cent per cent del campus de salut es fes a Salt.»

Vostè mai es va desmarcar d'aquest projecte, ni com a cap de llista de comarques gironines al Parlament ni com a candidata a l'alcaldia. Per tant, ens han d'explicar molt bé el motiu d'aquest canvi de posició, perquè representa incomplir un compromís electoral amb els gironins.

És inacceptable que el mateix partit des del Govern impulsi projectes similars a Barcelona, a l'àrea metropolitana, i a Girona ens posi pals a les rodes. O és que vostès impulsen projectes a les ciutats on governen i intenten frenar-los allà on estan a l'oposició? (*Aplaudiments.*) Si governessin a Girona, farien el que estan fent ara? Ja li contesto jo: no. El PSC ha perdut centralitat política a Girona. Si el campus de salut es judicialitza i s'atura, la responsabilitat serà seva, consellera.

Per Junts és imprescindible executar el projecte actual, i no permetrem que el tacticisme, electoralisme dels socialistes aconseguixi frenar la transformació més estratègica de la ciutat de les comarques gironines en els pròxims cinquanta anys.

El president Illa ha manifestat fins a tres cops a l'alcalde de Girona el seu suport al projecte actual. Però si el Govern vol tenir credibilitat, el primer que hauria de fer, consellera, és desautoritzar el seu partit a Girona. En cas contrari, estarà avalant una posició que posa en risc el campus de salut.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputada, efectivament, jo he donat suport des del principi, com altres grups aquí presents a la cambra, al Campus de Salut Josep Trueta, i a més a més –ara fixi's bé– tinc l'honor de formar part d'un govern que farà realitat aquest projecte. Aquesta és l'única certesa que hi ha sobre la qüestió que vostè em planteja.

Fixi's bé: coses que no havien passat mai estan passant amb aquest Govern. Tot el projecte d'idees a l'entorn del projecte Trueta està en marxa; això no havia passat mai. Una partida de 25 milions d'euros per afrontar no només aquest concurs d'idees, sinó que ens comprometem que a final d'any comenci la licitació del projecte; això fins ara no havia passat mai.

Per tant, vostès poden insistir tot el que vulguin, ho poden dir de totes les maneres que vulguin, que aquest Govern no aposta pel Trueta. Però els fets els hi cauran a sobre, perquè aquest Govern finalment serà el que porti l'Hospital Josep Trueta a comarques gironines. Perquè sí, és un deute històric que tenim amb comarques gironines, efectivament; no només en termes de salut, sinó en termes de dinamització econòmica. Per tant, és un projecte en què confio, que impulso i que impulsaré.

I permeti'm... Com que la pregunta feia esment –tot i que vostè volia parlar del Trueta, i m'ho imaginava– al planejament i a l'àmbit dotacional i, per tant, d'habitatge... Jo l'he sentit bramar, pràcticament, des d'aquest faristol que les seves polítiques urbanístiques no tenen res a veure –de fet, hi estan absolutament contraposades– amb la CUP. I ho diu vostè, que és regidora –ja que volen parlar tant de Girona– de l'Ajuntament de Girona, on governen conjuntament i on fan aquestes polítiques comunes. Per tant, una mica de coherència, senyora Planas.

El president

La següent pregunta és sobre la violència institucional.

Pregunta al Govern sobre la violència institucional

310-00129/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Ana Balseira i Marín.

Ana Balseira i Marín

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller Espadaler, avui des d'Esquerra Republicana li volem preguntar per una qüestió imprescindible, com és l'abordatge

i l'erradicació de la violència institucional. I ho fem posant el focus en el sistema judicial, perquè precisament és la manera en què alguns jutges i jutgesses tracten les víctimes la principal causa de violència institucional que reben les víctimes de violència masclista. I no ho diem nosaltres: ho diu l'Observatori de Violències Institucionals Masclistes, i posa l'èmfasi en els jutjats de Barcelona. I, de fet, hi han molts casos: una dona que fa el pas, que interposa una denúncia com a víctima de violència masclista, i quan arriba al jutjat es troba asseguda al costat del seu agressor; un jutge que la talla, que no li deixa explicar la seva situació, i surt pitjor del que ha entrat, perquè surt amb un agressor que es riu d'ella, surt sent víctima a més de violència institucional i amb una custòdia compartida, que aquella mateixa tarda li ha de donar el fill a l'agressor.

Ja ho hem dit en nombroses ocasions: Catalunya és el territori de l'Estat on es deneguen més ordres de protecció. De fet, segons dades del mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a la seva memòria, el 2023 es van denegar el cinquanta-dos per cent de les ordres de protecció que es van sol·licitar.

Tenim un greu problema. I, de fet, fa unes setmanes sortia una notícia de la qual s'han fet ressò nombrosos mitjans de comunicació, i és que hi han dones que estan denunciant el tracte que reben per part de la jutgessa de Vido número 2 de Barcelona, i això és inacceptable. No podem permetre que hi hagi violència institucional, perquè llavors estem desprotegint encara més aquestes dones.

I la pregunta és clara: què pensa fer aquest Govern per a aquestes dones, per protegir-les d'aquesta violència institucional, perquè no surtin revictimitzades? I no només per a aquestes dones, sinó també per als seus fills i filles i per a les advocades que les defensen.

Des d'aquí, des d'Esquerra Republicana, volem tornar a reiterar tot el suport a aquestes dones, i també el nostre compromís que ens hi deixarem la pell, perquè cap víctima de violència masclista surti revictimitzada d'un jutjat, perquè cap víctima surti pitjor del que ha entrat.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, començo una mica pel final, fent meves les seves paraules: el Govern està al costat de totes les dones que poden ser revictimitzades, i, per tant, fem, s'estan fent coses, i més que se n'han de fer, efectivament.

Quan parlem de violència institucional –ho dic per centrar una mica els temes– exactament estem parlant d'aquella violència simbòlica o d'altre tipus exercida per agents governamentals, jurídics i funcionaris en compliment de les seves funcions, incloent-hi normes, protocols, etcètera, etcètera. Aquesta és una realitat que ocupa i preocupa el Departament de Justícia i Qualitat Democràtica. A no confondre, a vegades –i no estic dient que vostè ho hagi confós– amb males pràctiques. Jo crec que són dos camins diferents; la violència institucional té un rang superior.

Què és el que s'està fent i promovent, doncs, des del Govern? En primer lloc, hem dedicat –i això no és una novetat, ja ho havien fet els governs que ens han precedit– el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, que és una unitat molt important del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica, a treballar els aspectes de violència institucional, com en d'altres aspectes: també va molt orientat, com vostè coneix bé, a tot el que són les violències masclistes i la violència de gènere.

En aquest particular, jo voldria subratllar..., l'any passat se'n van celebrar els quaranta anys, fa una setmana en vam iniciar el nou curs: el Centre d'Estudis Jurídics

i Formació Especialitzada és un punt de trobada importantíssim entre la judicatura, entre l'Administració –en aquest cas, Generalitat– i entre el món acadèmic. Per tant, és un àmbit imprescindible i extraordinàriament útil per dissenyar aquestes polítiques de prevenció de les violències, en aquest cas, institucionals i de les violències d'altra mena., no?

I en el que ha estat l'inici, doncs, de tot aquest nou curs que varem presentar, hi insisteixo, fa escassament encara no deu dies hi ha també formació especialitzada tant en l'àmbit judicial com en tots els altres agents i seminaris específics per tractar un tema que, d'alguna manera, és emergent i que a vegades no tenim prou nítidament dibuixat, no? I, per tant, confiem molt en aquest òrgan, precisament per la diversitat d'aquest, per la capacitat d'anàlisi, i sé i em consta que molts diputats d'aquesta cambra són assidus als seminaris dels cursos que es fan. És l'àmbit on pensem tractar..., però sobretot no només per reflexionar, sinó per dissenyar polítiques que es tradueixin en allò que s'escaigui: modificacions legislatives en uns casos o altres polítiques, doncs, del mateix departament.

Gràcies, senyor president.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques d'habitatge.

Pregunta al Govern sobre les polítiques d'habitatge

310-00130/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Consellera, el Govern del PSC és partidari que els pisos de la Sareb, els que té a Catalunya, continuïn buits, que no se'ls hi doni cap utilitat i que es vagin degradant?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, diputada. És evident que no, i estem treballant en diferents fronts, des de la Sareb directament, amb algunes promocions o esquelets inacabats per veure com podem col·laborar amb els ajuntaments i finalitzar-los, precisament també a través d'aquesta primera reserva de solars, i també en converses amb el ministeri, perquè, com saben, hi ha aquest compromís de traspàs d'aquests actius a SEPES, i, per tant, en col·laboració amb el ministeri per veure com poden ser traspassats aquests actius, efectivament, a lo públic i, per tant, al parc d'habitatge públic de Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Consellera, dades objectives. Ahir el Partit Socialista tenia una oportunitat de no donar l'esquena a la ciutadania de Catalunya, tenia una oportunitat que va desaproveitar. Va tornar a demostrar la incapacitat de l'Estat espanyol per garantir drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Al final, *sempre* és el Parlament de Catalunya que garanteix els drets dels ciutadans de Catalunya, i són el Congrés dels Diputats i el Senat els que tanquen la porta als drets dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Ahir una delegació del Parlament de Catalunya va anar a Madrid amb una proposició de llei que era el retorn social del rescat bancari. Era demanar que la Sareb cedís, retornés als ciutadans l'esforç que aquests van fer per rescatar les entitats bancàries. Bé, rescat que ningú els hi va demanar permís per fer, però en tot cas vam anar a demanar exactament això.

Doncs la ciutadania de Catalunya necessita sostres on poder viure; l'Estat espanyol té l'eina, que és la Sareb. Per tant, fàcil d'entendre i just. Vostès podien triar. Podien triar entre pisos buits, tancats i en desús en mans de la Sareb –consellera, vostè sap que està passant això–, estructures per construir, solars que estan esperant de quina manera continua especulant la Sareb amb el sòl..., doncs vostès podien triar això o bé sostres, drets i dignitat per a la ciutadania del nostre país. I van triar, van tornar a triar malament. Acostumen a triar malament, vostès, quan es tracta de triar entre Catalunya i Espanya. Com ho explicaran vostès això a la ciutadania de Catalunya?, que vostès continuen sent partidaris de mantenir el rescat bancari, els efectes del rescat bancari i, per contra, s'oposen a la cessió gratuïta de gran part del patrimoni de la Sareb? Per cert, el banc dolent que va netejar els actius dolents dels bancs, pagats amb diners públics, pagats amb l'esforç del conjunt dels ciutadans. Per tant, com ho explicaran vostès a la ciutadania de Catalunya això?

Miri, aquí hi ha una cosa molt clara, una dada objectiva: la garantia de drets és més sobirania, la garantia de drets és més autogovern, la garantia de drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya passa pel Parlament de Catalunya, i Esquerra Republicana sempre estarà aquí. Ho faran vostès també, això?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, consellera Capella. Retornant al Parlament de Catalunya i a les competències que tenim, vostè sap que compartim –de fet, jo crec que amb diferents grups de la cambra– la preocupació per l'accés a l'habitatge, a l'habitatge assequible. Sap vostè que hem desplegat un programa amb diferents fronts per tal de poder assolir aquest objectiu de cinquanta mil habitatges d'aquí al 2030. Hi ha la reserva de solars que ja hem posat en marxa; que estem explicant a tot el territori –alcaldes i alcaldesses– perquè puguin posar a disposició de la reserva..., i, per tant, que aquests solars no quedin per construir per manca de finançament. Per tant, aquest és un àmbit.

Hi ha l'àmbit de la rehabilitació. I hi ha l'àmbit, efectivament, de mobilització dels actius de la Sareb. I hi insisteixo, tenim dos fronts oberts en aquest sentit: negociació directa amb la Sareb d'alguns actius que són..., en fi, que poden ser, poden resultar o solars que poden resultar en noves construccions o esquelets que s'han de finalitzar o mobilització de pisos buits. Però, precisament, jo crec que l'oportunitat i la decisió del ministeri de traslladar aquests actius a SEPES i, per tant, que puguin ser gestionats directament pel ministeri d'acord amb les comunitats autònomes..., crec que ens obre una oportunitat, molt sincerament l'hi dic, de mobilitzar tots aquests actius que vostè està dient.

Per tant, estem d'acord jo crec que amb la diagnosi, amb els camins. I en les competències que tinguem serem màxim exigents, perquè és una problemàtica que afecta i preocupa la majoria de catalans i catalanes i, per tant, ocupa, com pot entendre, doncs, també aquest Govern.

Moltes gràcies. Espero que en aquest camí de treball comptarem amb el seu ajut i suport.

El president

La següent pregunta és sobre l'accés a l'habitatge.

Pregunta al Govern sobre l'accés a l'habitatge

310-00124/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Señora *consellera*, la vivienda es un drama. Muy pocos pueden comprar su vivienda porque en los últimos cuarenta años esta ha subido mucho, los precios y los impuestos, y los sueldos no. Por ejemplo, en 2024, se ha encarecido el precio de la vivienda un 8,4 por ciento, que se incrementa a su ciento diez por ciento de ITP, o sea, un dieciocho. Y los sueldos, apenas un cuatro por ciento.

Muy pocos pueden pagar el precio del alquiler. La mayoría ya destina el cincuenta por ciento de sus ingresos de sus sueldos para pagar el alquiler. En el caso de los jóvenes, alcanza esa cifra el ochenta y cinco por ciento. El cuarenta por ciento de los inquilinos en Barcelona, en los últimos cinco años, no han podido renovar sus contratos porque no llegaban al precio del alquiler, y los contratos temporales ya suponen un treinta por ciento.

Por sus leyes, la falta de oferta de la vivienda se ha desplomado un quince por ciento en el último año y Catalunya sigue liderando la ocupación y también está empezando a liderar los desahucios por impago de hipoteca y por impago de alquiler. Y muy pocas familias nacionales españolas pueden tener vivienda social. Ustedes gestionan veintidós mil y la lista de espera es de más de cien mil. Y su imposición a constructores del treinta por ciento de vivienda social ha sido un auténtico fracaso. No carguen a las empresas privadas con sus obligaciones.

Miren, sin viviendas estables es imposible formar familias. Señora *consellera*, ¿cómo piensan abordar el drama del acceso a la vivienda?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Efectivament, l'accés a l'habitatge és un problema a Catalunya per a moltes famílies, especialment per als joves. Això és així. Per això, des del primer moment, el Govern va acordar aquest objectiu de cinquanta mil habitatges d'aquí al 2030, amb la mobilització econòmica de recursos més gran mai vista en democràcia, en l'etapa democràtica a Catalunya. I, de fet, ens convertirem en la comunitat autònoma que més recursos mobilitza en l'àmbit de l'habitatge. Efectivament, els joves són aquells que més dificultats tenen en l'accés a aquest primer habitatge i, per tant, a la seva emancipació. I és per això que, en aquesta primera reserva de solars públics, un vint-i-cinc per cent, com a mínim, d'aquests habitatges aniran reservats a menors de trenta-cinc anys.

El president

Gràcies, senyora consellera. I per respondre..., per repreguntar, disculpi, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Señora *consellera*, ustedes son los directos responsables del drama que están padeciendo las familias. De los últimos cuarenta años, ustedes llevan gobernando treinta. Sus acciones anunciadas perjudican cada vez más el acceso a las viviendas:

programas, planes y todo tipo de monsergas para la construcción de viviendas que ni son suficientes ni lo van a cumplir, y regulaciones para imponer límites y sanciones que están incrementando el drama de la vivienda.

Se niegan a aplicar las recetas de VOX, que son la verdadera solución: menos impuestos y menos trabas, más construcción de viviendas para que haya más propietarios. Y vivienda social, evidentemente, para las familias españolas. El drama de la vivienda es parejo de los trenes, que desde que ustedes gestionan las cercanías las soluciones están más lejos.

Señora *consellera*, o más embajadas o más viviendas; o más precarios o más propietarios; o más socialismo y separatismo o VOX. Nosotros lo tenemos claro.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. Ja m'estranyava a mi..., vostès apliquen el mateix argumentari parlin del que parlin, sempre amb aquesta finalització on es barregen tot plegat. Només dir-li, com que vostès es posen com a exponents de bones polítiques, allà on vostès han aplicat les seves polítiques, qui segur que ha patit i no s'han beneficiat són les classes mitjanes, que sempre diuen vostès defensar.

En qualsevol cas, el Govern camina pel rumb marcat: cinquanta mil habitatges d'aquí al 2030, mobilització de recursos econòmics, la primera reserva de solars públics amb reserva per als joves menors de trenta-cinc anys. Com li deia, la major mobilització de recursos econòmics.

I, en tot cas, dels grups parlamentaris de la cambra que no s'instal·lin en la queixa, sinó que vulguin aportar solucions per donar un horitzó d'esperança a les famílies en l'accés a l'habitatge, doncs, com saben, el Govern té la seva porta oberta i la consellera per escoltar-les totes.

El president

La següent pregunta és sobre el nou pla d'equipaments culturals.

Pregunta al Govern sobre el nou pla d'equipaments culturals

310-00125/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Consellera, en la seva primera compareixença a la Comissió de Cultura va anunciar l'elaboració d'un nou pla d'equipaments per als propers anys. I fa unes setmanes el seu departament anunciava com una de les prioritats de la legislatura l'elaboració i aprovació del pla d'equipaments culturals i de serveis de Catalunya i un nou mapa territorial.

Aquesta és una molt bona notícia, pensem, per als sectors artístics, professionals i *amateurs* i una línia clau per garantir l'equitat territorial i els drets culturals dels catalans i de les catalanes. Creiem que el nou mapa d'equipaments hauria de sorgir també de l'anàlisi del Peccat 2010-2020 per saber en quin grau de compliment ens trobem i veure quines són les necessitats del conjunt del país.

Com sap, una de les nostres prioritats és –i ho ha estat sempre– la de defensar la cultura i la igualtat d'oportunitats de la ciutadania per accedir-hi i protegir les llibertats i els drets fonamentals de les persones. Aquest nou pla, conegut com «Pescat» pel seu departament, hauria de sorgir de l'escolta activa del món local, dels ajun-

taments, de les entitats i associacions culturals; també del món empresarial i dels agents estratègics, com la Federació d'Ateneus de Catalunya, que, com sap, té 210 equipaments a Catalunya.

Creiem que és necessari ampliar la participació de la ciutadania en la vida social i cultural, adequant espais i teatres, oferint serveis al territori per enfortir aquestes llibertats individuals, aquests valors democràtics de la ciutadania. Perquè pensem que la cultura, justament, és el camí per construir també cohesió social i territorial.

Des del Partit Socialistes, des del nostre grup, treballem i defensem de manera prioritària els serveis públics i la seva qualitat; també els culturals, com a elements necessaris per a la formació integral de les persones. I crear xarxa d'equipaments al país segur que millorarà la vida dels pobles, viles i ciutats. I per tot això, en definitiva, pensem que posarà la cultura a l'abast de tothom, perquè tothom pugui gaudir dels serveis públics culturals, visqui on visqui.

I esperem que en aquest disseny, com deia, compti amb el món local. Consellera, quin és l'objectiu d'aquest nou pla, també conegut, com deia, com «Pescat»? Com s'elaborarà des del Departament de Cultura? I quin és el calendari previst i quan es presentarà?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula a la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Gràcies, diputada Garcia. Quan parlem d'accés a la cultura, com molt bé ha dit vostè, volem dir que tothom i a tot arreu del país pugui gaudir dels béns i dels serveis culturals. L'accés a la cultura, juntament amb la participació, és un dret bàsic sobre el qual s'han de fonamentar les polítiques culturals i, sobretot, les polítiques culturals públiques. Aquesta és una de les principals motivacions del Govern en aquesta present legislatura, que, com m'han sentit dir en més d'una ocasió, per nosaltres ha de ser la legislatura dels drets culturals.

Per fer-ho possible i garantir que la cultura sigui accessible arreu del país, els equipaments culturals són una eina indispensable, però també ho són els serveis, imprescindibles per garantir un sistema cultural ben vertebrat i arribar a tot arreu. Aquest pla d'equipaments culturals que tenim present avui dia, del 2010 al 2020, el famós Peccat, el conegut per tot el món de la cultura com a «Peccat», ha quedat superat, per descomptat. I és sabut que, per raons diverses, no es va poder desplegar en tot el seu potencial. Per això, ja estem treballant en aquest nou pla d'equipaments, com hem anunciat i com vostè molt bé ha dit, en el que hem volgut afegir aquesta variable dels serveis.

On som? Tenim a la taula l'anterior document, com molt bé vostè deia, aquest primer document sobre el qual estem fent un diagnòstic dels elements que caldria revisar i canviar. Estem analitzant les tipologies d'equipaments que recull per veure si cal canviar-la, si algunes han quedat obsoletes, si són les adequades o si en calen de noves. Estem analitzant els criteris de zonificació, els radis d'influència, les distàncies, el temps d'arribada a aquests equipaments de la ciutadania, i estem estudiant els censos i els mapes de què disposem avui dia.

Alhora, hem convocat reunions amb les persones que van elaborar aquell primer pla perquè ens puguin explicar l'esperit d'aquell moment i també quines van ser les barreres que es van trobar. Pensem aquest nou pla tenint en compte l'equilibri territorial i l'equitat social, i per això, també ho ha dit vostè, és evident que aquesta eina necessita el diàleg i el consens amb totes les administracions públiques i amb el món associatiu, també amb els ateneus i, per descomptat, amb les entitats en general i amb el món complet de la cultura. Especialment, necessita, però, el consens del món local.

Estem organitzant un minuciós pla per recollir les necessitats reals del país en matèria d'equipaments culturals... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

...de la mà del món local.

El president

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre les accions en matèria de recerca i universitats relacionades amb l'any Catalunya-Japó

310-00126/15

La següent pregunta és sobre les accions en matèria de recerca i universitats relacionades amb l'any Catalunya-Japó. Per formular-la té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Bon dia a tots i totes. Molt bon dia, consellera. Tal com hem tingut oportunitat de parlar en algun altre debat parlamentari, enfortir els vincles amb els països asiàtics, i especialment amb el Japó, és determinant, tenint en compte el context geopolític actual en el que ens trobem. Catalunya ha de poder consolidar aliances estratègiques que ofereixin noves oportunitats de futur i, en aquest sentit, l'aliança Catalunya-Japó n'és una d'importantíssima.

Durant aquest any, estem veient com es coordinaran diferents esdeveniments, tant al Japó com aquí a Catalunya, en àmbits diversos: institucionals, culturals, econòmics i en el camp que ens ocupa, evidentment, també en la recerca, la innovació i la tecnologia. El Japó és un país capdavanter en recerca i innovació a escala mundial i la possibilitat d'establir vies de col·laboració directa és una qüestió prioritària si volem continuar transformant la nostra economia en una veritable economia del coneixement.

Tant Catalunya com el Japó comparteixen reptes similars, com és la transició demogràfica, l'envelliment poblacional, la transició verda o la transformació industrial. Som conscients que les relacions amb el Japó no són noves, ni molt menys, sinó que es fonamenten en unes relacions existents des de fa dècades que ens han comportat amplis beneficis a l'hora d'encetar estratègies de recerca i innovació, de la mateixa manera que han succeït en altres indrets del Japó, com per exemple les prefectures de Kyoto, Osaka o Hiroshima, entre altres exemples.

En aquest sentit, li volem preguntar, consellera, quines són les accions que s'estan duent a terme amb el Japó des del seu Departament de Recerca i Universitats. Segur que compartim al cent per cent que l'exemple innovador i tecnològic que representa aquest país suposa alhora un repte competitiu excel·lent, perquè les infraestructures científicotecnològiques catalanes, tan importants com, per exemple, el Barcelona Supercomputing Center o el sincrotró Alba de Cerdanyola, no es quedin enrere i no ho faran. Al contrari, tenen un futur prometedor per davant. La capacitat que té el nostre país per promoure la recerca i la innovació també han de servir per donar respostes als grans reptes socials i econòmics que tenim per davant, per generar prosperitat compartida i, en definitiva, per millorar la qualitat de vida de totes les persones.

Moltes gràcies.

El president

I per respondre, té la paraula a la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Diputat González, com vostè ha exposat molt encertadament, el Japó és un referent mundial en recerca i innovació, un àmbit que aquest Govern considera prioritari, tal com es reflecteix en el pla «Lidera». Aquest compromís també es trasllada al sistema de coneixement de Catalunya, que aposta fermament per la col·laboració estratègica amb el Japó, amb qui compartim, com vostè també deia, reptes comuns: des de la transició energètica, la transformació digital o l'envelliment saludable de la població. Aquests desafiaments obren noves oportunitats per a la col·laboració estratègica d'alt impacte i, sobretot, per millorar la vida i la qualitat de les persones.

Per anar més endavant i per anar més enllà, hem volgut enfortir aquestes relacions mútues en el marc de l'Any Catalunya-Japó. Amb aquest objectiu, la setmana passada vam dur a terme una missió a la ciutat de Kobe. Juntament amb representants del sincrotró Alba i del Barcelona Supercomputing Center, vam visitar diverses infraestructures japoneses que equivalen a les nostres, explorant oportunitats de col·laboració i intercanvi de coneixement.

D'una banda, volem continuar impulsant la nostra estratègia de sobirania tecnològica en sectors claus com tecnologies profundes i tecnologies netes, prenent com a referència el model japonès, que integra la recerca en la innovació industrial. Aquesta estratègia s'emmarca en el nostre compromís de reindustrialització, fomentant la col·laboració entre centres de recerca, universitats, empreses i obrint aquestes grans infraestructures científiques a la indústria seguint aquest exemple. La nostra visita a Kobe ens ha permès conèixer de primera mà com el sincrotró SPring-8 i el supercomputador Fugaku són eines clau per fer aquesta innovació empresarial. Estem, de fet, ja treballant per adaptar aquest model a Catalunya amb l'Alba i el BSC. Així mateix, hem pogut conèixer diferents estratègies de finançament de la recerca i la innovació a l'ecosistema del Japó. I amb aquesta idea estem també revisant les nostres aplicacions al sistema català.

Volem donar a conèixer les oportunitats per estudiar a les universitats de Catalunya, fomentar les relacions científiques, la transferència del coneixement i les bones pràctiques per promoure la participació conjunta d'entitats catalanes i japoneses en projectes i iniciatives acadèmiques i també industrials. Recordem que un dels nostres compromisos de legislatura és posicionar-nos entre les cinquanta regions més innovadores i capdavanteres de la societat del coneixement a Europa en l'horitzó dels cinc anys. Catalunya i Japó, amb aquesta visió comuna, apostarem per generar prosperitat compartida a través del coneixement, la recerca i la innovació.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els reptes en matèria de personal del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica.

Pregunta al Govern sobre els reptes en matèria de personal del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica

310-00127/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Antoni Poyato Rodríguez.

(Veus de fons.)

Engueui el micròfon, si us plau.

Antoni Poyato Rodríguez

Gràcies, president. Diputats, diputades... Conseller Espadaler, vostè va rebre del president Illa la responsabilitat de comandar un departament que té importants reptes en matèria de personal, com ens ha pogut explicar en les diferents compareixences que ha tingut a la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica. Entre aquestes responsabilitats, destaca la de vetllar per un col·lectiu, el dels treballadors dels centres penitenciaris, que fan una tasca molt valuosa i sovint desconeguda i que de vegades treballen en condicions molt complicades.

Justament demà farà un any que la cuinera Núria López va ser assassinada a la presó Mas d'Enric per un intern que posteriorment es va suïcidar. Aquest fet va col·pir els treballadors dels serveis penitenciaris i va posar de manifest la necessitat urgent de millorar les mesures de seguretat i les condicions laborals del personal penitenciari. Vull també tenir un record per a l'educadora social de 35 anys, la María Belén Cortés Flor, que el cap de setmana passat va ser assassinada per tres menors en un pis tutelat a Badajoz en el que treballava.

Aquesta nova mort ha generat una profunda consternació i ha ressaltat novament la vulnerabilitat dels professionals que treballen en entorns de risc. El treball dels professionals penitenciaris és cada cop més exigent i qualificat, i en els centres penitenciaris s'ha de poder compaginar amb totes les garanties la seguretat i el respecte pels drets dels interns i també la protecció física i jurídica dels professionals que hi treballen.

Em consta que des del departament s'està impulsant el compliment de l'acord de la mesa sectorial de negociació de personal d'administració i tècnic de la Generalitat de Catalunya sobre condicions de treball i mesures de seguretat del personal penitenciari per al període 24-27. Aquest acord inclou també, entre d'altres, canvis organitzatius i també millores en les condicions de treball i en la formació i les mesures de seguretat del personal dels centres penitenciaris. I això ho estan fent de la mà dels representants dels treballadors amb plena transparència i lleialtat institucional. Per això, conseller, li preguntem quines mesures té previst adoptar per tal d'afrontar els reptes en matèria de personal en el seu departament.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, em sumo a les seves paraules de record. Demà farà un any de l'assassinat de Núria. Per tant, solidaritat amb els seus familiars i amb els seus companys i també amb la treballadora malauradament assassinada també, en aquest cas, a Badajoz.

Nosaltres, el primer que volem fer i el que estem fent és donar compliment als acords que es van assolir en aquell moment i en aquell context. Així ho hem anat fent d'acord amb els diferents sindicats i amb els impactes pressupostaris que evidentment això té.

Hi ha una mesura a la que jo em voldria referir d'una manera molt particular arran de la seva pregunta, que és un tema en el que ja em vaig posicionar a l'inici de la legislatura, en la primera compareixença davant de la comissió, que és la consideració d'agent de l'autoritat als funcionaris, als treballadors de presons. En aquell moment, en la primera compareixença, vaig dir que em comprometia, que ens comprometíem a estudiar-ho –per tant, no ho afrontàvem des de prejudicis, en cap sentit, ni en un sentit ni en l'altre–, que el que faríem era escoltar totes les veus per tal de prendre una decisió. I estic en condicions de compartir amb la cambra que hem pres una decisió en aquest sentit. Val a dir que l'agent de l'autoritat el gaudeixen cos-

sos com els cossos de policia i el cos de Mossos d'Esquadra, les policies locals, els vigilants d'aparcaments, els vigilants, en aquest cas, de transport públic o d'altres, i dona i garanteix una especial protecció en l'àmbit penal i, sobretot, facilita el desenvolupament correcte de la feina. Per tant, en aquest sentit, després d'escollar i de no prendre una decisió ni en calent ni precipitada ni amb prejudicis, sí que hem decidit impulsar les modificacions legislatives pertinents –ja veurem quina s'escau i quina ens pot conduir millor cap a aquesta reforma– per tal de poder considerar els treballadors de l'àmbit penitenciari com a agents de l'autoritat. Perquè creiem que és una eina.

Però no la voldria de cap manera descontextualitzar del seu lloc. Aquesta és una peça més en un context molt més ampli en el qual hi ha la formació, que és molt important i serà el centre de gravetat de la política del departament en aquesta legislatura, la formació inicial i continuada dels treballadors, en aquest cas, de presons. I aquesta és una peça, hi insisteixo, una peça més que està en aquest servei. I sí, hem decidit impulsar les modificacions legislatives pertinents –ja veurem quina és la més adequada– per fer aquest canvi, per considerar agents de l'autoritat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) amb seguretat jurídica...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

...i en un temps raonable.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les prioritats en defensa de l'escola pública.

Pregunta al Govern sobre les prioritats en defensa de l'escola pública

310-00128/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bon dia, consellera. Aquests dies estem veient mobilitzacions arreu del país en defensa de l'escola pública i en contra del tancament de línies. Ho hem vist a Mataró, a l'escola Camí del Mig i a Rocafonda; a Terrassa, a les escoles Roc Alabern i Agustí Bartra i als instituts Les Aimerigues, Nicolau Copèrnic, Can Roca, Investigador Blanxart, Ègara, Institut Escola Feixes o Santa Eulàlia; també a Granollers, amb una manifestació, que va arribar fins a la plaça de la Porxada, de l'escola Joan Solans. Sabem que també es produiran tancaments de línies a l'escola pública a Sabadell, Rubí, Montcada o Cubelles.

El 18 de desembre jo mateix li vaig preguntar en aquest Ple sobre el tancament de les línies alertant del que podia passar. I vostè em deia que només estàvem en fase de planificació i que prioritzaria sí o sí l'escola pública. En total, finalment es tancaran vuitanta-tres grups a l'escola pública a Catalunya, vint-i-cinc a grups d'infantil i cinquanta-vuit a primer de l'ESO. Tancar vuitanta-tres grups és prioritzar l'escola pública?

La pregunta és clara, consellera: el model del PSC és defensar l'escola concertada per davant de l'escola pública? Quan pensa el seu departament prioritzar l'escola pública i deixar de privilegiar l'escola concertada? Quan pensa acabar amb aquesta doble xarxa que genera segregació al nostre país?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, bon dia. Moltes gràcies, president. Diputat, penso que vostè sap tan bé com nosaltres que el compromís d'aquest Govern amb l'educació pública és absolut.

Vostè parlava d'una realitat, però la realitat que tenim, i molt important, és que tenim una davallada molt important de natalitat al país i també la viurem en davallada d'alumnat en els propers anys en el sistema educatiu de Catalunya. I això representa un repte. És complex de gestionar, però també és una oportunitat. Vostè ha mencionat reduccions o ajustos de grups en molts centres, en alguns grups a Catalunya. Jo li dic que malgrat la davallada de més de trenta mil alumnes el proper curs, més de trenta mil alumnes menys tindrem en el sistema educatiu de Catalunya el proper curs, aquest Govern no tancarà cap escola pública. Vull insistir en això. No hi haurà cap tancament de cap escola pública en tota Catalunya malgrat aquesta reducció de natalitat. Això és un compromís polític i això és una voluntat de suport i, evidentment, de compromís total amb l'escola pública. I, a més a més, ho fem amb una baixada de ràtios, la més important que hem tingut mai, que és una reivindicació històrica de la comunitat educativa. És a dir, hi haurà més d'un noranta-tres per cent de grups que sortiran amb menys de vint infants per aula i més d'un cinquanta per cent sortiran amb menys de dinou infants per aula. Per tant, això és un compromís, és una voluntat política. Hi insisteixo: mantenim un noranta-vuit per cent de l'oferta pública i, és més, creix perquè hi sumem gairebé vuit mil places públiques de formació professional.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

«El tancament de línies no és una solució, sinó un problema que afecta l'escola pública. El descens de la natalitat podria ser una oportunitat per millorar la qualitat de l'atenció educativa i combatre la segregació escolar.» Llegeixo, perquè aquestes encertades paraules no són meves, consellera. Sap de qui són? Són de la diputada Esther Niubó i les va pronunciar el 13 de febrer de 2024. Consellera, vostè comparteix les paraules de la diputada Esther Niubó? O ara com a consellera ja no?

Miri, aquests dies li estan dient: la millor manera de combatre la segregació –i ho diuen precisament en aquest cas la gent de l'escola de Rocafonda, a Mataró– és bàsicament mantenir les línies a l'escola pública perquè el tancament el que suposa bàsicament és incrementar aquesta segregació i posa en risc, diuen ells mateixos, la cohesió educativa i fa més grans les desigualtats a la ciutat.

Consellera, li demanem que rectifiqui si realment vol defensar l'escola pública. Escolti la plataforma La Pública, l'Escola de Tothom i reverteixi el tancament de línies com fins i tot li demanen els seus alcaldes. Ara sí, és el moment que aquest Govern prioritzi l'escola pública en aquest país.

El president

Per respondre té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé. Jo li insisteixo: ple compromís i ple suport, evidentment, a l'educació i a l'escola pública. Nosaltres garantirem l'escolarització al conjunt de l'alumnat i per primera vegada incorporem en el criteri de planificació la matrícula viva. Des del mes de setembre del 2024 fins al gener del 25 hem tingut una arribada de dotze mil nous alumnes que s'han hagut d'escolaritzar. I això ens permet sortir a ràtios més baixes de les establertes –a disset, a divuit, a dinou– per poder precisament

fer aquesta escolarització i evitar els grups anomenats «bolets», els grups addicionals que s'acaben fent. D'aquesta manera podem sortir a ràtios més baixes i, a més a més, ho fem donant compliment al pacte contra la segregació. Tothom està molt d'acord fins quan s'han d'aplicar les mesures d'aquest pacte, que passa, per exemple, per ajustar la sobreoferta que, com vostè sap, és dels factors principals que acaben generant concentració d'alumnat vulnerable en determinats centres; per tant, segregació. Si volem evitar la segregació, que és la millor defensa que podem fer de l'escola pública, hem d'evitar aquesta sobreoferta, que és la que acabem d'ajustar. I, evidentment, una oportunitat. Estic totalment d'acord amb les paraules de la diputada Esther Niubó, que parlava d'oportunitat de reduir ràtios. I mai havíem sortit amb tants grups per sota de vint, i també per sota de dinou, i de divuit, i de disset, en aquests moments.

Dit això, això és una planificació inicial. Evidentment, ha estat acordada i consensuada amb el conjunt del territori. Hem fet més de tres-centes taules locals de planificació i...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre l'escola pública

310-00134/15

L'última pregunta al Govern és sobre l'escola pública. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Consellera, vostè coneix quina és la realitat del dia a dia de les aules, tenint en compte la complexitat..., que ja ho coneix i, per tant, ha d'estar d'acord en que la principal mesura que necessitem per tal de millorar la qualitat educativa és reduir les ràtios.

Jo li pregunto concretament amb quines ràtios d'infantil, de primària i d'ESO vol acabar la legislatura.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, de nou... Gràcies, diputada. Una mica, els arguments els donava abans. Jo li dic la ràtios amb què sortirem immediatament el proper curs, que són un norantatres per cent de grups per sota de vint i més d'un cinquanta per cent per sota de dinou.

Dit això, i com que no l'hi podia acabar de dir al diputat Cid, aquesta és una planificació de l'oferta que és inicial, que vostè sap que en el moment després del procés de preinscripció, en el moment de prematrícula, podem tornar a ajustar, i que la fotografia final la tindrem al mes de setembre quan puguem fer l'ajust, també, de grups, en aquest cas concertats, que, si no arriben a la ràtio, en aquest cas, se'ls hi retira el concert. I, per tant, la fotografia final d'aquesta oferta és al mes de setembre, i tenim aquest marge.

A partir d'aquí, què voldríem fer? De fet, ja hi hem començat a treballar immediatament. És poder fer una planificació a llarg termini, una planificació amb mirada llarga –no només una planificació curs a curs–, que és la que necessitem per donar estabilitat al sistema educatiu. I aquesta l'hem de fer, com hem fet fins ara, de la mà del territori, però també amb la concertada. I, de fet, ja tenim una interlocució, diguem, una mica per canalitzar aquesta planificació en el llarg termini.

El president

Per repreguntar té la paraula... (*Aplaudiments.*) Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Miri, de mitjana, tenim vint alumnes a infantil, per aula, en tenim vint-i-quatre a primària i vint-i-vuit a l'ESO. Amb la manca de docents, de personal d'atenció educativa i d'especialistes, la realitat és que la inclusió, avui en dia, és un miratge. I la forma de garantir que aquesta inclusió sigui real i de millorar la qualitat educativa és reduir les ràtios. El que passa és que tenim molt poca confiança en que vostè realment acabi la legislatura amb una reducció *real* de les ràtios. Bàsicament perquè no m'ha concretat com vol acabar. No ho ha concretat, això.

I, a més a més, no està aprofitant l'ocasió que tenen ara per reduir ràtios, sinó que estan tancant línies a l'escola pública: cent onze línies de l'escola pública menys. Aquesta és la realitat avui, que comença la preinscripció. Aquesta és la realitat que tenim.

Té l'oposició de la comunitat educativa. No només és aquesta gran plataforma, La Pública, l'Escola de Tothom, que aglutina una vintena d'entitats; és el conjunt del territori que està protagonitzant protestes: Mataró, Terrassa, Granollers, Deltebre, Lleida, xiulada inclosa a Valls. Però vostès, en canvi, sordera absoluta.

Miri, si l'excusa és eliminar la sobreoferta i combatre la segregació escolar, la millor forma de combatre la segregació escolar és acabar amb la doble xarxa educativa i desconcertar l'educació. Són propostes que es van aprovar en aquest Ple amb la moció de la CUP el passat gener. Ho farà, consellera? Començarà a desconcertar l'educació, tal com li està reclamant la comunitat educativa?

Miri, no es pot alçar amb una mà en contra de la segregació escolar i, amb l'altra mà, mantenir els privilegis a l'escola concertada, que és la responsable de la segregació escolar i la principal beneficiada del tancament de línies a l'escola pública, perquè estan condicionant la tria de les famílies, que veuen que se'ls hi tanquen línies a l'escola pública que volien i se'n van cap a la concertada. I estan permetent que hi hagi zones escolars on hi ha escoles públiques amb una línia, perquè se'ls hi han tancat, i escola concertada amb tres línies.

Per tant, si vostès el que volen és combatre la segregació escolar, és molt senzill: no tanquin ni una sola línia pública, redueixin les ràtios de forma efectiva i, si cal reduir sobreoferta i cal tancar res, a la concertada només.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, gràcies. Aviam, diputada, jo penso que el millor compromís que podem oferir en aquests moments és que no tancarà cap escola pública a Catalunya el proper any. És així. (*Veus de fons.*) No; és un compromís molt important. Tenim més de trenta mil alumnes menys al sistema educatiu, sortim amb les ràtios més baixes que mai i, a partir d'aquí, el que volem fer és aquesta mirada, aquesta planificació a llarg termini, que vostè sap igual que jo que és necessària.

Com ho volem fer? Donant compliment al pacte contra la segregació. I aquí sap que estan implicats..., no sé si el seu grup..., em penso que no el va recolzar, però el conjunt del territori hi és, també les patronals de la concertada hi són, i hi és una gran majoria parlamentària d'aquesta cambra. I això ho hem de fer conjuntament; hem de treballar amb ràtios i hem de treballar amb els elements de política pública i de planificació que són necessaris. Hem de donar resposta a aquesta escolarització d'alumnat que, durant el curs, no?, un cop tancada la matriculació, s'incorpora –i que això, efectivament, genera situacions difícils i complexes a les aules. I això és el que volem fer.

També fer-li una reflexió. Vostè –i abans també ho feia el senyor Cid– mencionava uns municipis en què fem aquests ajustos d'oferta. Dir-li que, en tots aquests municipis que s'ha mencionat, cap d'ells o tots ells –ho diré al revés–, tots ells surten amb ràtios inferiors a vint. I amb tots ells s'ha planificat un increment possible de matrícula viva del deu per cent, que no tenen –però ho hem planificat per si de cas–, i en cap cas acabarien amb més de vint alumnes per grup.

Per tant, em penso que el compromís amb l'educació pública és clar i així seguirem treballant.

Gràcies.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei de modificació de la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau (continuació)

202-00026/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única de la proposició de llei de modificació de la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de la pau.

D'acord amb l'article 138 del Reglament i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 26 de febrer, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei.

(Remor de veus.) Quan surtin, facin-ho en silenci; facin-ho en silenci, si us plau. En acabar el debat, procedirem a fer les votacions.

A continuació, intervindran, en primer lloc, els grups parlamentaris que han presentat esmenes i, posteriorment, intervindran la resta dels grups parlamentaris per tal de posicionar-se. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per grup parlamentari, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

A continuació, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Les institucions i organismes públics es deuen a Catalunya i als catalans. Han de servir els nostres interessos i garantir la qualitat dels nostres serveis. No poden obligar-nos a compartir el fruit de la nostra suor ni la prosperitat que hem aconseguit amb algú que viu a la quinta forca.

Compartir és un acte voluntari, i vostès reparteixen sense consentiment ni consulta prèvia. La unilateralitat que el processisme va esquivar el Primer d'Octubre, l'espanyolisme ens la imposa ara regalant els nostres diners i recursos a qui ni tan sols reconeix la nostra identitat ni el nostre dret a viure.

Ho saben els catalans que amb llurs impostos financen projectes feministes al Senegal o que encarreguen estudis sobre migracions i canvi climàtic al Sahel? Mentre hi ha gent sense llar vivint als carrers de Barcelona, vostès malgasten diner públic per promoure dèries ideològiques a milers de quilòmetres. Això no és solidaritat, això és exhibicionisme.

Cap entitat ni organisme pretesament pacifista «afincat» a Catalunya ha tingut ni la més mínima incidència en la promoció i consecució de la pau. No s'ha participat eficaçment ni proactivament en la resolució de cap conflicte, ni tan sols en el que hem patit els darrers anys a casa nostra i que van viralitzar els «piolins» a cops de porra.

Els informes avalen i documenten aquesta ineficàcia real en situacions de guerra i violència sistèmica. Podem dir, sense espifiar-la, que darrere de la majoria d'aquests organismes no hi ha bones intencions, sinó quantitats ingents d'interessos i cadires.

Com tot organisme depenent d'aportacions públiques, el Consell Català de Foment de la Pau té poc marge d'actuació i d'opinió i va sobrat de directrius polítiques. Això els fa adoptar posicions excessivament idealistes i utòpiques, allunyades de la realitat complexa que, mal que ens pesi, sempre acaba imposant-se.

Per fomentar la pau no cal abocar recursos enlloc. Cal retirar les aportacions a associacions islàmiques que promouen valors antioccidentals i que qüestionen democràcies sòlides. Deixin de subvencionar el terrorisme islàmic de Hamas via UNRWA. En comptes de fer lleis per castigar-me a mi de cara a la paret, legislin perquè el vel islàmic misògin i fonamentalista no pugui seure dins aquesta cambra.

Per quina pau lluiten vostès? Per la dels cementiris? Per la del pensament únic? Juguen a fer-se els pacifistes mentre deixen entrar a qui vol decapitar-nos.

Mala peça al teler.

El president

En nom del Grup Parlamentari VOX en Catalunya, té la paraula el senyor Alberto Tarradas Paneque per presentar la seva esmena.

(Josep M. Jové Lladó demana per parlar.) Sí. Em demanen la paraula? *(Pausa.)* Sí.

Josep M. Jové Lladó

Li demano la paraula per una qüestió d'ordre, president...

El president

Endavant.

Josep M. Jové Lladó

Portem molts plens que en aquest hemicle s'estan fent servir expressions d'odi. Avui s'ha dit que el president de la Generalitat assenyala i altres decapiten, i avui s'està qüestionant com vesteix una representant de la sobirania popular.

Li exigeixo –l'hi exigeixo, president– que posi fre a aquestes expressions d'odi que no es poden normalitzar en aquesta cambra.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Prenc en consideració allò que vostè m'ha plantejat. També li expresso que, des de la Mesa del Parlament, vam establir un mecanisme, un procediment que és el procediment d'utilitzar la Comissió de l'Estatut del Diputat per tal de, amb posterioritat a aquests debats, poder analitzar aquestes intervencions. Tanmateix, hi insisteixo, prenc en consideració allò que vostè planteja. Hem analitzat a fons quina és la doctrina del Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg per veure quins són els límits de la llibertat d'expressió i mirem d'actuar-hi amb coherència.

Té la paraula.

Alberto Tarradas Paneque

Gràcies, president. Hoy estamos aquí para votar la enmienda a la totalidad que VOX ha presentado contra una ley que es, a todas luces, inútil; una de tantas que este Gobierno y sus socios, pues, nos intentan colar con tal de justificar la creación de más chiringuitos y agrandar un poquito más, si cabe, su red clientelar.

Nos hablan de paz, pero el texto que nos presentan es una hoja en blanco: ninguna medida concreta, ningún objetivo real, ninguna mejora tangible. Solo humo. No hay nada.

Eso sí, nos han regalado un eslogan muy bonito: «*El pla per fer de Catalunya un país de pau.*» Estupendo. Muy bien. Enhorabuena. Explíquenme qué significa esto. ¿Con este plan desaparecerá la criminalidad?, ¿desaparecerán los conflictos? No,

señores. Lo único que significa es que este Gobierno seguirá dilapidando el dinero de los catalanes sin ningún tipo de control, manteniendo estructuras políticas inútiles para colocar afines, y eso sí, seguir haciendo propaganda, mucha propaganda. (*Aplaudiments.*)

En esta modificación mantienen el Consell Català de Foment de la Pau, un organismo que ya se ha dicho y que lo dicen ustedes mismos, lo definen sus miembros como de bajo grado de eficacia –de bajo grado de eficacia. Vamos a ver, o sea es que ni siquiera los miembros del *consell* creen en su utilidad. Yo no entiendo por qué ustedes insisten en mantener todo esto.

Si realmente, pues, quisieran garantizar la paz en Cataluña, yo lo que les propongo es que lo primero que tienen que hacer es cerrarlo y luego salir a la calle y empezar a mirar con un poco más de detenimiento qué es lo que está sucediendo, porque mientras ustedes fabrican aquí lemas vacíos, discursos grandilocuentes, en Cataluña la paz está desaparecido; nos estamos convirtiendo en un territorio sin ley.

Miren, ayer mismo estuve en Salt, junto a nuestros concejales y un grupo de vecinos, y les puedo decir que lo que ahí vimos fue alarmante. La noche anterior, un imán intentó asaltar a la fuerza una vivienda para ocuparla. La policía intervino y, como respuesta, más de doscientos radicales se fueron a la comisaría de los Mossos d'Esquadra a asaltarla con piedras y con palos. Pero lo más grave es lo que vino después. Pensarán: «El imán está detenido y ha sido puesto a disposición judicial.» Pues no, lo soltaron y han abierto un proceso de mediación, un proceso de mediación con un grupo de radicales que asaltó una comisaría, que atacó a la policía, que intentó imponer su autoridad por encima de la del Estado con tal de proteger a su líder religioso. Con los delincuentes, señores del Govern..., decía antes el presidente que en Cataluña «*qui la fa, la paga*», pues ya vemos que según a quien le reces, pues no, no la pagan; acaban en libertad y se abre un proceso de mediación para no ofender a nadie, abandonando a los vecinos, desprotegiendo la seguridad y el orden.

Desde anoche, la ciudad está sumida en un disturbio violento. Salt ya podemos decir, con mucha tristeza, que se ha convertido en la primera *no-go zone* de toda Cataluña; una ciudad donde la policía ya no es la autoridad, donde la Generalitat, donde el Estado ya no mandan. Allí se impone el islam y su crimen organizado. Ellos son los que han tomado el control, y este cambio de autoridad no es casualidad. Cuando el Estado renuncia a imponer su autoridad, aparecen otros que la ocupan. Su política de fronteras abiertas, su permisividad, su falta de acción frente a la delincuencia, han convertido a Cataluña en un territorio donde las bandas se sienten impunes y donde se impone la ley del más fuerte.

Y ahora les pregunto: ¿van a seguir mirando a otro lado? ¿Van a seguir creando más consejos, observatorios, planes de paz mientras la violencia se extiende y nuestra ley se disuelve? Les diré una cosa. En Salt ya no mandan ustedes, mandan los imanes y manda la violencia que hay detrás. La paz, señores diputados, no se decreta, no se fomenta y tampoco se declara; la paz se impone restableciendo la autoridad con fronteras seguras y con remigraciones masivas.

El president

A continuació, poden posicionar-se aquells grups que no han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Si em permeteu, una prèvia. Avui la muntanya està de dol i volíem fer arribar el dol del Grup Parlamentari de Junts i segur que de la majoria d'aquesta cambra per la víctima, per en David Sala, que mor a Armènia amb l'allau i per les vuit víctimes més que estem pendants que estiguin ateses, siguin retornades i esperem que la conselleria d'Exteriors estigui al costat de la família, dels amics. Els hi fem arribar el nostre escalf. (*Alguns aplaudiments.*)

Dit això, benvingut l'ICIP, benvingut el consell. No veig la Gabriela... Sí que la veig, sí que la veig. Benvinguda a casa teva una altra vegada.

Comencem pel final. Hem modificat, hem fet la feina que havíem de fer, ens hem posat d'acord amb els grups parlamentaris. Per tant, hi haurà la modificació de la llei que voleu; per tant, tenim l'eina i potser estaria bé centrar-nos en els resultats. I la pregunta que ens podríem fer és què fa singular a Catalunya en matèria de pau. Probablement hi han pocs països al món que tinguin una tradició tan llarga; les assemblees de Pau i Treva de fa mil anys..., i fins a Pau Casals, o Lluís Maria Xirinacs o el bisbe Casaldàliga, i ara tenim l'ICIP, que és aquesta eina en què ens trobem la societat civil organitzada, el Parlament, el Govern, les organitzacions... I veiem que plantegeu aquest Fòrum Català per la Pau i la nostra proposta, la que voldríem que fos, és que els drets col·lectius, i molt específicament l'exercici del dret a l'autodeterminació, sigui un dels eixos dels que hem de parlar i hem de posar sobre la taula quan des de Catalunya es parla de resolució pacífica de conflictes.

No perquè ho digui jo, no perquè ho digui Junts; de fet, el Fons Carnegie per a la Pau Internacional, un dels *think tanks* de referència quan parlem de pau, creat ja el 1910, l'any 92, que s'adonava que canviava el nou ordre mundial –en aquell moment estava canviant el món, de fet, com està canviant ara–, va dir que calia repensar aquest món i va fer un informe que és altíssimament interessant i actual, que es diu *L'autodeterminació en el nou ordre mundial*; de fet, els serveis de biblioteca i documentació del Parlament m'han trobat la traducció catalana, que és de l'any 95. El podeu llegir perquè el que diu és altíssimament interessant. Diu que la majoria de conflictes del món, la majoria de *hot points* de què parla l'informe, es podrien resoldre amb un exercici dialogat, amb un exercici arbitrat del dret a l'autodeterminació. De fet, la llegenda explica que l'Administració Clinton, i molt especialment Al Gore, estava molt interessat en aquest informe, però quan va arribar a la Casa Blanca el *deep state* va fer el que havia de fer i aquest informe és en un calaix, però el que diu aquest informe era cert llavors i és cert ara, i a Catalunya ho sabem perfectament. L'1 d'octubre del 17 vam assistir a un exercici preciós d'autodeterminació: va ser cívic, va ser pacífic va ser democràtic i tota la violència va venir d'Espanya; violència policial, violència judicial, violència governamental amb l'aval de Socialistes, del PP i els Comuns posant-se de perfil, que parlaven de *cajitas y que les pillaba lejos*.

I nosaltres insistim que cal rescatar, que cal posar sobre la taula aquestes experiències d'autodeterminació, de propostes pacífiques per solucionar conflictes oblidant-nos de la desmemòria, del revisionisme, com ha passat aquest cap de setmana amb un programa de la televisió pública, que de forma lamentable s'han confós les víctimes amb els botxins i els botxins amb les víctimes.

Per tant, nosaltres proposem que treballem perquè l'autodeterminació sigui un dels eixos d'aquest fòrum. I tranquil·litat, tranquil·litat a tothom; l'exercici del dret a l'autodeterminació no sempre és parlar d'independència, això és una eina política, és una eina social que és útil arreu: a Txecoslovàquia va ser útil l'autodeterminació per Txèquia i Eslovàquia; a Chiapas, les poblacions indígenes no volen una Chiapas independent, volen ser mexicans de primera; al Kurdistan –que sabeu que està dividit en Síria, Iran i Iraq–, hi han propostes polítiques d'autodeterminació que parlen de federalisme, que parlen d'autonomisme, i sí, evidentment, que parlen d'independència, com ho fem a Catalunya. Evidentment que quan parlem de l'exercici del dret a l'autodeterminació estem parlant de l'establiment d'una Catalunya sobirana i independent, però ho volem fer amb totes les garanties, amb tots els drets..., però també que se'ns respectin tots els drets.

Per tant, menys pors, menys apriorismes, més valentia quan parlem de pau, perquè vincular Catalunya amb l'exercici i la promoció del dret a l'autodeterminació, amb la promoció dels drets col·lectius, ens presenta al món, Catalunya, com una nació que és sàvia, que és singular i, sobretot, que és útil per a ella mateixa i per al món sencer.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per posicionar-se, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ruben Wagensberg i Ramon.

Ruben Wagensberg Ramon

Avui continuem amb un debat que és tan necessari com urgent, perquè en aquest moment històric, quan es va ratificant el que anem dient, que les urnes van tendint a votar armes, aquí volem deixar clar que a Catalunya apostem per reforçar la pau.

Ho fem una setmana després de la decisió de la Unió Europea d'invertir 800.000 milions d'euros en defensa –que per posar-ho en context és una mica més del que la mateixa Unió Europea va dedicar en reactivar l'economia després del covid–; que, per cert, ens preguntem a qui comprarà aquest armament: als Estats Units, que ha subministrat el seixanta-quatre per cent del material militar adquirit per Europa els últims anys? Perquè sembla que comprar armament als Estats Units per tenir independència dels Estats Units no acaba de ser un bon *plan*.

No només ho fem des del convenciment ideològic, sinó des de l'exigència democràtica, perquè si una societat es defineix pels seus valors, també es defineix per les eines que construeix per defensar-los i el que estem fent amb aquesta modificació de llei del foment de la pau és precisament això, que garantim que tinguem les eines necessàries i actualitzades per enfortir la cultura de la pau a través dels organismes de què disposem en un context global cada cop més hostil.

Sabem que la violència no sempre es presenta en forma d'armes, també hi ha violència en la indiferència i sovint en la neutralitat, la que accepta que el Mediterrani sigui la frontera més mortífera del món, la que normalitza que la defensa dels drets humans sigui selectiva, que depengui del lloc del món on has nascut..., es puguin vulnerar, o depengui de qui són les víctimes, o la que calla quan es criminalitza les defenses.

Per això proposem aquest pla director de «País de pau», perquè cal que les nostres polítiques públiques estiguin alineades amb el compromís amb la pau i els drets humans, i a través d'aquest, que es revisarà cada quatre anys, pretenem, a propòsit del Consell Català de Foment de la Pau, tenir l'instrument que faci possible aquesta coherència.

Catalunya vol ser una veu clara al món, una veu que digui alt i clar que aquí les urnes no reforcen les armes. Tenim dades: el 57,9 per cent de la ciutadania veu amb preocupació l'augment de la despesa militar. La majoria considera que es destinen massa recursos en defensa i només un cinc per cent donaria suport a incrementar aquest pressupost. Aquestes xifres ens interpellen, sobretot quan veiem que el món acaba anant en direcció contrària. I si Catalunya tria pau, també aquestes institucions i els nostres organismes han de saber com respondre en aquest context.

Però també som crítics, crítics i conscients. Massa sovint ens hem de preguntar de què serveix la retòrica democratitzadora amb què Europa –i també cal dir-ho, Catalunya–, des de faristols com aquests, justifiquen el seu suport a Ucraïna si després, d'una manera o d'una altra, acabem sent còmplices del genocidi de Palestina; si caiem davant les atrocitats de Turquia; si oblidem conflictes que pensem llunyans, alhora que mirem cap a una altra banda quan les armes que hi exploten surten i s'exporten des de ports com el que tenim aquí al costat, o com des dels nostres comptes bancaris surten els fons i les inversions necessàries per dissenyar-les i per fabricar-les.

I com després de tot plegat, molt sovint també, massa sovint, són les mateixes empreses, també nostrades, les que es lucren amb el negoci de la guerra, les que fabriquen les reixes, les concertines i la tecnologia que installem a les nostres fronteres per evitar que arribin els qui obliguem a escapar de tot aquest horror. Més murs que mai, en un món que separa dos mons.

«A la quinta forca», deia ara la senyora Orriols. No volen migració, diuen, mentre voten en contra compulsivament, sempre, d'impulsar mesures que contribueixen a frenar la migració forçada; que no, que no sou vosaltres els que intenteu frenar la migració, que som nosaltres, que som entitats com les persones que tenim avui aquí presents a l'hemicicle les que treballem cada dia per intentar frenar la migració forçada.

És per qüestions com aquestes que hem de seguir treballant acompanyats sempre per persones, organitzacions i organismes com els que avui tenim la sort de tenir aquí al Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Lo dije en mi última intervención y lo quiero repetir hoy: desde el Partido Popular estamos a favor del fomento de la paz. Y para ello tenemos un gran proyecto que se llama Unión Europea, que sirve de paraguas para todos los estados miembros y de respuesta en defensa de los valores democráticos, los derechos humanos y, por tanto, de la paz aquí y en todo el mundo.

Y no apoyamos esta modificación de la ley porque no compartimos cómo se han hecho y se siguen haciendo las cosas en Cataluña durante muchos años, por ejemplo, en políticas de cooperación con opacidad y despilfarro y queriendo crear ahora un plan director que presenta el Gobierno catalán llamado «País de paz».

Cataluña debe fomentar la cultura de la paz, por supuesto, pero ni esto es un estado, ni el Gobierno de Cataluña es un organismo internacional que vaya por el mundo resolviendo conflictos. Un gobierno que no es capaz ni de reducir la inseguridad en cuatro calles de Cataluña está como para garantizar la paz en el mundo. ¿O es que no ven lo que está pasando en Cataluña, que concentra las once ciudades con más robos violentos de España? ¿Es que no ven lo que está pasando en Salt, que se agrede a los *mossos* lanzándoles piedras? ¿Dónde está la paz y la tranquilidad aquí? Han convertido Cataluña en una región irreconocible en la que la delincuencia campa a sus anchas.

Miren, el último día, y hoy, hemos escuchado a grupos de izquierdas y separatistas cargar contra las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. Miles de miembros de las fuerzas armadas y los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado han estado y están en regiones de todo el mundo en misiones de mantenimiento de paz y ayuda humanitaria. Ellos, además, son los que estuvieron en plena pandemia desinfectando aeropuertos y residencias, son los que rescatan a personas en catástrofes naturales, como ha ocurrido en la dana, y ellos son los que luchan contra el terrorismo para evitar atentados, se enfrentan al crimen organizado y se juegan la vida para proteger la nuestra, también la suya, y encima ni se les reconoce como profesión de riesgo. Así que cada vez que en este Parlamento se intente despreciar, atacar o degradar la imagen de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, desde el Partido Popular no nos callaremos y saldremos en su defensa.

Desde el Partido Popular, como ya les he dicho, defendemos la paz, pero también la seguridad. Debemos defender los valores que nos representan: la democracia, los derechos humanos y sobre todo la libertad. Pero debemos tener unas garantías de defensa para que esos valores no sean atacados ni amenazados, porque recordemos siempre que sin seguridad no hay libertad. Se habla mucho de la paz, y con razón, pero la paz no es un estado permanente ni gratuito, es frágil, y mantenerla exige responsabilidad, compromiso y, sobre todo, previsión.

No podemos caer en la ingenuidad de pensar que la paz se sostiene sola. No vivimos en un mundo ideal, sino en uno donde la estabilidad es amenazada por con-

flictos, agresiones y regímenes que desprecian la libertad y la democracia. Por eso, para defender la paz, debemos garantizar la seguridad. Un país que no se protege, que no cuida a sus fuerzas armadas y cuerpos de seguridad, es un país vulnerable. Los tiempos han cambiado y las amenazas son reales, también en Europa. Trabajemos por la paz, sí, siempre, pero hagámoslo con los pies en el suelo y viendo lo que está pasando en el mundo.

Los últimos días estamos viendo a los socialistas hablar de defensa europea. ¿Pero saben qué pasa? Que ya nadie les cree. Sánchez ahora dice que al PSOE le preocupa la seguridad en Europa, pero hace unos años este mismo Pedro Sánchez es el que decía que el Ministerio de Defensa sobraba. Sus socios de Gobierno dicen que no se invierta en defensa y piden salir de la OTAN, pactan ustedes con los herederos del terrorismo de ETA y, para rematar, negocian el control de las fronteras con un prófugo. Esto, de seguridad, tiene muy poco.

Muchas gracias.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades... I, evidentment, saludar, donar la benvinguda i agrair la feina de tots els representants del Consell Català de Foment de la Pau, de la seva presidenta, la Gabriela Serra, i de tots aquells representants d'entitats, d'ajuntaments que treballen cada dia per aquesta cultura de pau que va molt més enllà que el fet de la resolució pacífica dels conflictes, que és una cultura de pau que parla de com construir una justícia global, un món millor, un món més just i més igualitari.

Sentint les intervencions dels grups que han presentat l'esmena a la totalitat, entenem que la ignorància és molt atrevida, perquè creiem que directament no s'han llegit la llei a la qual estem fent la modificació. Han agafat el document que han portat ara i han dit: «Ui, aquí no hi diu res.» Ja, és que és una modificació d'una altra llei que entenem que els interessa tan poquet que no han tingut la voluntat de llegir-se-la.

Doncs, efectivament, la llei catalana del foment de la pau va ser una llei pionera, pionera a l'Estat, pionera a la Unió Europea, on directament s'apostava per aquesta visió de construir una cultura de pau que eviti aquests conflictes, perquè el que fa és analitzar i aterrar i donar resposta a les causes que generen aquests conflictes, a les causes que provoquen milers de morts, a les causes que provoquen milers de desplaçats, a les causes que provoquen milers de refugiats, a les causes que provoquen que tots aquests milers de persones que es llencen al mar sabent que tenen una alta possibilitat de morir decideixin que millor llençar-se al mar que viure en una situació de vida indigna, de vida insegura per a ells i per a les seves famílies. El que fa la cultura de foment de la pau és treballar aquestes causes, combatre aquestes causes i explicar que són aquestes causes les que provoquen els conflictes.

Per tant, que hi hagi una voluntat de construir un fòrum català per la pau en aquest any que el moviment per la pau, un moviment històric a Catalunya, que tingui la força, tingui la valentia i tingui l'atreviment..., que, en un dels moments de major escalada bèl·lica des de la Segona Guerra Mundial, apostin per fer aquest treball de cultura i construcció de la pau és una cosa que no mereix res més que aplaudiments, reconeixements i agraïments d'aquest Parlament. I, sobretot, donar-vos les gràcies per ser capdavaners en la construcció d'aquesta cultura de pau.

Com diem, la ignorància és atrevida i tampoc saben per a què serveix exactament la cooperació al desenvolupament. I, per això, ara que celebrem l'aniversari de les acampades del 0,7, és més important que mai assolir aquest compromís. Perquè això ho hem escrit moltes vegades i el paper ho aguanta tot, però els recursos de la

Generalitat no han acompanyat mai l'assoliment d'aquest 0,7. Ara hi ha un nou compromís amb un nou calendari per al 2030, i assolir això serà una eina fonamental per acompanyar aquest procés de construcció d'aquest pla «País de pau», també.

Per tant, més enllà de les modificacions de la llei que ens han demanat i que volem posar sobre la taula i que avui s'aprovaran, que el cal és que, des del Govern i des dels grups que treballem per aconseguir un pressupost per a Catalunya l'any vinent, posem també com a prioritat els recursos per a aquestes polítiques de construcció de pau, els recursos per a les polítiques de suport a la cooperació al desenvolupament i els recursos, també, per a la creació del centre d'empresa i drets humans, que serà una altra de les eines fonamentals per a aquesta Catalunya i aquest pla «País de pau» que estem posant sobre la taula.

Fem el procés participatiu. Fem tots els debats i defensem la solidaritat; la cultura de la pau; la construcció de la pau; l'educació als nostres centres escolars; l'educació en les nostres organitzacions; l'educació dels partits polítics, que també en necessitem, i molta, per construir aquesta «Catalunya, país de pau». Si la ultradreta i la dreta ultra del Partit Popular no volen que hi hagi cooperació al desenvolupament, és un dels motius principals perquè en vulguem més. Perquè saben que tallar les línies de solidaritat i cooperació entre els pobles, entre tots els pobles, és la millor manera de fer front a aquesta escalada bel·licista, d'apostar realment per una construcció de pau i per una resolució diplomàtica dels conflictes a través de la justícia global, sí, i de la igualtat de drets per a tothom arreu. Tots els drets, també el dret a l'autodeterminació, diputat Dalmasas, totes les lluites contra l'ocupació, també contra l'ocupació d'Israel sobre la Franja de Gaza i sobre Palestina, que sembla que això no molesta tant a aquells que defensem el dret a l'autodeterminació, però no per a tothom.

Per tant, des d'aquí tot el suport, companys i companyes. Esperem haver fet aquesta feina; emplaçarem el Govern a que faci la feina que li toca i ens seguirem trobant en aquesta construcció del pla «País» per Catalunya.

Gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

A mi em sabia molt greu venir aquí a representar un poble i no conèixer res de la seva història.

1835, 25 de juliol, plaça de Torín, Barcelona. Correguda de toros. Es veu que els toros ho estaven fent fatal i no envestien i que els toreros tampoc estaven molt il·luminats. I passava una altra cosa, i és que a la gent treballadora se l'estava asfixiant bastant i que hi havia guerra. I, llavors, hi havia bastant malestar. Va haver-hi un moment determinat en què el públic va decidir que era el moment de «liar-la», va saltar a la plaça, va matar el toro, va arrencar els seients, els va tirar, va sortir d'allà, van cremar uns quants edificis –clericals, en concret– i a partir d'aquí es va «liar».

Llavors, quan ens diuen que a Salt s'està «liant» i que «aquesta gent»..., i que què estem fent i comencen a parlar d'aquells que no són catalans etcètera, penso: «Home, que poc que coneixen la història del poble català. Si el poble català, precisament, té un tret cultural és que no ha permès mai aquestes coses.» Ho deia, fa un moment, Manel Vidal, perquè, mirin, per les ximpleries que escoltem aquí, jo de vegades la veritat és que prefereixo escoltar un humorista: «A Catalunya, llençar pedres als mossos i cremar contenidors és un fet cultural propi. Enhorabona a la comunitat musulmana de Salt. Sou exemple.» I afegiré un altre fet cultural propi, i és el de defensar els drets, el dret a decidir en un referèndum o el dret a l'habitatge per sobre de les lleis injustes. Això són fets culturals propis. Si no, potser és que no són tan catalans o no formen part d'aquest Estat com per saber-ho. Perquè els escolto i penso: «La guerra és la pau, la llibertat és l'esclavitud, la ignorància és la força.» Una mica

com lo que ens explicava Orwell quan narrava el seu *1984*, i no s'equivocava tant, mirant el panorama.

Venim a aprovar millores en el foment de la pau i volem agrair tota la feina que han fet aquelles persones que han insistit, legislatura rere legislatura, perquè seguim aquí amb aquesta llei, però també amb el centre d'empresa i drets humans. Però perquè sabem que la pau no es proclama, la pau és lluita i la pau s'organitza. Són mesures mínimes, però que requeriran dotacions econòmiques per anar endavant. Perquè lo que necessitem, precisament, són solucions de pau, no d'atjar més la guerra.

Però són mesures que són necessàries especialment en una Europa i en un estat i per uns grups parlamentaris que volen fer sonar tambors de guerra. Tenim a Von der Leyen apuntant a destinar fons europeus a enfortir la indústria bèl·lica i demanant augmentar la despesa militar; l'OTAN exigint augmentar la despesa militar amb una cosa tan arbitrària com és el percentatge del PIB; l'OTAN decidint històricament la posició del conjunt d'Europa per pur seguidisme als Estats Units. I, de cop, la Unió Europea corrent en cercles i volent reforçar la seva posició no amb més sobirania, sinó amb més armes.

Llavors, ens hem de preguntar: per què l'OTAN? Perquè s'installin al nostre territori armes nuclears el control de les quals no està garantit? Perquè augmenti el risc d'accidents en temps de pau? Perquè la població civil es trobi més indefensa davant de qualsevol situació bèl·lica? Perquè haguem de fer un esforç econòmic superior al necessari, en detriment d'altres necessitats socials més urgents? Perquè augmenti la tensió internacional al trencar-se la tensió entre blocs? Perquè estiguem en primera línia d'una guerra declarada fora de l'Estat espanyol?

Els riscos d'ingressar a l'OTAN eren evidents. La cessió de sobirania que suposava, també. Cap persona responsable podia negar la transcendència d'aquesta decisió. Suposo que li sona a tot aquest plenari, perquè és la campanya del PSOE sobre l'entrada a l'OTAN a l'Estat, que, en perspectiva, eren ben bé les preguntes més encertades i que ens havíem de fer. L'oligarquia burocràtica de la Unió Europea, perduda i desorientada al desert de l'OTAN; una Unió Europea incapaç de coordinar-se per dotar-se de sobirania, incapaç de tenir alguna cosa a dir a l'economia mundial i incapaç de donar resposta a l'alçada mentre Trump i Putin es reparteixen les mines d'Ucraïna o quan Trump i Musk fantasiegen amb *resorts* a la Franja de Gaza. Una Unió Europea incapaç de donar una passa endavant, ferma, clara i afirmativa per la pau, com, en canvi, sí que han fet altres territoris, com ha fet el president Lula al Brasil.

Saben què passa? Que el poble sap perfectament qui mor a les guerres, que la realitat d'un front és la deserció de qui no vol perdre la vida, que és el que està passant a un bàndol i a un altre. I passa també que el poble sap perfectament qui s'envia a la guerra.

A mi em fa gràcia el programa de VOX parlant de recuperar el servei militar obligatori, quan el seu portaveu Abascal no va fer ni la mili, que en aquell moment era obligatòria. Sembla que la glòria i l'honor, als propagandistes de l'odi, només els agraden quan són les consignes i els discursos i, sobretot, quan hi van els altres.

Aprofitem per recordar-los que no coneixen el poble que diuen representar, que la insubmissió en aquest país és una lluita obrera de la qual vam fer menció l'altre dia i de la que volem fer també menció perquè va de més d'un segle. Perquè ens sabem la seva cantarella, la d'enviar treballadors a guerres en nom de la democràcia; guerres que, al final, només tenen a veure amb repartir el petroli, el liti i altres recursos.

Mirin, última explicació perquè coneguim una miqueta aquest país. En aquesta ciutat, no gaire lluny del Parlament, van voler enviar els treballadors a una guerra al Rif, una guerra del comte de Romanones, el marquès de Comillas, el comte Güell, que bàsicament lo que tenien a veure era amb unes determinades mines, també; en l'extracció d'aquestes mines. I el que va passar és que el poble català va dir que no

i es va desencadenar el que s'ha volgut anomenar «la Setmana Tràgica». D'altres li diuen «la Setmana Gloriosa». Estaria bé que quan venen aquí i ens diuen que no estem presentant unes propostes que realment aposten per la pau i pel foment de la pau coneguïn una miqueta la història d'aquest poble.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per fixar la seva posició té la paraula la diputada senyora Neus Comes i Pon.

Neus Comes Pon

Gràcies, president. Membres del Govern, diputats, diputades, entitats que ens acompanyeu, director general... En el Ple anterior vam exposar una idea fonamental: la cultura de la pau no només és l'absència de violència, és també la capacitat de conèixer i dialogar, d'entendre que els conflictes formen part de la societat, de les societats, de qualsevol societat dinàmica i viva, i que la seva gestió és essencial per al progrés col·lectiu. Per això, aquesta llei no és una abstracció, sinó que és una necessitat de la Catalunya d'avui.

Vivim un moment de transformacions accelerades. La revolució tecnològica, econòmica, geopolítica està canviant Europa i el món, i a Catalunya, a més, vivim una transformació social i demogràfica sense precedents. Som la Catalunya dels 6 milions, la més gran, la més plural, la més diversa que haguem tingut mai i hagi existit mai. Aquesta realitat és una riquesa que augmenta el nostre potencial, però alhora també ens genera certes tensions i certs conflictes. I aquests conflictes no es poden ignorar ni gestionar des de la imposició, perquè el poder polític, sí, és canviant, però la convivència ha de ser estable. La modificació d'aquesta llei que avui votem vol ser una eina efectiva per a aquesta gestió. D'aquí la importància d'aquest pla director «País de pau» que elaborarà el Govern, el Departament d'Unió Europea i Acció Exterior, amb la participació ciutadana i les aportacions de la societat civil.

No defensem aquesta llei com a dogma ideològic, no. La defensem perquè és una reforma que té un camí més eficaç i el més pragmàtic. Ho fem perquè ens basem en el coneixement dels que més en saben, com John Paul Lederach, un dels majors impulsors i experts mundials en mediació i construcció de la pau: «El conflicte no només és un problema a resoldre, sinó que és l'oportunitat per a transformar-nos com a societat.»

Alguns grups, l'altre dia i avui aquí, han presentat esmena a la totalitat. En les seves intervencions han fet referència, com una guingueta política i sense cap sentit i que no serveix per a res, al consell català. Nosaltres els volem recordar que fer política no només és administrar un pressupost, també és decidir quins són els problemes que cal abordar i decidir quines solucions són possibles i legítimes. No fer res també és una decisió política, però no és la millor de les decisions, els hi asseguro.

Fan també referència, aquests grups, al document d'avaluació dels resultats i el funcionament del consell. I sí, segurament hi ha aspectes que poden millorar, però detectar febleses no és cap motiu per a eliminar una institució, ans al contrari: ens l'hem d'apropriar com una raó per a fer-la més eficaç.

La cultura de la pau no es mesura com una obra pública. Els resultats de la mediació i de la prevenció són invisibles per naturalesa, per definició, perquè el seu èxit justament és evitar que esclatin els conflictes. Però la pau no es construeix amb més policia ni es construeix cercant bocs expiatoris als col·lectius més febles. Es construeix apujant el salari mínim; es construeix millorant les condicions de vida dels ciutadans; es construeix fent que tothom vulgui i que pugui participar en la conversa pública; es construeix amb la no-discriminació.

Justament es dona la paradoxa que els qui s'oposen a aquesta llei ho fan argumentant que la societat està més conflictiva, està més fracturada que mai i té moltes

tensions. Exactament aquesta llei el que necessita, el que fa, el que promou és justament això. Perquè si la política la reduïm senzillament a que la civilització va contra la barbàrie, els uns contra els altres, si renunciem al diàleg i a la gestió intel·ligent dels conflictes, llavors sí que estarem abocats com a país al fracàs. Justament vostès, justament els seus discursos i les seves intervencions donen més motiu, donen més sentit que mai a aquest pla director «País de pau».

Aquest Parlament decideix avui si opta per la imposició o per la convivència. Nosaltres, el Govern i el Partit dels Socialistes de Catalunya i Units per Avançar, ho tenim clar: la pau es construeix amb justícia, amb diàleg i amb drets. La clau de tot això és el que avui votem. Jo els desitjo a tots vostès salut i pau.

Moltes gràcies.

El president

Acabades les intervencions, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabades les intervencions, procedim... Sí; la senyora Orriols demana la paraula. Per què demana la paraula, senyora Orriols?

Sílvia Orriols Serra

Senyor president, demanava la paraula per l'article 87, perquè voldria que també s'investiguessin les declaracions que ha fet la diputada de la CUP, on ha aplaudit i felicitat els immigrants musulmans que estan atacant la comissaria de Salt i que posen en risc la vida dels nostres agents.

Gràcies.

El president

Vostè, com qualsevol altre diputat, té aquest mecanisme formal d'accedir a la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i, per tant, ens congratulem des de la Mesa que es consideri que aquest és un mecanisme adequat i correcte.

Comencem la votació. Acabades les intervencions, doncs, comencem les votacions.

I en primer lloc votem les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Mixt i pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 106 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Seguidament, en haver-se rebutjat les esmenes a la totalitat, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüístiques i de tècnica jurídica.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació ha estat: 106 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

La proposició de llei de modificació de la Llei 21/2003, 4 de juliol, de foment de la pau, ha quedat aprovada.

(Aplaudiments.)

Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica (continuació)

202-00033/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única de la proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica. *(Remor de veus.)*

D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 26 de febrer –silenci, si us plau–, procedirem al debat final de

les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei. En acabar el debat procedirem a fer les votacions.

A continuació intervindran, en primer lloc, els grups parlamentaris que han presentat esmenes i, posteriorment, intervindran la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per cada grup parlamentari, tal com va acordar la Junta de Portaveus.

A continuació, doncs, per defensar les esmenes a l'articulat presentades, té la paraula en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Bon dia a tothom. Consellera, president, diputats i diputades, bé, voldria ser avui molt sintètica en la meua intervenció, ja que mantenim els mateixos arguments que els que vàrem encetar en el procediment de modificació de la Llei 16/2002, del 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica, en l'anterior Ple.

I, doncs bé, entrant una mica en matèria, què fem avui amb aquesta modificació? Doncs ja es va explicar a bastament: protegir el so dels infants en els patis de les escoles. Un so que sona a aprenentatge, a desenvolupament i a felicitat. Un so que construeix espais de comunitat. Un so que ha generat un gran consens social, mediàtic i, sobretot, polític.

Com a Grup del PSC i Units per Avançar, ja ho saben vostès, no vam formar part del bloc del primer document de la modificació de la llei –ja ho vam explicar també en l'anterior Ple–, però volíem o demanàvem una mica més de temps per escoltar a tothom, per revisar que els canvis comportessin beneficis i s'adequessin, doncs, a moltes realitats i a diferents territoris.

Hem parlat amb entitats, amb AFAs, amb escoles, amb clubs esportius, amb ajuntaments, amb veïns i veïnes, per compondre finalment algunes pinzellades que ajudaran a millorar el text inicial, sota el nostre parer, evidentment. Tot i aquest llarg consens, la modificació ha de permetre que la protecció dels patis no entri en cap confrontació; tampoc en la del descans.

Ja vàrem explicar al Ple passat que la modificació de la llei no és un xec en blanc: les activitats que protegim han de tenir unes característiques molt específiques. Estem creant un marc per gestionar millor aquests espais i promoure solucions que comportin convivència.

Des del Grup del PSC i Units per Avançar hem presentat esmenes; esmenes que persegueixen millorar el text, però sempre mantenint el consens inicial. Esmenes que, d'una banda, defineixen quines són les activitats que estem protegint: parlem, evidentment, d'activitats i d'usos educatius, culturals i esportius, activitats que reuneixen l'esperit de gaudi, d'aprenentatge i de comunitat. I, d'altra banda, una esmena que amplia el concepte d'espai al que ens referim quan parlem d'aquesta protecció. M'explico.

Quan descrivim el pati d'una escola, estàvem descrivint també l'espai d'un equipament esportiu, ja que compleixen els mateixos requisits: també acull infants i joves; també contribueix a desenvolupar els aprenentatges i, sobretot, esdevenen centres de referència en cohesió social i en construcció comunitària. Per tant, demanem protegir el joc, el lleure i l'esport, ja sigui al pati d'un centre educatiu o a les pistes d'un centre poliesportiu.

Reiterem la importància que tenen per als infants, joves, adults i gent gran les activitats a l'aire lliure, per salut física, mental i, sobretot, emocional. Continuem celebrant el consens polític i social que ens ha dut fins aquí. I recordem que estem defensant el valor de la convivència.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per posicionar-se, té la paraula, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Primer de tot, donar la benvinguda als representants de les escoles que avui ens acompanyen i que segur que podran veure, doncs, el final d'aquesta votació, i esperem que sigui del seu gust i la seva solució al problema.

Perquè en el fons, si fem memòria, vostès ens van venir a veure, tots els representants de les escoles, i ens plantejaven una situació complexa: que es trobaven amb denúncies pels sorolls dels patis i que això, amb la normativa actual, els portava a deixar de fer molta activitat i, en algun cas, que ja s'hi començaven a trobar, al tancament de patis. I van venir a demanar-nos ajuda al Parlament, amb el suport municipal, amb tot el suport municipal al darrere. I ens demanaven sobretot dues coses: fer un canvi normatiu per salvar l'activitat dels patis i, sobretot, màxima celeritat.

I avui ens trobem ja en l'últim pas per poder donar compliment a aquesta petició. I per això i aquí, acceptant les esmenes que fa el PSC, es porta aquesta modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica, que a partir de la seva aprovació recollirà l'exclusió dels patis escolars del compliment dels valors límits d'immissió fixats per aquesta llei o per la normativa municipal o local relativa a la contaminació acústica. És a dir, el conjunt de sons que emanen dels patis, espais escolars, entre les set i les nou del vespre, no tindran la consideració de contaminació acústica. I s'ha de dir que també veiem molt escaiet i oportú incloure en aquesta modificació la protecció, pel mateix objectiu, als equipaments esportius. S'ha de dir que ha estat molt ben vist, perquè, com els patis, a poc a poc es començaven a trobar amb els mateixos problemes.

Ara bé, davant de tot això, una sèrie de consideracions. Som aquí perquè els patis i la seva activitat s'han convertit en un problema; som aquí perquè ha portat, això, a alguns enfrontaments entre veïns i entre escoles. I aquí ens fem la pregunta i la reflexió: quines ciutats volem?, quins barris volem?, i fins on arriben els valors de la convivència, el respecte, la tolerància, l'empatia, els drets individuals i els drets col·lectius?

Com a Junts, el nostre posicionament és clar en la defensa del pati de les escoles. Tenim clar el paper que juguen els patis en la formació dels joves, en potenciar el joc, en la relació, i, a més a més, el paper que fan tots aquests patis sobretot en la vida i en la cohesió dels barris. I avui ho constatem i avui ho reafirmem.

I defensem que les escoles són un element educador clau a la nostra societat i que, a la vegada, són i sou part del barri, per això sempre ho dieu i sempre ho teniu molt present, sempre ho heu fet públic en les vostres intervencions i sempre heu dit que voleu i treballareu per una bona convivència amb els veïns, però sempre garantint tant els drets d'uns com dels altres, des de la proporcionalitat i el sentit comú.

Per tot això, aquesta llei ens posa al davant un dels grans reptes que tenim com a societat: la convivència i la tolerància. I ens fa reflexionar, perquè si volem veritablement societats educadores cal treballar molt tots aquests aspectes, treballant des de l'empatia i el respecte mutu.

Per acabar, sobretot voldria agrair el consens i l'entesa amb els diferents grups parlamentaris que de forma conjunta vam moure, amb totes les eines possibles parlamentàries, donar resposta al més ràpid possible a la necessitat urgent que ens van presentar aquestes escoles.

Per això, avui, molt contents de donar-hi resposta i de protegir els patis com a símbol d'espai de trobada, de futur, de cohesió i de vida dels nostres pobles i ciutats. Avui a aquest Parlament blindem i protegim els nostres patis com a espais essencials per a l'educació i per als barris del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, presidenta Erra. I, a continuació, per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. També una salutació a la representació de la comunitat educativa que avui ens acompanyeu. Trenta-set escoles, quaranta-nou associacions de família, més de setanta entitats i 5.850 adhesions individuals ens han demanat una cosa molt senzilla però a la vegada molt, molt essencial: protegir els patis escolars.

Per això avui modifiquem la Llei 16/2002, de protecció contra la contaminació acústica, per adaptar-la i garantir una protecció específica per al so que es genera en aquests espais.

Perquè gaudir de l'estona d'esbarjo al pati no és només un moment de descans, forma part de tot el procés d'aprenentatge. Al pati hem après a jugar, a compartir, hem fet amics, hem après a resoldre conflictes i a gestionar les nostres emocions, hem descobert què vol dir guanyar i també què vol dir perdre. I també hem viscut moments de felicitat, de desconfiança i, per descomptat, també de descobriment.

Posar límits a aquests espais significa restringir el creixement emocional, social i de vivència dels infants i dels joves. Els patis escolars no són només espais d'esbarjo. En molts barris i molts municipis són els únics espais segurs i accessibles on infants i joves poden jugar i també fer esport. Són espais de convivència i de vida comunitària on es generen vincles, es redueixen desigualtats i es garanteix el dret a l'oci i també a l'activitat física.

Protegir aquests espais no és només protegir, per tant, els drets dels infants, sinó també és apostar per una societat més cohesionada i amb més igualtat d'oportunitats. Quan els infants poden jugar, fer esport i compartir espais comuns, els beneficiaris som tots. No és una confrontació de drets, sinó una qüestió de responsabilitat compartida i de convivència també compartida.

S'ha volgut plantejar aquest debat com una oposició entre el dret al descans dels veïns i el dret al joc dels infants, però la realitat és que tots dos drets poden coexistir. L'objectiu d'aquesta llei no és crear conflicte, sinó trobar un equilibri just i raonable que permeti als infants desenvolupar-se amb plenitud, sense que això impliqui perjudicis innecessaris per ningú.

En la majoria d'espais socials són els infants els qui s'adapten a les dinàmiques dels adults. Els espais escolars, però, són un d'aquests pocs espais que ens queden pensats específicament per a ells, on han de poder créixer, jugar i relacionar-se amb total normalitat. Per això és necessari garantir que el so de la seva activitat quotidiana no es consideri contaminació acústica, perquè no és una molèstia, és part essencial de la vida en comunitat.

I per què ens cal modificar aquesta llei? Perquè la normativa actual ha permès tancar patis escolars i restringir-ne l'ús a causa de denúncies per soroll. Això ha generat una inseguretat jurídica inacceptable per a escoles i famílies, i ha posat en risc activitats escolars, extraescolars i de lleure.

Per tant, amb aquesta modificació el que volem garantir és que els patis escolars i els equipaments esportius quedin protegits i no es puguin considerar fonts de contaminació acústica, els infants puguin seguir gaudint d'aquests espais, es garanteixi una regulació clara i efectiva que eviti interpretacions errònies i asseguri la protecció immediata d'aquests espais.

I, per tant, hem arribat a un acord que millora la llei i amplia el seu abast. Votarem a favor de les esmenes acordades, perquè l'esmena 1 millora l'exposició de motius, donant molta més solidesa al text amb què ens trobem. L'esmena 3 blindia les activitats escolars, extraescolars, de lleure, culturals i esportives en equipaments esportius, assegurant que també aquestes últimes quedin protegides dins d'aquesta regulació.

Perquè, en definitiva, quan parlem de contaminació acústica, parlem de trànsit, parlem d'indústria, parlem de turisme massificat. No parlem de nens i nenes jugant. Equiparar aquests sons és no entendre el que significa una societat saludable i cohesionada.

Per tant, dotem de seguretat jurídica les escoles, les famílies, les comunitats educatives i esportives, perquè els infants d'avui són la societat de demà i aquesta societat no volem pas que creixi en silenci.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, avui votem una mesura que és de sentit comú: protegir els patis escolars i garantir que els infants puguin jugar i aprendre sense restriccions que són absurdes.

Ens hem posicionat, des d'un bon inici, a favor de les reclamacions de la comunitat educativa, a la que saludem des d'aquesta tribuna, perquè ens semblen total i absolutament raonables. La protecció contra la contaminació acústica, que és també una part essencial de la convivència a les ciutats, no pot anar en contra de certs drets, sobretot dels infants.

Per garantir que aquests espais siguin llocs de convivència, aprenentatge i desenvolupament, sense que una norma mal interpretada els privi del que és essencial en la infància: els nens han de poder jugar, moure's i expressar-se lliurement als espais destinats a la seva formació.

No podem ser una societat que penalitzi la infància per una mala interpretació del que és la convivència. Els nens no fan soroll, els nens viuen, i en una societat on cada cop veiem més nens enganxats a les pantalles i menys temps jugant a l'aire lliure, seria un error legislar en contra dels infants.

Ara bé, tots tenim clar que aquesta modificació no ha d'obrir cap porta ni cap mena de descontrol ni ha de servir d'excusa per generar molèsties innecessàries als veïns. La convivència és fonamental, però ha de basar-se en solucions amb sentit comú com la que avui plantejem, no en la prohibició sistemàtica d'allò que és natural i necessari.

Per això, aquesta modificació de llei, amb les esmenes del Grup Socialista, busca equilibrar els drets de tothom, escoltant els veïns, escoltant la comunitat educativa i garantint que els infants no paguin les conseqüències d'un excés normatiu sense sentit.

Les famílies han de tenir tranquil·litat de que les escoles continuaran sent espais de creixement integral on es fomenti no només l'educació acadèmica, sinó també el desenvolupament físic i emocional.

Aquest canvi assegura que els centres escolars no hagin de patir sancions injustes, ni tancaments, ni veure restringides les seves activitats per l'aplicació d'una norma descontextualitzada. Però no ens enganyem, aquest debat va més enllà dels patis escolars. És una qüestió de model de societat. Volem una societat que protegeixi la infància, que fomenti l'activitat a l'aire lliure i que prioritzi el benestar dels nens o volem un model on qualsevol expressió natural de vida es converteixi en un problema burocràtic?

Nosaltres ho tenim molt clar. Per tant, des del Partit Popular defensem una protecció clara dels espais escolars com a lloc de desenvolupament infantil i educatiu. Legislem com ho fem ara, pensant en el futur dels nostres fills, en el seu benestar i en el dret de gaudir de l'escola en totes les seves dimensions. Per això votarem a fa-

vor d'aquesta modificació i seguirem defensant l'educació com un pilar fonamental de la nostra societat.

I avui que hem tingut, durant la sessió de control al Govern, molts parlaments que ens han parlat de l'educació pública, de l'estat de l'educació i de molts altres temes, crec que és un bon moment per plantejar-nos des de quines perspectives ho parlem.

Per exemple, avui s'ha parlat aquí del tancament de línies escolars a alguns centres educatius públics, i hem vist com, per exemple –i crec que és la meva obligació també denunciar-ho com a part del món local–, com hi ha alguns partits que, des de la profunda hipocresia, han estat en contra i han parlat en contra del tancament de línies, com, per exemple, ha sigut el diputat dels Comuns, el senyor Cid, que s'ha omplert la boca parlant de Rocafonda i del tancament d'una línia al centre públic de Rocafonda, una línia de màxima complexitat, però els Comuns, el grup dels Comuns ha sigut còmplice d'ocultar a la comunitat educativa de Mataró aquest tancament, perquè se sabia abans d'anunciar-ho durant més d'un mes, i Comuns també està governant a l'Ajuntament de Mataró.

Per tant, nosaltres, defensa de l'escola pública, sempre. Des de la seva hipocresia, mai.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyors consellers, senyors diputats, comunitat educativa que ens acompanya, sigueu benvinguts. Bé, amb aquest debat i votació sobre les esmenes envers la proposició de llei per salvaguardar els patis de les escoles davant denúncies de particulars de la suposada contaminació acústica que hi generen, doncs, arriba al punt i final aquest tràmit.

Bé, nosaltres aplaudim la unanimitat de tots els grups parlamentaris per tal de procedir amb aquest tràmit de lectura única, perquè la naturalesa de la proposició de llei ho aconsella i també la simplicitat de la seva formulació ho permet.

El tenor és greu i és peremptori, d'aquesta proposició de llei, perquè els patis, gimnasos, patis de les escoles, gimnasos, altres àrees recreatives de les escoles no són només un complement de l'educació, sinó que és una part essencial en el procés educatiu i del benestar de l'infant.

L'escola no és només l'ensenyament a l'aula, és també o comprèn també el desenvolupament psicomotriu, emocional, social dels infants a través del joc del pati, a través de les activitats físiques i de la convivència als espais oberts que tenen les escoles.

Bé, aquesta proposició de llei té la finalitat d'excloure el concepte de contaminació acústica dels sons que es generen als patis i altres espais de les escoles, com he dit abans, gimnasos, zones de lleure, etcètera.

Tanmateix, els grups parlamentaris proponentes de la proposició de llei conjunta ens han impedit a nosaltres, al grup de VOX, signar-la conjuntament. És incomprendible perquè estem davant d'un problema molt greu, d'un assumpte greu que no permet dilació, és incomprendible perquè, home, que vulguin fer política partidista d'exclusió antidemocràtica jugant amb una qüestió tan sensible i tan important, és com a mínim molt incomprendible (*alguns aplaudiments*) i que facin prevaldre els seus apriorismes ideològics i de partit doncs és, com a mínim, també rebutjable. Però, com que VOX està sempre a favor del benestar dels infants, vam votar a favor el passat Ple i ara votarem a favor també les esmenes i, diguéssim, tota la proposta.

Bé, també sabem que el que proposaré a continuació, per culpa del seu sectarisme, de la majoria de la cambra, doncs serà exclòs, però jo ho exposo perquè crec que

és important. Per a salvaguardar l'adequat acte legislatiu de la cambra, quan es faci servir el tràmit de lectura única –que ara penso que és molt adient, ja que les esmenes tècniques proposades pels serveis jurídics poden generar dubtes o s'han d'explicar sobretot a membres dels grups parlamentaris, que no són tècnics, que no són professionals en l'àmbit de la qüestió jurídica, i molt menys de la lingüística, com ha quedat molt palès en moltes ocasions–, doncs els grups parlamentaris haurien d'agafar les propostes tècniques dels serveis jurídics i les haurien de presentar de manera individual o de manera conjunta –això seria el més adient i el més sensat.

I, finalment –acabo–, la conclusió. Com ja vam votar-hi a favor l'anterior Ple, ara votarem a favor de les esmenes i les correccions lingüístiques, perquè el que ens importa sobre totes les coses és que el desenvolupament dels infants a l'escola i als patis i a les zones de lleure de l'escola estigui salvaguardat plenament, i amb aquesta proposició de llei s'aconsegueix.

I acabo dient que... Aprofito l'avinentsa, ja que he parlat dels serveis lingüístics, per retre homenatge públic també al Departament d'Assessorament Lingüístic del Parlament davant el qüestionament que vam patir el passat Ple per culpa del Grup Socialistes, també dels Comuns, amb la connivència del president, connivència que vaig denominar «ignominiosa», però, com que no agrada aquest adjectiu, doncs el canviaré per «desdeny», «altivesa», «conculcació», «desaire», «vilipendi» o «menyspreu».

Bé, moltes gràcies. I endavant.

El president

M'estalvio de fer cap comentari. A continuació, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Només una prèvia, abans de començar, al senyor del PP, que jo crec que es una llàstima, perquè per un tema en el que estem tots i totes d'acord en aquest Parlament, i jo crec que això és una bona notícia en el tema que ens ocupa –que és protegir els patis escolars–, doncs vostè ha hagut de fer el seu incís per atacar, jo crec que de manera gratuïta i innecessària, el meu grup parlamentari. Però sí que l'hi dic: nosaltres no estem aquí, nosaltres no hi entrarem, nosaltres no contestarem, perquè jo estic convençuda que avui és un bon dia per a Catalunya. I avui és un bon dia per a Catalunya perquè és un bon dia per als infants, és un bon dia per als joves, per a l'educació, per a l'esport, per al lleure, per a la cultura i per a la vida veïnal amb el pas que avui farem aquí tots els grups parlamentaris. I torno a insistir-hi, crec que això és una bona notícia, perquè tancar els patis de les escoles és privar no només els centres educatius, sinó també tot un barri d'un espai que ajuda a fer xarxa, a fer salut i a fer comunitat.

I per això vull començar donant les gràcies. Vull donar les gràcies a les entitats, als centres educatius, a les famílies i a totes les que han signat el manifest «Protegim els patis» i que ens han portat al Parlament –i alguns dels quals avui ens estan aquí acompanyant– aquesta proposta legislativa per modificar la llei de contaminació acústica que avui tirarem endavant. Així que moltíssimes gràcies per arrossegar-nos als grups parlamentaris i per la feina que heu fet, perquè, hi insisteixo, jo crec que a partir d'avui Catalunya és una mica millor.

Perquè la llei, en definitiva, que avui aprovarem, ens ajuda a superar una anomalia, una anomalia com era considerar els sons que emanen dels patis escolars contaminació acústica, posant-lo en el mateix sac, posant-lo al mateix nivell que el trànsit, que la maquinària d'obra, que el transport aeri o que l'oci nocturn, i no, no és el mateix. Al final, el so d'una escola són infants que xarren, que juguen, que riuen, que corren, perquè això és el que fan els infants. I, a més, si deixem sense activitat uns espais que són essencials per a la vida comunitària, com són els patis de les escoles, estem privant també la gent de llocs on relacionar-se i on fer esport; estem privant el barri d'una pos-

sibilitat de conviure i de compartir, i, sobretot, també estem privant els infants, els joves, d'habitar lliurement un dels pocs espais on encara poden fer-ho amb tranquil·litat.

Perquè, no ens enganyem –i ho comentava en la meua intervenció del Ple anterior, on també vam parlar d'aquest tema–, jo crec que estem vivint en unes societats on va creixent una certa desafecció cap als infants, cap als joves, amb vagons del silenci, amb restaurants, amb hotels on directament tenen prohibida la seua entrada, i això no succeeix amb cap altre col·lectiu. Recordem, de fet, també que els infants –i ara que en fa cinc anys– van ser els únics que no van poder sortir al carrer ni un sol dia durant els moments més restrictius de la pandèmia. Jo crec que van ser de lluny el col·lectiu més perjudicat. I jo crec que és important també destacar que els infants, que els joves no són ciutadans de segona, tot i que de vegades se'ls tracta així. De fet, a mi, personalment, em resulta estrany que ens moleste més la cridòria d'un pati d'escola que els clàxons dels vehicles que pateixen cada dia els nostres carrers; em resulta estrany i em resulta discriminatori. I clarament sí que diem que aquest no és el nostre model.

Nosaltres estem per un pacte intergeneracional, un pacte de cohesió, un pacte de convivència, on tots i totes, sense importar la edat, tinguem els nostres drets garantits. Nosaltres estem per barris vius i que treballen per fer xarxa –i acabe–, i tant de bo siguin els sons dels patis, amb els infants, amb els joves corrent, jugant, parlant els que trenquen cada dia els silencis de les nostres viles i de les nostres ciutats.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Doncs, primer de tot, donar la benvinguda i agrair l'assistència als representants de les escoles que avui ens acompanyen. A veure, si estem aquí és gràcies a valtros –s'ha dit–, jo vull insistir-hi, perquè a vegades doncs fa falta que el conjunt de la població, de la societat s'organitzi per poder posar davant dels muros de la classe política coses que són de sentit comú i que potser les hauríem d'haver anticipat, no?, que aquesta problemàtica no hagués succeït. Però, bé, en qualsevol cas, benvinguts i gràcies.

Per què som aquí? Per què hem plantejat aquesta modificació de la llei contra la contaminació acústica? Fa unes setmanes, valtros, vostès, ens van fer partícips d'aquesta situació, que si algú ens hagués explicat què havia de succeir, si algú fa uns anys ens hagués explicat què ens trobaríem en aquesta situació, no ens ho haguéssim cregut. Si algú ens hagués explicat que s'estan tancant patis escolars perquè molesta el soroll, el so dels infants, no ens ho haguéssim cregut, realment. Vostès van venir i ens van explicar el que estava succeint, i, en paraules seves, d'un comunicat que ens van fer arribar just el 26 de febrer... –president, no tinc el..., cap problema, eh que tinc més temps?

El president

Doncs ara tindrem el temps, no pateixi.

Laia Estrada Cañón

Però..., ho dic per saber... Ens van dir: «Si ens hem vist en la necessitat de demanar empara als nostres diputats i diputades ha estat perquè hem vist que el que se'ns demana judicialment per part de certs particulars és el tancament dels nostres patis i els nostres espais en horari diürn i que no tenim eines per protegir drets bàsics i fonamentals dels nostres infants i adolescents.» I aquí ens vam posar d'acord, ens vam posar a fer feina –també agraïm tota la feina que hem pogut fer conjuntament–, i hem arribat a aquest punt. El PSC ens ha presentat unes esmenes a les quals hi votarem a favor. Destaquem, doncs, la millora que suposa haver incorporat els equi-

paments esportius en aquesta protecció, i nosaltres volem fer tres consideracions en relació amb la modificació que aprovarem avui.

La primera. Nosaltres som plenament conscients dels efectes de la contaminació acústica sobre la salut de la població: la pèrdua de capacitat auditiva i tot el que té a veure amb més nerviosisme, irritabilitat, interferències en el son. Som plenament conscients de quines són les principals fonts de contaminació acústica a les nostres ciutats, i és el trànsit –el trànsit de vehicles, ferroviaris també o aeri– i són les obres, les activitats, també, industrials. I realment som conscients que doncs pot arribar a generar situacions de malestar i de problemes de salut pública tot el que té a veure conviure amb tota aquesta contaminació acústica de les ciutats i, per tant, entenem la importància de la llei de protecció contra la contaminació acústica.

Però el que nosaltres en cap cas podem acceptar –i aquesta és la segona consideració– és que aquest aquesta voluntat de protegir-nos de la contaminació acústica vagi en detriment dels drets dels infants. I això és el que estem veient ara mateix amb les seves escoles, amb casos concrets que compartíem l'altre dia, que ens han fet arribar vostès mateixos. A l'Escola Auró ens explicaven que s'han eliminat activitats cabdals per a la comunitat, com són els esplais el dissabte al matí; que també algunes extra-escolars de cinc a sis de la tarda, com el patinatge o les danses urbanes, que es duïen a terme amb sistemes de control de so que fan que les criatures no puguin escoltar la música. Al Torrent d'en Melis ens explicaven que la capacitat del pati que té ombra doncs és de molts pocs alumnes i que, per tant, la majoria han d'anar als altres patis que no tenen ombra i que això fa que la canalla doncs es pugui marejar o que es cremi. I al Vedruna ens explicaven que han de llogar pistes a altres escoles del districte de Gràcia per poder dur a terme l'activitat esportiva, perquè no poden utilitzar la pista dins del pati perquè hi ha les queixes veïnals. Això no pot passar; no pot passar a les seves escoles, a les escoles de Barcelona, ni a les escoles de la resta del país.

I la tercera consideració que volíem fer és que acceptem que els infants fan soroll: un infant feliç, un infant sa fa soroll, i més després d'estar a les aules. Evidentment, quan surt al pati fa soroll (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), només faltaria.

Acabo, president. Si nosaltres volem protegir els drets dels infants, que cada vegada tenen menys espais per jugar a les nostres ciutats; si nosaltres volem combatre aquesta mena de fòbia als infants, el millor que podem fer és aprovar avui una modificació com aquesta, de la qual se'n beneficia no només Barcelona, sinó tot el país, i no només se'n beneficien els infants, sinó el conjunt de la comunitat educativa i el conjunt de la societat, en tant que els patis escolars són llocs on es fan activitats en xarxa, activitats per al conjunt de la societat. I nosaltres volem, en definitiva, municipis amb vida, municipis on es faci activitat i municipis on, en definitiva, no es criminalitzi el so dels infants.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé; ben poca cosa a afegir a la intervenció del darrer plenari. Entenem que la fressa generi molèsties entre els veïns, i no podem sinó reconèixer el dret de tothom, evidentment, a descansar, però alhora reclamem flexibilitat i tolerància. Els nens han de poder jugar, esbargir-se, fer esport, gaudir de balls, cançons i gatzara, i no és el mateix un botellot a la fresca que un estol de nens jugant a arrencar cebes al racó del pati. El so de la vida que emana de la canalla no pot ser jutjat sota els mateixos paràmetres que la cridòria d'un grup d'incívics, incomplint les ordenances a glopades. En aquest cas, la comparació no és que sigui odiosa, és que és absolutament injusta i forassenyada.

Dit això, sí que interpel·lem el Departament d'Educació perquè doti els centres de titularitat pública dels aïllaments acústics i mesures estructurals necessàries per reduir la fressa dins els centres escolars i minimitzar-ne, per tant, el seu impacte. Hi votarem a favor amb el convenciment que el dret al descans no és en absolut incompatible amb el dret a la vida. A alguns barris hi ha qui vol silenciar els nens i a dins d'aquest hemicicle hi ha qui voldria silenciar els opositors polítics: em sembla que tots plegats ho teniu ben magre.

El president

Acabades les intervencions, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabades les intervencions, doncs, procedim ara a les votacions. *(Remor de veus.)* Atenció, si us plau.

En primer lloc, votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar; són les esmenes 1, 2 i 3 del dossier del Ple.

Atesa la petició separada que han formulat els grups parlamentaris, votem en primer terme l'esmena número 1.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat.

Seguidament votem les esmenes 2 i 3.

Comença la votació.

Aquestes esmenes també han estat aprovades per unanimitat.

Ara votem les parts del text de la proposició de llei que no han estat esmenades.

Comença la votació.

Han estat aprovades per unanimitat.

I finalment, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedirem a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüístiques.

Comença la votació.

La proposició de llei de modificació de la Llei 16/2002, de 28 de juny, de protecció contra la contaminació acústica, ha estat aprovada per unanimitat.

(Aplaudiments.)

Un moment d'atenció, senyores i senyors diputats. Han vist que a la Mesa només hi ha tres membres. Els altres tres membres de la Mesa –el vicepresident David Pérez a banda, perquè s'està recuperant satisfactòriament–, els tres membres aquí presents de la Mesa no hem pogut representar el Parlament de Catalunya a Nacions Unides, com sí que ho han fet la vicepresidenta primera i els altres dos secretaris.

Per una qüestió de salut dels tres membres de la Mesa *(rialles)*, farem un recés de cinc minuts. Reprenem a les 12.40.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i quatre minuts i es reprèn a dos quarts d'una i onze minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials (debat de totalitat)

200-00006/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat a la totalitat del projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials.

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà la iniciativa el conseller d'Empresa i Treball, l'honorable senyor Miquel Sàmper i Rodríguez, per un temps de deu minuts.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Membres de la Mesa, conselleres, consellers que ens acompanyeu, avui comparec davant d'aquest Ple per presentar el projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials. Permetin-me que comenci fent un agraïment personal a la directora general de Comerç, que ens acompanya, la Marta Angerri, i a tot el seu equip per haver fet possible que avui puguem comparèixer presentant aquest projecte de llei en aquesta sala.

Aquesta iniciativa legislativa respon a una necessitat urgent d'adaptació del nostre marc normatiu comercial a les transformacions que ha experimentat el sector en els darrers anys. La realitat econòmica, social, ambiental i digital ha evolucionat, i la normativa vigent ja no dona respostes als nous reptes i necessitats del teixit comercial de Catalunya. Permetin-me que els faci una breu referència al que és el marc competencial i a la necessitat de produir aquesta reforma.

L'article 121 de l'Estatut de Catalunya estableix que la Generalitat té la competència exclusiva en matèria de comerç i fires, incloent-hi la regulació de l'activitat firal no internacional i l'ordenació administrativa de l'activitat comercial. Aquest marc competencial ens atorga i exigeix alhora la responsabilitat de garantir una regulació adaptada a la realitat del sector. I la realitat del sector ha viscut canvis profunds en els darrers anys, canvis en els hàbits de consum, en la distribució comercial i en les modalitats de venda, que han evidenciat problemes en la implementació del model comercial actual i en la interpretació de la normativa vigent. És per això que cal revisar i adaptar el model comercial de Catalunya, per respondre als nous reptes del sector.

Un exemple recent d'aquesta necessitat d'adaptació és la modificació del Decret llei 1/2009, que s'ha ajustat per incorporar noves modalitats d'habitatge en el context de les normatives d'urbanisme i d'habitatge. El Decret llei 2/2025, del 25 de febrer, ja ha introduït modificacions en aquest sentit, però cal una revisió més àmplia per garantir un model comercial equilibrat, dinàmic i eficient.

Quins són els objectius i els eixos principals d'aquesta modificació? Aquesta proposta legislativa té com a objectiu principal adaptar el model comercial de Catalunya als nous formats de venda, a les necessitats territorials i als canvis d'hàbits de consum, tot mantenint una regulació clara i coherent. I quins són els punts claus d'aquest projecte de llei? Els en diré quatre.

Un primer, l'autonomia municipal. S'atorga més marge de maniobra als ajuntaments per ordenar el seu teixit comercial de manera més eficient i adaptada a les necessitats locals. El comerç és un tema eminentment local, i així s'ha de poder tractar. El comerç local és garantia de desconcentració de l'economia, i aquesta és la nostra voluntat per al nostre país.

Un segon, la flexibilització del marc normatiu, on es resolen buits legals i es facilita una distribució comercial més coherent en el territori.

Un tercer, l'impuls al comerç de proximitat i a les zones rurals. Es reforçarà la dinamització comercial en municipis amb població disseminada i es permetran establiments comercials fins a vuit-cents metres quadrats en determinades zones urbanístiques. Es podrà, per exemple, posar un establiment comercial com un punt de connexió ben comunicat entre aquests nuclis, com per exemple el cas del Morell, Torroella de Fluvià o Ascó.

I un quart i darrer, facilitació de la ubicació de comerços fora de la trama urbana consolidada –TUC– per a municipis de més de cinc mil habitants, on no serà necessari que la parcel·la sigui aïllada, no caldrà que l'accés principal sigui des del perí-

metre de la trama urbana, i on l'ús comercial dominant estarà garantit si representa com a mínim el cinquanta-u per cent de l'edificabilitat neta de la parcel·la.

També els voldria parlar breument dels antecedents i de la tramitació del projecte; crec que és molt rellevant. Vostès ho saben: aquest projecte de llei no parteix de zero, el text que sotmetem a debat no ha canviat respecte del que hi havia a l'anterior legislatura; això vol dir que seguim treballant sobre una base que ja havia estat tramitada i aprovada pel Govern anterior, però que no va poder culminar per l'esgotament de la legislatura.

L'avantprojecte de llei ja va ser tramitat i aprovat pel Govern de l'anterior legislatura i va ser admès a tràmit per la Mesa del Parlament el 12 de març de 2024; casualitats de la vida, avui fa un any. No obstant això, va decaure, com els hi deia, en esgotar-se la legislatura anterior. Ara reprenem la tramitació, perquè és imprescindible donar resposta immediata a les necessitats del sector.

Aquesta tramitació també respon al compliment dels acords d'investidura del debat de política general, així com del pla de govern i del pla normatiu del Govern. En definitiva, és el resultat del compromís adquirit per aquest Executiu.

Quins són els beneficis d'aquesta modificació legislativa? La reforma, per si sola, de ben segur no podrà –i ho dic amb tota la franquesa– resoldre tots els reptes del comerç actual; en són molts. Però creiem que sí que aporta solucions a aspectes claus que necessiten una actuació immediata. Per exemple, elimina buits legals i ofereix un marc normatiu més clar i flexible; incentiva la col·laboració municipal per a una millor planificació comercial; facilita una distribució comercial més equilibrada en el territori; dinamitza el comerç de proximitat i afavoreix els petits establiments, i contribueix a la revitalització comercial de les zones rurals i menys densament poblades.

Aquest projecte de llei suposa un pas endavant cap a un model comercial més modern, sostenible i adaptat als nous reptes del segle XXI. També és una mostra clara que el Govern compleix els seus compromisos impulsant reformes necessàries i responent a les necessitats del sector comercial de Catalunya.

Vaig acabant. Aquesta modificació legislativa permet avançar cap a un model comercial molt més flexible i adaptat a la realitat actual i garanteix que el comerç segueixi sent un motor econòmic i social per a Catalunya. Amb aquesta iniciativa donem més eines als ajuntaments, potenciem el comerç de proximitat i assegurem que la regulació acompanya les necessitats reals del sector en un context de transformació constant.

Permetin-me que, arribat a aquest extrem, destaquï una qüestió. Se n'ha fet menció avui a la sessió de control en diverses ocasions, quan s'ha parlat de prosperitat compartida. La prosperitat, crec que tots sabem el que és; «compartida» vol dir fonamentalment dues coses: que aquesta prosperitat no quedi en mans de pocs, sinó de molta gent, i que sigui compartida també a nivell territorial. És a dir que no només siguem capaços de generar economia a l'entorn de l'àrea metropolitana o de la gran ciutat, sinó que siguem capaços de fer-la arribar, per exemple, a terres com les Terres de l'Ebre, la Vall d'Aran o la Catalunya Central.

Demano als grups parlamentaris que hi donaran suport que mostrin generositat i voluntat de diàleg per acabar amb consensos amplis. Aquesta és una oportunitat per avançar junts en la millora del nostre model comercial i –permetin-me– econòmic, adaptant-lo als reptes actuals i garantint un marc normatiu sòlid, flexible i beneficis per al conjunt del sector i per al conjunt del país.

Per últim, també permetin-me que estengui l'agraïment –abans ho he fet a la Direcció de Comerç actual– al que va ser el conseller d'Empresa i de Treball, el senyor Roger Torrent, i també al seu equip, en aquell cas el director general senyor Torrades.

Per tant, deixo en mans de l'hemicicle, deixo en mans del Parlament aquest projecte de llei, que espero que tiri endavant amb el consens màxim de tots els membres que en formem part.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Tot seguit, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per un temps màxim de set minuts, la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, els membres del departament que l'acompanyen... Abans de centrar-me en la defensa de l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Popular, vull destacar la importància del comerç a Catalunya, que representa entorn del tretze per cent del PIB i ocupa més de 450.000 persones. I això té un impacte molt important en tot el teixit productiu, i també vertebrava els barris de les ciutats i dels pobles i els dona vida no? És un sector que està en plena transformació.

I aquesta transformació, que també s'ha defensat, no?, i ho ha manifestat el conseller, degut a l'auge del comerç electrònic, la globalització dels mercats, els nous hàbits de consum, que ho estan condicionant tot, requereix dues actituds i dues polítiques. Per una banda, una política reformista o una política immobiliària. I nosaltres, amb les modificacions que hem introduït en aquest projecte de llei, veiem que el Govern continua amb una política immobiliària, perquè no introdueix els canvis necessaris per acompanyar aquesta transformació i es limita a presentar un projecte de llei que va ser elaborat pel Govern d'Esquerra Republicana, que perpetua les polítiques intervencionistes i immobiliàries d'Esquerra Republicana respecte al comerç. Ara hem vist que el conseller també es referia als acords d'inversió, a aquests acords que els ancoren a vostès al passat i que no els deixen prosperar. I, malauradament, aquest té un impacte a Catalunya, i també a la seva economia.

Per tant, el Grup Popular ha presentat una esmena a la totalitat, perquè no podem seguir amb una regulació insuficient i obsoleta, que no dona resposta a les condicions d'igualtat de tots els operadors del comerç. Per això hem presentat aquesta esmena.

I defensaré que aquesta esmena no es sustenta només en els articles que modifica la llei, sinó en la política que hi ha darrere, per la qual es modifiquen aquests articles. I és una política que, com comentava abans, és continuista, absolutament insuficient per fer front a aquests canvis. No aborda els problemes estructurals del sector, no afavoreix ni la modernització ni la seva competitivitat i no aporta instruments per facilitar l'adaptació a la nova realitat d'aquest mercat global. Un mercat on conviuen diferents formats i canals de venda presencials, e-comerç, *marketplaces*, xarxes socials, i amb una gran penetració de les multinacionals. Per tant, introdueix petites modificacions que no alteren el que és el marc normatiu que es necessita avui.

I han tingut uns mesos per fer-ho, i el conseller es va comprometre, quan va començar en la comissió, que presentaria un projecte de llei ambiciós, i, en canvi, en aquest no el veiem. No tenen en compte aquests profunds canvis que s'han produït, i vull recordar que només el comerç electrònic ha crescut un vint-i-vuit per cent i, a Catalunya, 80 milions de compres *online* anual. I en lloc de donar més llibertat als comerciants, més instruments de competitivitat, els posa traves i els limita molta de la seva capacitat d'actuació.

I en el projecte de llei això ho veiem en la manera com s'articula un enfocament que considerem absolutament erroni: oposar el comerç tradicional i el comerç electrònic; perquè això és el que es traspua del contingut d'aquest projecte de llei. La digitalització no és una amenaça, sinó que és una oportunitat per als comerciants. Molts comerciants tradicionals han vist en el comerç electrònic una gran oportunitat de tenir una fidelització de clients molt més enllà del seu entorn. I aquests comerços físics, també molts d'ells tenen el comerç *online*. Per tant, cal concebre aquesta digitalització no com un enemic del comerç, sinó com imprescindible per al seu creixement.

I on es veu aquesta confrontació o aquesta falta de complementarietat que entenem que no recull el projecte de llei? –que no és un tema merament tècnic. És en l'obligació que les empreses *online* tinguin punts de recollida i devolució en un radi màxim de cinc-cents metres. Això no és un tema tècnic de metres, és un tema profund, polític, de calat, que demostra aquesta política del Govern. El *click and collect* ha de ser una decisió de l'empresa, no pot ser obligatori.

Aquesta normativa restringeix les alternatives del comerç de poder oferir punts de venda que li convinguin i pot obligar a assumir acords logístics al comerç que li poden incrementar substancialment els seus costos i perdre competitivitat, en un mercat en detriment d'uns altres operadors més grans que ho poden tenir molt més fàcil. Aquesta mesura interfereix en la capacitat logística de les empreses i, a més a més, és pràcticament d'impossible compliment, perquè la majoria dels comerços no poden tenir cartografiats els seus clients i, per tant, molts d'ells no ho poden fer. Per tant, això és un element a tenir en compte, que nosaltres considerem absolutament innecessari.

La regulació innecessària de les promocions comercials. Quan tenim una llei espanyola que dona llibertat absoluta i que, a més, els comerciants la tenen i no la compleixen, no entenem l'insistir en regular aquestes figures.

Manca de flexibilitat horària i normativa.

En base a tot això, nosaltres considerem que la hiperregulació dificulta la competitivitat i, per tant, el comerç minorista està més perjudicat per totes aquestes barreres regulatòries que obstaculitzen la seva competència i posen en risc la seva viabilitat.

I caldria flexibilitzar els horaris comercials, caldria arribar a un acord amb els comerços per veure com es distribueixen aquestes noranta hores. Tots sabem que no estan d'acord amb aquests dos règims horaris. Per tant, caldria liderar aquesta transformació, aquesta opció, tenint en compte que hi ha gent que pot optar durant tot el dia a compra a través d'*online*. Per tant, aquesta és una assignatura pendent. És cert que s'ha millorat lo dels tres dies consecutius, però no la resta.

El Grup Popular considerem necessari un marc més clar i simplificat. Reduir les obligacions i les càrregues del comerç que els estan asfixiant, totes les normatives els afecten. Reduir impostos, els impostos els estan asfixiant; Catalunya és la comunitat que té impostos més alts i, per tant, no poden competir en igualtat de condicions amb la resta d'Espanya. És necessari reduir la burocràcia, facilitar tràmits en el silenci positiu i la fiscalitat més competitiva.

En definitiva, el Grup Popular considera que aquesta reforma és una reforma insignificant en el marc del conjunt de la que es requereix. Es necessita més llibertat, menys regulació per competir i una normativa que faciliti l'activitat econòmica i que doni instruments al comerç de proximitat perquè pugui competir amb aquest mercat. No resol els problemes del sector, afavoreix... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Considerem que cal afavorir la seva modernització, eliminar totes aquestes traves que tantes dificultats els generen i hem de reduir totes aquestes normatives que dificulten la inversió i la prosperitat. Perquè, senyor conseller, pel Grup Popular és molt important l'economia que es sustenta darrere dels comerços, hi han famílies, hi ha molta activitat, hi ha cohesió, i, per tant, requereix un marc regulatori adaptat als nous temps, als nous canvis, que puguin afrontar els nous reptes, i no només eliminar o *parchear*...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

...com vostès han fet en aquest projecte de llei. I, per tant, els instem a presentar aquest projecte en el temps més breu possible.

Gràcies.

El president

A continuació passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris, per tal d'expressar el seu posicionament. I en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula l'honorable senyor Jaume Giró i Ribas.

Jaume Giró i Ribas

President, conselleres, consellers, diputats, si es preguntés quin ha estat al llarg de la història l'espai urbà que, com un cor, ha fet bategar més vigorosament els pobles i ciutats de Catalunya, què em dirien? Jo no en tinc cap dubte: aquest espai és la plaça major, la plaça on se celebrava –i a molts llocs se segueix celebrant– el mercat. Diputats, si mirem com els mercats i el comerç en general han acompanyat el creixement i la prosperitat dels nostres pobles, veurem dues coses.

La primera, veurem que l'intercanvi lliure de béns i serveis és un element decisiu per promoure el benestar social. El comerç espontani és la forma més eficient de distribuir els recursos entre les persones; així de simple. És per aquest motiu que els pobles es vertebren tradicionalment al voltant dels mercats i del comerç. Allà on hi ha comerç hi ha vida, hi ha cultura, hi ha civilització i hi ha progrés.

També veurem una segona cosa. Veurem que des dels orígens de la història les comunitats s'han donat a elles mateixes mecanismes per corregir els efectes no desitjats d'aquests mercats lliures. Els mecanismes als quals em refereixo són les lleis, les normes que regulen aquest funcionament i aquest intercanvi.

Aquestes dues idees, llibertat i regulació, són centrals en la concepció que tenim a Junts del que ha de ser el comerç a Catalunya. Són idees que, en un primer cop d'ull, poden semblar oposades: llibertat i regulació; però no ho són, en absolut, més aviat al contrari: són perfectament compatibles. La mà invisible d'Adam Smith de vegades s'equivoca, o hi ha qui fa tot el possible perquè es distregui i que li vagi al seu favor, i traeix l'aspiració original i ben intencionada de l'economista escocès. Per això només una regulació ben feta permet que la llibertat del mercat esdevingui un instrument de progrés i de cohesió social. És un equilibri difícil, i, per tant, els legisladors haurem de fer un exercici d'humilitat i mirar d'anar adaptant la normativa a les condicions de cada moment.

En aquest cas, com en tants altres, l'activitat política hauria de fugir de somnis arquitectònics i centrar-se en l'artesanía de la reparació i el manteniment. La posició de Junts és que, en qüestions legislatives, és millor fer curt que passar-se de frenada. Ara bé, el que no podem fer és renunciar a legislar, renunciar a intervenir. I per això, diputats del Partit Popular, no podem donar suport a la seva esmena a la totalitat. Hem de legislar, i és bo que ho fem sense trencar la baralla.

Dit això, permetin-me que els digui quins tres principis creiem que són ineludibles a l'hora de redactar una llei de comerç.

El primer, l'acabo d'apuntar: hem de legislar des de la contenció. Vull dir que no podem ofegar la iniciativa de ciutadans amb reglaments, amb prohibicions i amb disposicions que, en comptes de fer-nos la vida més fàcil, esclafen la iniciativa individual.

El segon principi té a veure amb les mans en les quals posem les capacitats per dictar aquestes normes. Aquí hem de fer valdre el principi de subsidiarietat. Una legislació no pot estar d'esquena als interessats. No podem fer una llei sobre el comerç a Catalunya sense parlar abans amb tots els sectors implicats. Per tant, senyors del PSC, els prego que en prenguin nota i que parlem, parlin vostès –també ho farà l'oposició– amb tots els actors rellevants del comerç del país.

D'altra banda, tot allò que puguin fer els ajuntaments ho han de fer els ajuntaments. El principi de subsidiarietat comporta que confiïm en el bon criteri de qui està més proper a l'àmbit que volem escometre i es recolza en la convicció de l'autodeterminació. L'element central del principi de subsidiarietat és precisament el respecte escrupolós al principi d'autodeterminació. De fet, aquesta vocació és la que

alimenta la fundació de la Unió Europea. No fa falta que els digui que a Junts sempre ens hi trobaran, si es tracta de defensar el dret d'autodeterminació, sigui en el nivell que sigui.

El tercer principi, amb el que acabo, és el de la identitat nacional. El comerç forma part de la nostra cultura. Som un país, també, de botiguers, de comerciants i d'emprenedors. Però no ens hauríem d'equivocar: no es tracta de protegir ni d'afavorir aquests botiguers, comerciants ni emprenedors; no es tracta d'això. Si volem ser fidels a la nostra identitat cultural, del que es tracta és que el terreny de joc on hagin de concórrer sigui l'adequat perquè puguin florir en cada moment. Aquest és el nostre veritable tret identitari.

La identitat, a diferència del que pensen alguns partits d'aquesta cambra, no es dona d'una vegada i per sempre. Al contrari, la riquesa d'una cultura està tant en allò que preserva com en el que es crea de cap i de nou.

Nosaltres volem cuidar el comerç, com sempre ha fet aquest espai polític; hem de cuidar el comerç, però no ens enganyem: ni que volguéssim no podrem tornar al comerç tal com era fa vint anys, ni tampoc fa deu anys.

Aquesta llei no hauria d'aspirar, per tant, a intentar congelar una manera d'entendre fins ara el comerç. A la vida i a la política no es tracta d'aturar la pel·lícula en un fotograma suposadament ideal, es tracta d'ajudar a fer més fàcil i atractiu, en aquest cas, la feina de botiguers, comerciants i emprenedors en el mercat que tenim avui, en el nostre temps, en l'any 2025, que no és el de l'any 2000. Es tracta de fer, al cap i a la fi, que la pel·lícula avanci i que no s'aturi.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, gràcies. Conseller Sàmper, consellers i conselleres, diputats i diputades... Estem davant d'una reforma, d'una revisió, d'una llei que és necessària; fins i tot en el seu titular, quan parlem de la llei del 9 i de la llei del 17, ja es veu que han passat unes quantes coses en aquest món, en aquest país, perquè sigui necessària alguna adaptació.

És una llei que existeix, per a aquesta modificació, força consens, en relació amb el que diu. És veritat que quan parles amb el sector et diuen més coses que hauria de dir, i no sempre tothom de la mateixa manera, però en allò que diu, déu-n'hi-do el consens que hi ha, excepte entre els qui defensen un model de comerç diferent, un model diferent com el de Madrid, per exemple, no?, el de la llibertat dels poderosos, el de la llibertat dels qui ofeguen els petits.

Jo comparteixo el que diu el conseller Giró: «regulació i llibertat no són contradictoris». Sovint la regulació ha d'estar al servei de garantir la llibertat. Perquè per garantir la llibertat dels diferents hi ha d'haver regulació. I en el context mundial en el que estem i d'acumulació pornogràfica de poder i de diner, és imprescindible que hi hagi una regulació.

És veritat: el comerç és l'ànima de les ciutats i dels pobles del nostre país. És la garantia de proximitat, és la garantia de cohesió, és la garantia de fer comunitat, de fer veïnatge. De fet, per exemple, és un element essencial per garantir la seguretat en els carrers i barris del nostre país. Uns carrers amb comerç de proximitat, amb comerç amb què estan vinculats els seus veïns, garanteixen barris més segurs. Des de moltes mirades i des de moltes perspectives el comerç és essencial.

I aquesta regulació, doncs, aborda qüestions que eren imprescindibles: des dels punts de venda *online*..., sí, és necessari, i segurament tècnicament s'haurà d'aclarir alguna qüestió vinculada a aquest tema..., però, sí, és necessari que la venda *online*

tingui punts de referència per poder anar a recollir i per poder retornar –segurament serà necessari regular més enllà també aquests serveis. Era imprescindible també per garantir la desestacionalització diferenciar entre l'activitat extintiva i la finalitat incentivadora; era anacrònica i és bo que s'hagi canviat. També la reducció de nou a sis mesos dels productes que han de formar part d'un estoc o no. O el Tast de Nit, estendre'l més enllà de la necessitat de que un gran col·lectiu o d'una gran zona comercial sigui la que l'autoritzi o la que el practiqui. L'adaptació a una sentència del 22 sobre infraccions i sancions. I també en l'àmbit dels equipaments –ho deia el conseller–, referències a garantir als municipis petits més flexibilitat en les seves decisions, que depenguin més del ple municipal i, per tant, de la seva regulació urbanística. També incentivar els qui venen productes d'elaboració pròpia, i, en aquest sentit, em sembla que és una bona mesura. O habilitar els municipis limítrofs que puguin fer trames urbanes supramunicipals. Crec que són bones decisions i que van en el bon camí.

I és veritat, estem en una etapa en què viurem... Cada etapa té els seus..., tendim a exagerar sempre les que tenim en cada moment, però hi han, de risc..., les plantejava el conseller i també el conseller Giró, etapes de risc, especialment en l'àmbit del comerç; grans oligopolis que tenen una concentració de poder econòmic i de poder polític molt rellevant. I per això, senyors del PP, és necessària la regulació, per garantir la llibertat, però la llibertat de tothom. També la llibertat enfront dels qui són capaçs d'acumular el poder i condicionar el mercat i deixar que el mercat deixi de ser lliure mercat i sigui un mercat copat, condicionat i manipulat només pels més poderosos.

Sovint, sota la mentida del mercat i de la llibertat, el que s'amaga és la vulneració justament dels principis del mercat. Dels qui arrasen i passen per sobre de treballadors, perquè el comerç és això, treballadors i empresaris que pateixen molt les conseqüències d'aquestes concentracions pornogràfiques de poder i de diner. Per tant, sí, visca el lliure mercat, però per a tothom, no només per als poderosos. No només la llibertat dels poderosos. Llibertat entre iguals. Entre els qui poden garantir la igualtat entre uns i els altres, els més grans i els més petits.

I aquesta és la funció del legislatiu, i aquesta és la funció del regulador, i aquesta és la funció dels governants: no estar sotmesos a les ordres i al servei dels qui més tenen, sinó justament de garantir els drets i les condicions de tothom. A Esquerra Republicana treballarem en aquesta línia i, en aquest sentit, doncs, recullo les paraules que deia el conseller, en el sentit de donar les gràcies a la Marta Angerri i al seu equip, al conseller i al conseller Torrent i al director Jordi Torrades, que van tenir la iniciativa de fer aquesta modificació.

Esquerra Republicana ha estat el de l'impost a les grans superfícies, sí. Sí, sí, per equilibrar el mercat, per garantir la llibertat. El dels horaris raonables, sí, per garantir la llibertat. I en cada moment les coses s'han de modificar adaptades a les noves circumstàncies, però sí, per garantir la llibertat de mercat de tothom. Els de la regulació dels equipaments comercials, perquè sí, perquè el comerç estigui on viu la gent per aquesta dimensió de cohesió que té el comerç a les nostres ciutats. I sí, un comerç descentralitzat i present a la vida de la nostra ciutat. Ho hem fet allà on hem governat i quan hem governat, i ho hem fet des del consens i des del diàleg i ho seguirem fent ara des de l'oposició.

I efectivament, tenim molta feina i molts reptes –ho comentava abans el conseller Giró. Molts reptes que ens venen d'una concentració de poder que tenen algunes empreses en l'àmbit, sobretot, de la venda *online*, en què segur que haurem de treballar en una regulació per garantir la llibertat de la qual vostès parlaven i que, malauradament, allà on governen no practiquen.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, president. *Conseller Sàmper*, precisamente los únicos que no pueden dar lecciones de política comercial son ni Esquerra ni Junts ni el PSC. Y miren, justamente hace quince días se demostró –y el señor Elena se ríe–, porque presentaron una moción los señores de Esquerra donde relataban punto por punto el resultado de su exitosa política comercial: la destrucción del empleo en Catalunya. Miren, ustedes lo que hacen es promover la deslocalización de la industria. Las políticas..., y las empresas se marchan. Ustedes lo que hacen es despreciar al autónomo. Ustedes hunden el pequeño comercio. Y a nuestro comercio local, ¿saben lo que le han hecho? Lo han sustituido por rótulos en árabe. Ese es su modelo. *(Aplaudiments.)*

Mire, yo..., antes de realizar un análisis jurídico, debemos recordar que el Tribunal Constitucional resolvió estimar parcialmente el recurso de inconstitucionalidad interpuesto por el presidente del Gobierno. Y debo recordar que los artículos 69.1 y 69.2 sobre los plazos de prescripción para infracciones muy graves..., porque contradecían el artículo 70 de la ley de ordenación del comercio minorista. Ustedes hoy no han hablado de eso. Además, hay que destacar que, a raíz de esa resolución del Tribunal Constitucional en el año 2022, en noviembre del año 2023 se modificó esta ley.

Pues bien, hoy el Govern, el señor Sàmper, sigue en esa senda, la senda de Esquerra, de Junts y, evidentemente, del PSC. Hoy el Govern nos presenta una nueva modificación de esta ley para adecuarla a las nuevas situaciones actuales, para otorgar mayor seguridad jurídica para las empresas del sector y a las diferentes administraciones. Eso lo dicen ellos. Entre otras cosas, introduce el concepto de «tienda oscura», «establecimientos sin acceso público destinados a la preparación y distribución de pedidos en municipios con trama urbana consolidada». Además, se obliga a las empresas de venta a distancia a ofrecer puntos de recogida y devolución a más de quinientos metros de los clientes. Eso sí, salvo para productos de alimentación. Menos mal. Por otro lado, se regulan condiciones para la operatividad de las tiendas oscuras, incluyendo zonas de espera y restricciones horarias, y se modifican normativas sobre promociones, rebajas y excedentes. Es que al final van a tener que decir qué van a poder poner a la venta y qué no. Además de establecer sanciones por incumplimientos con competencias compartidas entre Generalitat y Ayuntamiento. A ver quién la hace más grande.

Pero es que esto no se queda aquí. El texto también modifica la regulación de los equipamientos comerciales en Catalunya. Y la modificación introduce la venta de proximidad como una nueva categoría –*open your mind*– y permite la implantación de pequeños comercios en diversas ubicaciones, incluidos municipios de menos de cinco mil habitantes y áreas turísticas. Establece excepciones para grandes establecimientos fuera de la trama urbana consolidada si cumplen ciertos requisitos –y cuando la Generalitat pone requisitos, ya vemos cuál es el resultado. Se desregulan las comunicaciones administrativas –veremos si tiene resultado– para nuevas aperturas y cambios en comercio según tamaño y ubicación. También se permite un comercio de hasta quinientos metros cuadrados en aparcamientos de intercambio modal –esperemos que los planes generales esto lo permitan. Finalmente se derogan artículos previos y se autoriza al Gobierno a desarrollar la normativa bajo una premisa falaz, que es la idea preconcebida del comercio electrónico como factor destructivo del comercio físico, y la errónea consideración de que la regulación propuesta es la herramienta perfecta para su reequilibrio.

Y miren, ¿toda esta retahíla para qué? Porque al final es la pregunta. ¿Para defender supuestamente el comercio local? Porque me temo que la realidad es otra. Según

se desprende del redactado de la norma y tal como la han diseñado, no solo no beneficiará al comercio local, sino que impone limitaciones, establece restricciones y encarece la actividad que pretende regular.

No cabe duda que es necesario regular las tiendas *dark stores*, sobre ubicación, logística y horarios, para velar y controlar las zonas residenciales, pero salvaguardando el ámbito socioeconómico, cosa que en absoluto hace esta norma. Claramente perjudica la economía de nuestra región; generará problemas operativos y afectará a la competitividad del comercio en Cataluña. No nos cabe la menor duda de que esta propuesta de modificación de ley tendrá un impacto negativo en la inversión comercial. Porque saben ustedes perfectamente que un marco normativo más estricto puede disuadir a nuevas empresas de invertir en el sector del comercio minorista en Cataluña, favoreciendo a otras regiones con regulaciones más flexibles.

Por supuesto, pretenden aumentar el intervencionismo municipal. Se otorgan más competencias a los ayuntamientos para regular horarios y ubicaciones de tiendas oscuras y puntos de recogida, lo que generará desigualdades normativas entre municipios y aumentará la burocracia. Es decir, blindo la seguridad jurídica para ustedes. Solo hace falta ver qué está pasando estos días con la disparidad de criterio en cuanto a la venta ambulante en los ayuntamientos. Unos dicen que sí que prorrogan y otros dicen que no. Y la venta ambulante no sabe por dónde actuar.

Pero, por si fuera poco, imponen barreras a los pequeños negocios. Los pequeños comercios que venden en línea pueden verse obligados a asumir costes adicionales para cumplir con los requisitos de recogida, dificultando su viabilidad frente a grandes plataformas. Porque sí, las grandes compañías tienen menores dificultades de adaptación, pero el pequeño comercio que complementa –complementa– sus ingresos con esto ¿cómo lo va a hacer? Pero ustedes les da igual, porque no piensan en crear puestos de trabajo. Están en la destrucción permanente. Y, si no piensan en los trabajadores, mucho menos en los clientes, porque estas medidas ponen en riesgo los intereses de los consumidores, quienes ven reducida su opción de compra y verán incrementado el precio.

Mire, señor Sàmper, no es de recibo crear barreras innecesarias y perjudiciales para el desarrollo del comercio electrónico en Cataluña. No es el enemigo del comercio local. De verdad, es que no lo es. Ambos pueden coexistir y complementarse, pero hay que regularlo de manera correcta. Mire, lo que verdaderamente necesita nuestro comercio local es reducción de la carga fiscal para autónomos y pymes, incentivos para la digitalización de los comercios, programas de formación y asesoramiento a emprendedores, mejorar la accesibilidad a la financiación –que ahora está muy complicada–, eliminación de barreras burocráticas, reforzar las políticas de seguridad en las zonas comerciales –no como estamos viendo últimamente en los barrios de Salt–, combatir la competencia desleal y eliminar la imposición lingüística que efectivamente tantísimo daño está haciendo a nuestra región.

Y, por último, si queremos defender al comercio local, debemos contar con una regulación única para toda España. Y no inventos jurídicos que lo único que hacen es desincentivar la economía.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots: membres del Govern, conseller, directora... En primer lloc, volem expressar quin és el nostre posicionament i, evidentment, és favorable a la tramitació d'aquest projecte de llei. Per tant, votarem en contra de l'esmena a la totalitat que presenta el PP.

Com s'ha dit, aquest projecte de llei és una proposta legislativa que és necessària. Estem davant d'una vertiginosa transformació dels hàbits de consum del mercat, del mercat digital. Els canvis en aquests hàbits de consum, irrupció de noves formes de comercialització, globalització de les grans plataformes són elements que han alterat profundament el nostre panorama comercial. Però, davant d'aquesta evolució, hem de recordar que el mercat deixat a la seva dinàmica pròpia, aquesta llibertat, no sempre actua en favor de la societat. El tecnocapitalisme i l'afany de maximització de beneficis poden portar i porten conseqüències negatives: precarietat laboral, desertització comercial i danys mediambientals.

Davant d'aquesta realitat, el nostre paper com a representants públics és posar la regulació al servei d'un model comercial que preservi l'equilibri entre modernització i justícia social. No es tracta només d'adaptar-nos als temps. Es tracta de definir quins tipus de comerç volem per al futur del nostre país. Ciutats i viles dinàmiques, amb carrers plens de vida, on el comerç de proximitat continuï sent un element essencial d'identitat i de cohesió social. El valor afegit de la proximitat envers la compra per pantalla.

Aquest conjunt de modificacions representa, doncs, una oportunitat per redefinir el model comercial català, fent-lo més just, sostenible i adaptat a les noves necessitats socials i econòmiques. Però no ens podem permetre que aquestes reformes siguin precipitades o incompletes. No podem legislar a cegues ni oblidar que darrere de cada botiga, mercat o petit comerç hi ha persones que depenen d'aquests negocis per viure i, en molts casos, viuen per aquests negocis. Per això és imprescindible un debat profund que incorpori les veus dels diferents sectors afectats.

El comerç de proximitat és molt més que una activitat econòmica. S'ha dit, també. És el teixit que uneix la vida dels nostres barris i pobles. Quan entrem a la botiga de sempre, no només fem una compra: reforcem una relació de confiança amb aquella persona que ens atén, participem en un model de consum responsable i contribuïm a la vida social del nostre entorn, contribuïm a la comunitat. Aquest comerç és, a més, generador d'ocupació estable i de qualitat i garanteix una economia arrelada al territori, l'equitat territorial. Si no el protegim, si no li donem eines per competir en condicions justes, acabarem amb carrers apagats i ciutats despersonalitzades, sotmeses als interessos de les plataformes digitals.

És per això que donem suport a tramitar aquesta reforma legislativa, però ho fem amb responsabilitat i amb esperit constructiu. No és una adhesió acrítica; és un compromís per treballar perquè aquesta regulació esdevingui una eina útil i efectiva. Caldrà estar atents i introduir millores en punts clau per garantir que l'impacte sobre el territori, sobre les persones treballadores i sobre el medi ambient sigui realment positiu.

Les modificacions que es proposen no són una solució per a tots els problemes del comerç; ho sabem. I, si no es reflexiona en profunditat, poden acabar tenint un efecte perjudicial per a molts dels actors socials implicats. Entitats ecologistes, associacions de comerciants, el món local, sindicats i organitzacions de consumidors ens han traslladat preocupacions que han de ser considerades en aquest debat.

En concret i en primer lloc, ens preocupa la regulació de les anomenades «botigues fosques» i l'impacte que pot tenir la logística en la trama urbana. Aquestes activitats requereixen una regulació acurada per evitar problemes de mobilitat, càrrega i descàrrega i per garantir que no es perjudiqui l'espai públic ni es degradi la qualitat de vida dels veïns i veïnes. En aquest sentit, valorem positivament que es doni marge a l'autonomia local per gestionar aquestes situacions.

Estem veient una tendència a la deslocalització de la indústria per l'especulació immobiliària envers la logística. No posem també en perill els locals comercials que puguin esdevenir persianes abaixades amb negocis de logística als centres urbans. Creiem que hem de ser més ambiciosos i incorporar mesures més innovadores pel que fa a l'última milla, com la creació de microplataformes logístiques que utilitzin

vehicles no contaminants. La sostenibilitat ha de ser un eix fonamental de les polítiques públiques i per això no podem quedar-nos a mig camí.

Pel que fa a les activitats de promoció i rebaixes, considerem que cal una definició clara del que s'entén per «demandes del sector comercial», ja que aquest concepte jurídic indeterminat pot generar inseguretat i dificultar la seva aplicació efectiva.

Un altre aspecte que ens preocupa –i ho vam traslladar– és la qüestió dels horaris comercials i la declaració de municipis turístics. Si no es regula adequadament, pot posar en risc el comerç tradicional, afavorint un model de comerç destinat exclusivament al turisme, que contribueix a la gentrificació. No podem permetre que la regulació comercial vagi en detriment del dret a l'habitatge i de la qualitat de vida dels residents. La flexibilització dels horaris comercials, si no es gestiona amb criteris socials, pot ser un element de precarització de les condicions laborals.

Pel que fa al règim d'infraccions, és imprescindible que la llei prevegi mecanismes d'inspecció suficients. Una regulació sense un sistema de control efectiu corre el risc de convertir-se en paper mullat.

Tanmateix, considerem que la definició de comerç de proximitat hauria de ser més concreta. Una possible millora seria considerar el radi o la petjada de carboni. A més, seria desitjable fer referència explícita a les DOP i a les IGP per garantir un reconeixement adequat als productes locals.

També creiem necessari revisar el límit del vint-i-cinc per cent de producció pròpia per als establiments comercials que venen productes de proximitat per tal d'assegurar un suport efectiu als productors locals.

Finalment, sobre els projectes comercials de gran envergadura, cal garantir que aquests no acabin ofegant el comerç local. És fonamental que qualsevol nou projecte comercial es valori en funció de la seva compatibilitat amb els plans locals de comerç i amb les necessitats reals del territori.

En definitiva, donarem suport a la tramitació d'aquesta reforma legislativa perquè entenem que és necessària per adaptar la regulació comercial als nous temps i per protegir el nostre comerç de proximitat.

Aquest projecte de llei és necessari, però encara cal polir-lo. No podem caure, com deia abans, en una regulació a mitges. Per això, des dels Comuns, garantim una feina rigorosa en el debat d'esmenes després d'escoltar les compareixences per assegurar que aquesta llei compleixi els seus objectius sense generar noves problemàtiques o perpetuar les existents. I ho fem amb un compromís ferm: treballar per un model comercial que protegeixi el que som, però que alhora ens prepari pel futur.

Moltes gràcies. Salut i bon treball.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí, seré breu. Abans de començar el tràmit d'aquesta llei, nosaltres tenim tres preguntes. La primera, què creuen els diputats d'aquest Parlament que val una vida? Perquè el 25 de maig, vora les onze de la nit, una persona va aixecar el telèfon. Probablement estava molt cansada després d'una llarga jornada laboral. Probablement estava bastant enfadada d'estar esperant. Aixeca el telèfon i truca a Glovo. La seva comanda s'està retardant. Glovo organitza, llavors, en paral·lel, d'una banda, la sanció al repartidor que no estava entregant aquesta comanda i, d'altra banda, que un altre col·laborador... –perquè en aquell moment encara no se'ls considerava treballadors–, que un altre col·laborador entregués aquesta comanda, perquè lo important és el servei. Mentrestant, Pujan Koirala, de vint-i-dos anys, moria al carrer Balma amb Gran Via sota les rodes d'un camió. Així que és important que pensem que aquesta persona..., Glovo la resposta que va donar va ser: «No tenim cap relació amb ell.»

Koirala treballava fent les hores que un altre conductor no arribava a fer, perquè l'algoritme així no et penalitza. Enviava els diners a casa perquè la seva germana pogués estudiar, perquè així, amb sort, no hagués de morir sota les rodes d'un camió per entregar una comanda a les onze de la nit.

Saben quants diners va oferir Glovo a la família? Vint mil euros. Glovo podia comprar un Seat Ibiza *normalito* o una vida, en aquell moment, amb la regulació que tenim. Glovo és una de les grans empreses vinculades a les *dark stores* que avui estem discutint i de la llibertat que estem, se suposa, situant en aquest Parlament, i creu que la vida d'un noi de vint-i-dos anys val vint mil euros, perquè la sang que es vessa a l'asfalt resulta que mai és la seva.

Segona pregunta. Hi ha un sol diputat en aquesta cambra que pensi que podrem defensar els drets dels treballadors en unes botigues fosques, que podrem defensar els drets dels treballadors en unes botigues que no tenen accés al públic? Un sol diputat que pensi que es defensaran els drets dels treballadors quan a Catalunya tenim un mort cada quatre dies per accidents laborals i no podem fer-hi res? Un sol diputat que pensi que hi haurà seguretat servint productes vint-i-quatre hores, set dies a la setmana?

Perquè en aquest país ho sap tothom. Tothom sap que falten inspectors. Tothom sap que si vas a la mútua serà una batalla que se't reconegui que ha sigut un accident laboral. Tothom sap que es reben pressions per agafar les altes dels accidents. Tothom sap que hi ha grans empreses que fan el que els hi dona la gana, que no contracten o contracten en frau, i que pressionen als seus treballadors perquè treballin malalts, esgotats o fins al límit que no poden suportar, i que si no et destrosses el cos, et destrosses l'ànima.

Tothom ho sap, però és molt més fàcil tapar-ho, perquè la sang fa de mal veure quan s'estan fent negocis milionaris amb moquetes com la que trepitgem en aquest Parlament, sigui Ayuso amb Glovo o siguin les mútues amb el Gobierno. (*Veus de fons.*) Bé, llegiu les notícies de tant en tant potser.

La tercera hauria de ser la més òbvia, tot i que a vegades el més obvi és el que més costa de veure. Si tothom ho sap i no fem res és perquè tenim una estranya tendència en aquest país que és amagar les coses que no ens agrada veure amb noms en anglès, perquè dir les coses pel seu nom és reconèixer la realitat.

Coliving a compartir pis perquè no pots pagar viure sol malgrat ser adult, *staycation* a no poder fer vacances i quedar-te a casa teva perquè no tens un duro i *dark stores* a uns magatzems oberts en horari inhumà.

Així que tercera pregunta. No els hi sembla que alguna cosa està malament al món si hem de comprar pit de pollastre o llet a les dotze, a la una o a les tres de la matinada? No els hi sembla que ningú prefereix això a tenir un horari humà i poder anar al mercat o a una botiga a comprar? Perquè, a vegades, el més obvi és el que costa més de veure.

Perquè el problema últim de les *dark stores*, de les botigues fosques, és que hem arribat a un punt en què siguin útils per als treballadors. Nosaltres mai culparem a qui, avassallat per les hores de feina, les hores de transport, les hores de fer-se càrrec dels seus, hagi de fer una compra fora de l'horari comercial, perquè no és culpa del treballador que ni escull el seu horari, ni escull passar hores en un transport públic que va fatal o en un *atasco* si no te la vols jugar, i, per suposat, no escull haver-se de fer càrrec d'un familiar dependent, perquè, per exemple, no hi ha places al sector públic.

Nosaltres mai culparem a qui no pot decidir, mai, però no callarem ni rendirem vassallatge als que estan acostumats a decidir-ho tot, i ens és igual si és Óscar Pierre de Glovo o Florentino amb ACS, perquè nosaltres, a diferència d'alguns altres partits d'aquí, no som comissionistes de ningú.

I hem vingut a repartir les culpes perquè hem vingut a repartir la riquesa, que vol dir també repartir el temps, el que uneix el treballador que viu a contrarellotge i fa

una compra tard i el que uneix al treballador que serveix una compra tard i a contrarellotge és que no són propietaris del seu temps.

I quan discutim aquesta llei estarem discutint en quin món volem viure. I honestament, jo no vull viure en un món on un xaval de vint-i-dos anys mor atrapat sota les rodes d'un camió per entregar una comanda a les tantíssimes de la nit, tot perquè els rics puguin ser més rics, amb beneficis pornogràfics a costa de la vida d'un i de l'altre. Perquè, primer, sabem que si mors són vint mil euros de res i, segon, sabem que si es queixa, n'hi ha vint mil darrere per agafar la mateixa feina.

Jo –no sé vosaltres– no vull viure en un món on hi ha una part que es juga la vida i una altra que lo que està fent és destrossar-se-la treballant esgotats, fent compres des del sofà de casa, perquè ja no hi ha una altra opció que fer això quan arribes a hores intempestives.

Així que nosaltres, que no ens faran passar el petit comerç de barri, no ens faran passar el petit empresari per les grans empreses, en molts casos transnacionals, que són les que han obert aquest tipus de negocis, nosaltres seguirem aquí discutint la regulació de les *dark stores* per dir que si féssim la nostra feina, si féssim política perquè la vida no estigués a un preu impossible, si féssim política perquè el temps no fos un luxe, si féssim política, les *dark stores* segurament no haurien d'existir, però en el moment en el que estem és necessària una regulació. I té tela que una regulació que creiem que encara ha de ser una miqueta més enllà, perquè, al final, per a lo que són aliments, segueix mantenint uns horaris que estan fora de lloc i segueix preocupant-se més per les molèsties que poden causar als vianants o als comerços que per una regulació seriosa d'aquests treballadors que estiguin realment en unes condicions laborals dignes, és a dir, que hauríem d'avançar una mica més enllà, però donarem suport, evidentment, a que es tramiti aquesta llei, perquè regular és precisament que pugui haver-hi llibertat, perquè si no la llibertat és la dels diners, no la del poble.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El canvi en els hàbits de consum, especialment entre el jovent, la densificació de nuclis urbans i l'expansió de les àrees residencials comporten inevitablement la necessitat d'adaptar la legalitat a una realitat que aflora arreu. Aliança Catalana advoca per la consolidació del petit comerç, que genera llocs de treball estables i que contribueix a la vitalitat econòmica de les nostres viles i ciutats. Cada compra que s'hi efectua repercuteix positivament en l'economia de la comunitat, un impacte molt major que les compres efectuades a grans superfícies o a multinacionals del sector alimentari. El petit comerç contribueix a la cohesió i vertebració territorial, és espai de trobada de veïns i s'hi generen relacions de confiança i d'ajuda recíproca. Els carrers amb persianes abaixades són, en general, més insegurs. La desertització comercial manlleva la personalitat dels nostres municipis i els aboca a la degradació i a la inseguretat.

Rebutgem frontalment la competència deslleial que ha sorgit les darreres dècades, capitanejada per establiments regentats per estrangers que operen en situacions laborals precàries. Diverses inspeccions han demostrat que en molts casos els seus propietaris pernocten dins les botigues sense tenir en compte mesures bàsiques de salubritat. L'auge d'aquest tipus de comerços ha modificat substancialment la identitat de barris i viles catalanes, arrabassant-los tot caràcter i singularitat. S'ha incrementat l'obertura de negocis encarats a servir els membres de comunitats concretes, promovent guetos i dificultant la integració dels immigrants en la idiosincràsia, cultura i valors nostrats. Diverses inspeccions i batudes han fet aflorar tota mena

d'irregularitats i infraccions: manca d'aigua corrent, ús de soterranis com a habitatge, treballadors no registrats, productes caducats, rètols que incomplien la llei i l'absència generalitzada d'atenció en català. És urgent i imprescindible recuperar el comerç local propi i legislar contra aquesta competència deslleial que ens desdibuixa el país. Qui vingui a visitar Catalunya que es trobi Catalunya, no aquest guirigall multicultural i despersonalitzat.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Sí; hola, bona tarda a tots i totes. President, consellers, conselleres... El Parlament de Catalunya, com bé ha comentat el conseller de Treball, es va dissoldre mitjançant decret fa pràcticament un any, per la qual cosa va decaure la tramitació parlamentària del projecte de llei per a la modificació que tractem en aquest punt. Fa un mes, aproximadament, es va tornar a presentar de nou a aquest Parlament. Es pretén, com ja s'ha comentat per moltes de les persones que han parlat abans que jo, dels diputats, actualitzar i no endarrerir més tant la llei de comerç, serveis i fires com el decret llei d'ordenació dels equipaments comercials per adequar-los a les transformacions econòmiques, socials, digitals i mediambientals dels darrers anys, com bé ha indicat el conseller, tant a les activitats com als equipaments comercials. S'han produït molts canvis als hàbits de consum; en les modalitats de venda, situacions ineficients i poc sostenibles. Alguns dubtes interpretatius de les normes vigents, i, per tant, tot això feia que..., s'havia de fer un canvi i una modificació. Per tot això, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar veiem que s'ha de revisar i s'ha d'adaptar el model comercial de Catalunya.

I què fem? Agafem aquesta llei, aquestes modificacions, que ja s'havien treballat la legislatura passada, les tornem a presentar i treballem. Destaquem: més marge de maniobra als municipis, als ajuntaments, per ordenar el seu teixit comercial, més eficient i que el puguin adaptar a les seves necessitats, dels municipis o ciutats; es resolen els buits legals que tenien en la legislació actual i es facilita la distribució comercial més coherent als territoris, flexibilitzant una mica el marc normatiu per millorar el tema comercial. Es vol donar un impuls al comerç de proximitat i a les zones rurals, tan importants també per a Catalunya i tan oblidades moltes vegades, recolzant la dinamització comercial en municipis amb població més dispersa. Un altre tema que també se'n parla en aquestes modificacions és facilitar la ubicació de comerços fora de les trames urbanes consolidades, com bé ha explicat també el conseller, tal com ha detallat.

Aquesta reforma no resol tots els reptes del comerç, però sí que aporta algunes solucions a aspectes claus perquè puguem avançar en la millora. Com bé s'ha dit en intervencions anteriors, adaptem els nous models de comerç, reducció d'impactes ambientals i millora en la mobilitat en qüestions que queden fixades en aquestes modificacions; major flexibilitat, com bé s'ha parlat també, amb el tema de l'ampliació de les promocions comercials. I sobretot, també, un tema que preocupa i que, en la línia del Govern encapçalat pel president Illa, diu que hem d'anar a treballar amb menys càrregues administratives i donar més flexibilitat als tràmits burocràtics, en aquest cas als temes dels comerços. Per tant, també això donaria més autonomia als ajuntaments per poder agilitzar aquests tràmits i càrregues administratives que els hi suposa.

Dit tot això, des del nostre grup parlamentari votarem l'esmena a la totalitat en contra. I per què? Perquè volem que es continuï amb els tràmits per millorar..., per donar veu a les compareixences a les persones i a les entitats que hauran de venir a fer les compareixences. Ja es va treballar, però es torna a repetir, i hi tornaran i ens haurem de posar d'acord perquè vinguin a fer aquestes compareixences les persones que realment estan afectades i vinculades..., i que tenen afectació directa amb

aquestes modificacions i per començar a treballar tots els tràmits. I hem de fer i hem de consensuar esmenes per intentar buscar la millor fórmula i que aquestes modificacions... Un diputat que m'ha precedit ha comentat que prefereix fer passos curts, d'acord? Millor fer curt que passar-se de frenada, i completament d'acord. Comencem a treballar, anem de mica en mica, intentem buscar consensos, perquè creiem que és importantíssim, el comerç a Catalunya és importantíssim, i no oblidem els comerciants, i sabem que és un teixit importantíssim per a Catalunya.

Repetiré, per no fer... Bé, faré només dos matisos. El tema de la llibertat horària. Jo crec que es faran modificacions, però hem d'anar de mica en mica –no podem passar de zero a cent– i, realment, la llibertat horària, com es vol plantejar per algunes entitats, ho tenim molt complicat de poder-la fer, perquè té molta més repercussió en altres col·lectius, com ja també s'ha indicat.

Per tant, acabaré la meua intervenció. Estic completament d'acord que aquesta modificació legislativa ens permet avançar cap a un model comercial més flexible, adaptant-lo a la realitat actual i garantint, com ha dit el conseller, que el comerç segueixi sent un motor econòmic i social per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'hi ha presentat.

Comença la votació.

El resultat ha estat el següent: 108 vots en contra, 25 vots a favor i cap abstenció.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Homenatge en memòria de l'exdiputat Llibert Cuatrecasas i Membrado

401-00020/15

El segon punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria de l'exdiputat Llibert Cuatrecasas i Membrado. Iniciem aquest punt de l'ordre del dia en memòria del senyor Llibert Cuatrecasas, que fou diputat d'aquesta cambra de 1992 a 1995, i, malauradament, va traspasar el dia 3 de gener de l'any 2025.

Aquesta presidència vol adreçar una salutació als familiars que avui ens acompanyen. Els prego que acceptin el nostre més sincer sentiment d'amistat i condol que els manifesta el Parlament de Catalunya.

També donar la benvinguda a la molt honorable presidenta Núria de Gispert i Català. Jo vaig tenir el privilegi de conèixer Llibert Cuatrecasas, i era una font absoluta d'inspiració, algú que va dignificar la política en cada expressió de la seva biografia.

Per fer-ne la glossa, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé, del Grup Parlamentari de Junts.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable president de la Generalitat, membres del Govern, presidenta De Gispert, estimada Guiomar, família i amics, en Llibert Cuatrecasas va néixer el 1934 a Barcelona; els seus ascendents per via paterna eren de Montblanc, tot i que quan els serveis de traguers que utilitzaven les quadres i la fonda de Cal Campirra van decaure amb l'arribada del tren, es van traslladar a Barcelona. Per banda de mare, eren d'ascendència aragonesa, i també van venir a treballar a Barcelona. En Llibert estava orgullós del seu nom, que era també el del seu pare i responia al bagatge republicà i lliurepensador del seu avi, de Montblanc. Va estudiar primer

als pares escolapis i després als germans de La Salle, on va fer els primers amics que va conservar durant tota la seva vida. L'any 51, amb la famosa primera vaga dels tramvies de Barcelona, ja va tenir un primer contacte inesperat amb la policia. Va rebre un cop de porra a l'esquena quan, sortint del col·legi, ell ja va xiular a un tramvia que estava circulant en aquell moment.

El seu pas per la Facultat de Dret a la Universitat de Barcelona el va fer connectar, a partir del 53, amb la gent que militava clandestinament, evidentment, perquè com tots sabem, el règim franquista havia prohibit el dret de reunió, l'activisme polític, l'ús del català a qualsevol nivell i havia dissolt Catalunya dins del *levante español*. Catalunya i el seu poble havien desaparegut de l'esfera pública. Va superar el clima asfixiant del catolicisme imposat per les autoritats eclesiàstiques, sotmeses també al règim franquista, amb la descoberta de pensadors francesos, com Jacques Maritain. Aquell li obria un món diferent, el del pluralisme, l'humanisme, la llibertat de consciència i, en definitiva, el que Maritain definia com a personalisme integral de signe cristià. Aquest pensament el marcà de per vida.

Amb les lliçons d'història de Catalunya que impartia Miquel Coll i Alentorn recuperà Catalunya, la identitat catalana i la seva també identitat personal. A partir de l'any 1953 en Llibert comença a militar –clandestinament, no cal dir-ho– a Unió Democràtica de Catalunya, el partit que en l'època de la República apostava per una Catalunya lliure, tot intentant a la vegada fer de pont entre les esquerres i les dretes més radicals.

L'any 57 participa en el que va ser la primera manifestació política universitària a la tancada al Paranimf i les subsegüents càrregues de la policia contra els universitaris, cosa que va comportar la pèrdua del curs per a tots els estudiants. Just en aquells moments la policia el va a buscar a casa per primera vegada i el porten a la comissaria de Via Laietana, de trista memòria. Se salva de la detenció perquè aquell mateix dia s'incorporava al servei militar.

Als inicis dels anys seixanta es produeix el que ara coneixem com a campanya Galinsoga, nefast director de *La Vanguardia* en aquell moment, i poc després, els Fets del Palau, en les que es va implicar com a membre d'Unió Democràtica i el tornen a detenir. Tot i que ell no havia estat al Palau de la Música, la policia, que buscava una mica a cegues entre els moviments clandestins els instigadors de la campanya subversiva «Us presentem el general Franco», se'l van tornar a portar als calabossos de Via Laietana. Aquest cop, rep pallisses i el torturen fins a perdre el coneixement.

Arran, però, de l'empresonament de Jordi Pujol i del ressò minso però efectiu que se'n fa la democràcia cristiana a Europa, a les quaranta-vuit hores de la seva detenció, el deixen anar. Llavors ell, com a mesura de precaució, es refugia al monestir de Montserrat, on coincideix amb altres activistes polítics.

La minva d'actuacions polítiques clandestines durant un temps li permet gaudir d'una etapa de formació i coneixement del país, de la seva llengua i història, participant en les activitats de l'Acadèmia de la Llengua Catalana, radicada a les Congregacions Marianes del carrer Balmes. Allà coneix a la Guimar Amell, de la colla de nois i noies activistes en lluita per Catalunya i en favor de la identitat catalana, que també havien participat en la campanya Galinsoga i en els Fets del Palau de la Música. Així, el maig de l'any 1962 es casen, compartint des de llavors conviccions i lluita clandestina.

L'hivern del 68, dies després de néixer la quarta dels seus fills i a causa de la detenció d'un militant d'Unió que feia el servei militar, la policia compareix a casa seva amb una ordre de detenció col·lectiva on hi havia altres noms de militants d'Unió. Torna, doncs, a la *jefatura* de Laietana, on ja hi troba altres companys de partit, entre ells Miquel Coll i Alentorn. Aquella vegada no hi ha tortures, però són tractats sota la jurisdicció militar i tancats a la Model.

Arran de l'assassinat del cruel policia Melitón Manzananas per part d'ETA, es declara l'estat d'excepció. A partir d'aquell moment, les detencions massives omplen

de presos polítics de totes les ideologies la quarta galeria de la Model i els deixen a tots pendents del judici del terrible Tribunal de Orden Públic, l'actual Audiencia Nacional.

Si hi ha un tret que defineix en Llibert Cuatrecasas és el seu tarannà dialogant. Tot i defensar sense dubtes la seva visió política, el valor de la democràcia i la seva catalanitat, sempre va ser un home de diàleg. Per això s'implica plenament en la vida política catalana al llarg dels anys setanta, participant com a membre d'Unió Democràtica en les diverses plataformes que lluiten per la recuperació de la democràcia a Catalunya, com ara era el Consell de Forces Polítiques l'any 1976.

Amb la mort de Franco i el retorn de Tarradellas, s'inicia una nova etapa, la Generalitat provisional, on els d'aquells moments pensaven que tot estava per fer i tot era possible. Aquest sembla que era el criteri que tenia tothom, tot i que l'Estat espanyol encara era molt Estat. I així va néixer una democràcia amb peus de fang, com es va fer evident amb el cop d'estat del 1981. En aquells moments, en Llibert és diputat al Congrés de Madrid i viu la incertesa d'aquell moment tràgic, que va suposar la primera batzegada contra la democratització tan desitjada de l'Estat de les autonomies.

La seva participació com a membre de la primera Comissió de Traspassos del Govern de Tarradellas també li permet evidenciar ja les reticències i obstruccions del funcionariat centralista a les peticions dels representants polítics catalans. I aquesta serà la tònica general, que es manté, malauradament, fins a dia d'avui. Com a diputat, forma part de la delegació de les Corts Generals a l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa. La tasca d'elaboració legislativa i de consens que es realitzava allà era una tasca absolutament adient per en Llibert i es va abocar ell a dins de la Comissió d'Ordenació Territorial.

És en aquell context que promou la primera Conferència de les Set Regions Pirinenques per tal de donar cos al desplegament de l'Estat de les autonomies, especialment pensant en Catalunya. Tot i això, a la tardor del 81, l'aire del Congrés a Madrid ja anunciava les repercussions del 23-F i ja es preparava la famosa LOAPA. Els primers símptomes es van fer evidents a l'octubre, defensant com a diputat, ell mateix, una de les iniciatives legislatives de la llavors anomenada «minoría catalana al Congrés», una esmena a la totalitat a la llei de bases de l'Administració local, rebutjant un redactat que a la pràctica, impedia la competència legislativa que l'Estatut li conferia a Catalunya.

L'any 1992 es presenta a les eleccions catalanes i és escollit diputat al Parlament de Catalunya i pren possessió en aquesta cambra. En Llibert retorna al Consell d'Europa, aquesta vegada com a representant de la Generalitat i membre de la Cambra de les Regions. L'any 95 és nomenat pel president de la Generalitat, Jordi Pujol, comissionat d'Exteriors de la Generalitat, càrrec que exerceix fins al 97, i això li permet relacionar-se amb els casals de l'exili català. El seu eficaç treball al Consell d'Europa i la seva defensa política del paper de les regions amb poders legislatius a Europa el mantenen com a assessor del president, llavors, ja pràcticament dedicat als assumptes europeus.

És reelegit així vicepresident de la Cambra de les Regions i del Congrés de Poders Locals i Regionals d'Europa. En començar el segle XXI, després de les eleccions catalanes del 1999, torna a ser nomenat secretari general d'Afers Europeus pel Govern de la Generalitat i l'any 2000 va ser elegit president ja ara del Consell de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa, fins a l'any 2002.

Al llarg d'aquests anys, la Unió Europea s'havia anat ampliant i es volia donar un marc reivindicatiu del paper de les regions amb poders legislatius en el marc d'una Constitució europea. És el que ell moltes vegades havia anomenat «el camí cap a l'Europa de les Nacions». Tot i aquest esforç, però, no va aconseguir la unanimitat necessària per orientar cap aquí la possible i desitjada constitució europea, que va quedar substituïda pel Tractat de Lisboa.

L'any 2004, en Llibert acaba la seva dedicació al Consell d'Europa i, de fet, el seu cicle vital polític. Amb tot, segueix en actiu com a president d'Inehca, l'Institut d'Estudis Humanístics Miquel Coll i Alentorn. L'any 2015 rep la Creu de Sant Jordi per la seva constant dedicació al servei de Catalunya en els àmbits nacionals i internacionals. Després d'uns anys retirat de la política, tot i que se la mirava de reüll fins al final, en Llibert Cuatrecasas ens va deixar el passat 3 de gener del 2025.

En Llibert Cuatrecasas ha estat un home fidel al seu ideari i fidel al seu país, Catalunya. En Llibert va formar part d'una generació que va lluitar per sortir de la foscor, per reconstruir una Catalunya plena, justa, lliure i projectada al món. Avui li agraïm el seu mestratge. Avui li vull agrair la seva immensa bondat. Que al cel sigui.

Gràcies, president.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Acabada la intervenció, els convido a guardar un minut de silenci en memòria de l'exdiputat Llibert Cuatrecasas i Membrado.

(La cambra fa un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió, que reprendrem avui a un quart de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat del secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Proposició de llei sobre les defensories i sindicatures locals de greuges (debat de totalitat)

202-00015/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat de la proposició de llei sobre les defensories i sindicatures locals de greuges.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els cinc grups parlamentaris proposants. Tal com vam acordar a la darrera Junta de Portaveus, tots els grups parlamentaris tindran un únic temps de cinc minuts cadascun.

En primer terme, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, gràcies pel seguiment d'aquest punt en aquest moment de l'ordre del dia. Gràcies també al Fòrum de Síndics i Síndiques, Defensors i Defensores Locals de Catalunya. Enhorabona per la feina que fan i per la que us queda per endavant. Són imprescindibles com a institució de defensa i de promoció dels drets humans, en aquest cas en l'àmbit de l'Administració local.

Diputades i diputats de VOX, que són els que presenten l'esmena a la totalitat, en aquesta ocasió el que volen és que no es tramiti la proposició de llei sobre les defensories i sindicatures locals. Els hi estem veient, en aquest Parlament, que vostès són els defensors de la motoserra, perquè realment propostes seves passen per eliminar

polítiques d'igualtat, passen per eliminar totes les polítiques de violència de gènere, passen per eliminar TV3, passen per eliminar la sindicatura de greuges, passen per eliminar tots els sindicats, etcètera, etcètera, etcètera.

Tots aquests mecanismes –tots aquests mecanismes– es creen precisament com a mecanismes de defensa dels drets humans, com a mecanismes per garantir tots aquells drets establerts a la Constitució i a la carta de Nacions Unides, etcètera. Si vostès són tan amants de la motoserra, si vostès són tan amants de carregar-se tot l'estat de dret, al final estaran deixant orfes –orfes– de defensar els drets humans a tots els ciutadans que després vostès criden a votar-los.

I és per això que vull aprofitar aquesta intervenció precisament per dirigir-me als ciutadans i ciutadanes que voten VOX. Me quiero dirigir a los ciudadanos y ciudadanas que votan a VOX precisamente para ponerles en valor un aspecto. Soy diputado desde hace muy poco tiempo, soy diputado desde hace cinco o seis meses, pero soy abogado desde hace más de veinte años. Y les indico que, como abogado desde hace más de veinte años –desde hace más de veinte años–, que acudan a mí ciudadanos y ciudadanas teniendo diferentes problemáticas, diferentes quejas, y que yo sea el mecanismo para ayudarlos a que su voz pueda tener una solución real o una justicia o una resolución del problema..., me siento orgulloso. Y en mi actividad profesional he colaborado y encuentro mecanismos imprescindibles tanto sindicatos, tanto defensores..., defensors del ciutadà, defensories, sindicatures locals, Síndic de Greuges.

I en aquest sentit el missatge que vull llançar a tots els ciutadans i ciutadanes que són votants de VOX és: no es deixin enganyar perquè la solució passi per trencar o eliminar estructures de l'Estat; no es deixin enganyar perquè la solució sigui agafar la motoserra i eliminar tots aquells mecanismes que permeten garantir la igualtat o garantir els drets humans; no es deixin enganyar, perquè això és passar gana i no trobar mecanismes per arribar a solucions reals; no es deixin enganyar per aquestes polítiques fàcils de missatges de TikTok, etcètera; no es deixin enganyar, perquè, d'aquesta manera, lo que pretenen els dirigents de VOX és deixar-vos sense eines, perquè no es pugueu defensar. Confiem en l'Estat, enfortim les estructures d'estat, confiem en els mecanismes que es creen des de l'Estat. No deixem-nos portar per tots aquests que volen aplicar la motoserra i arrasar amb tot.

I, per tant, nosaltres votarem en contra, lògicament, d'aquesta negativa a tramitar aquesta llei de sindicatures locals i defensories, perquè també entenem que el mecanisme de les sindicatures locals també és un mecanisme que serveix per defensar els drets humans, i cal enfortir-la i portar-la a terme.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Irene Negre Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats i diputades, en primer lloc em permetran que gastí uns segons per demanar-li al diputat Becerra que no cal que canviï la llengua, perquè l'entenen perfectament. Defensar el català també és parlar-lo en aquest faristol.

La proposició de llei sobre les defensories i sindicatures locals de greuges, presentada conjuntament per la majoria dels grups d'aquesta cambra, és una iniciativa que busca enfortir els mecanismes de la garantia dels drets de la ciutadania en l'àmbit local i millorar la seva protecció davant l'Administració. Aquesta llei és fruit d'un compromís ferm amb els valors democràtics, la transparència i la proximitat en la defensa dels drets dels nostres veïns i veïnes, que ha d'ajudar a apropar a l'Administració i a detectar les febleses en la tramitació que facilitaran que l'Administració pugui establir nous protocols per a solucionar les peticions dels conciutadans.

Des de Junts per Catalunya som plenament conscients que una legislació d'aquest abast ha de comptar amb la veu i l'experiència del món local, perquè ningú millor que els municipis per conèixer les necessitats reals dels seus veïns i veïnes. Per aquest motiu defensem que aquesta llei ha de ser enriquida mitjançant les eines de tramitació parlamentària, escoltant en comissió les ponències i les aportacions dels diferents agents implicats. Volem una norma sòlida, útil i realista, que no només reconegui, sinó que també reforci el paper de les sindicatures i defensores locals com a institucions fonamentals en l'engranatge democràtic del país.

Però avui som aquí per expressar el nostre rebuig frontal a l'esmena presentada pel Grup de VOX. No ens sorprèn gens que un partit que sistemàticament menysprea els mecanismes de control democràtic i els drets fonamentals vulgui frenar avui aquí aquest debat. És evident que la seva visió política no contempla institucions que protegeixen la ciutadania dels possibles abusos administratius, que fomenten la transparència i que, en definitiva, contribueixen a un millor funcionament del sistema democràtic. VOX no vol les sindicatures locals ni defensories de greuges, ni tan sols la figura de la síndica de greuges, perquè el seu model de societat es basa en la centralització, la reducció dels drets, i en la desprotecció de la ciutadania davant les institucions.

Nosaltres tenim clar que una administració propera, una administració que escolta i que respon és la millor garantia per a una democràcia sana i de qualitat. Per això rebutgem aquesta esmena a la totalitat, perquè no busca millorar el text ni tampoc aportar elements constructius al debat, sinó simplement dinamitar qualsevol avenç pel que fa a la matèria de drets i transparència.

Per tot això des de Junts per Catalunya diem «no» a l'esmena a la totalitat de VOX i reiterem el nostre compromís amb una llei que, un cop treballada amb el món local, amb els representants dels agents implicats i els diferents grups parlamentaris, esdevingui una eina útil i efectiva per al bon funcionament de les sindicatures locals, i també dels ajuntaments de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellers..., conseller, consellera. Avui s'inicia el debat d'una proposició de llei molt necessària, una proposició de llei que pretén regular i promoure les sindicatures locals de greuges.

Com a presidenta de la Comissió del Síndic de Greuges i com a treballadora de l'Administració local en excedència, conec de primera mà la importància d'atendre les queixes de totes les persones que es troben o se senten desamparades davant de les administracions. És totalment necessari que un òrgan políticament independent vetlli pel bon funcionament de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i que ho faci des d'una evident objectivitat, amb la llibertat de criteri i amb tota la independència, perquè només així es podrà avaluar la tasca que fan diferents ens locals, com són els ajuntaments, les diputacions o els consells comarcals.

Per aquest motiu, des d'Esquerra Republicana considerem essencial el paper de les defensories locals com una xarxa eficaç de defensa dels drets i les llibertats de les persones, i amb un valor afegit que no és un altre que el de la proximitat a la ciutadania. Una proximitat que permet que tota la ciutadania pugui optar a un servei d'empara, un servei que ha d'arribar a tothom per igual i a tota persona que resulti afectada per l'activitat municipal; sigui o no resident, se'n pugui beneficiar. Perquè optar a un servei de defensoria local permet també que les mateixes administracions locals –per exemple, un ajuntament– en surtin beneficiades, perquè una administra-

ció que rep una supervisió d'una queixa té l'oportunitat de millorar la seva pròpia actuació municipal.

Diputats, diputades, l'onada reaccionària que estem experimentant a nivell global és una amenaça per als drets fonamentals de moltes persones. Els casos de discriminació per raó d'origen, sexe, religió o color de pell, ètnia o opinió política són cada vegada més comuns i alarmants, no només a nivell social, sinó també en l'àmbit laboral, educatiu o polític. Aquesta situació posa en perill els valors bàsics de la nostra societat, com ara la igualtat, la llibertat i el respecte als drets humans. I en aquest context els serveis públics, com les defensories locals, adquireixen una importància cabdal, ja que poden oferir una resposta institucionalitzada i eficaç per defensar els drets de les persones més vulnerables i fer front a la creixent intolerància.

Ara més que mai és quan no hauríem de permetre que els drets fonamentals siguin vulnerats per l'extrema dreta, que ataca, deslegitima els principis de la democràcia que han estat construïts amb tant d'esforç al llarg de la nostra història. En definitiva, una sindicatura local que ha de ser l'òrgan que tingui una missió molt clara: vetllar i defensar els drets i les llibertats públiques de la ciutadania en relació amb l'actuació de les administracions municipals.

Tot i això, nosaltres creiem que s'ha de dotar d'un bon funcionament i un bon finançament. Cal que aquestes defensories tinguin un marc legal treballat, amb un model compartit que ajudi a culminar..., amb l'objectiu que la ciutadania disposi d'un instrument clar, proper i de justícia social en tota l'activitat pública.

Diputats i diputades, registrar aquesta llei per segona vegada demostra la necessitat de donar forma a una realitat ja existent i que constata la diferència que té Catalunya amb la resta de l'Estat, ja que amb les defensories locals reflectim la maduresa democràtica del món municipalista, i també molt més proper a la ciutadania.

I, per acabar, voldria també dir o aprofitar aquests minuts per saludar i donar un sincer agraïment al Fòrum de Síndics Locals de Catalunya, que avui també ens acompanyen a l'hemicicle. I també fer extensiu aquest agraïment a la síndica Esther Salinas, la síndica de greuges de Catalunya, perquè, amb la vostra tasca que feu i que esteu acompanyant en les queixes moltíssims ciutadans i col·lectius, l'únic que feu és fer més pròxima una realitat que viu la ciutadania i que també les administracions puguin millorar aquesta actuació.

I a VOX, evidentment, nosaltres..., mai ens trobaran.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputades, diputats, avui és un dia important, avui estem fent el debat de totalitat d'aquesta llei que ha estat impulsada pel Fòrum de Síndics i Síndiques, Defensors i Defensores Locals de Catalunya. És una proposició de llei absolutament necessària per garantir els drets humans. Entenc perfectament que aquells que volen estar contra l'estat de dret, contra els drets humans, i que són una amenaça per a la cohesió social presentin, com han presentat, una esmena de totalitat. Hi votarem en contra.

La figura del síndic o síndica municipal de greuges té la funció de defensar i promoure els drets humans en l'àmbit de l'Administració local. Es basa en la Constitució, l'Estatut, la carta europea de salvaguarda dels drets humans a la ciutat i els principis de Venècia. L'objectiu és reforçar la democràcia, l'estat de dret i la bona administració.

Tot i que actualment ja més de la meitat de la població catalana té accés a aquest servei, més de vuit-cents municipis petits i aïllats encara no en disposen. A més, la manca d'una regulació específica en dificulta l'operativitat i la universalització.

Per això aquesta llei proposada té els següents objectius: garantir la universalització; assegurar que tots els municipis comptin amb una sindicatura de defensoria local; eficiència; crear xarxes de col·laboració entre defensories, com el cas dels serveis socials bàsics; aconseguir una regulació homogènia; establir una base legal comuna per a totes les sindicatures, respectant sempre també l'autonomia local; generar un procediment simplificat i agilitzar la tramitació de queixes perquè sigui accessible; garantir més eficàcia, perquè les decisions de la sindicatura obliguin a revisar actuacions administratives injustes, i autonomia municipal, cada ajuntament mantindrà la competència exclusiva en el nomenament del síndic, síndica, i en la tramitació de queixes.

Els Comuns creiem fermament en la proximitat i en la participació ciutadana. Volem una administració que escolti, que respongui, que es corregeixi quan s'equivoca. Les sindicatures locals són eines fonamentals per garantir-ho i són una eina de defensa de drets humans per a tot el territori. Són qui donen suport a la veu de la ciutadania davant de l'Administració i, a més, representen un mecanisme útil per evitar la judicialització innecessària dels conflictes i que permet resoldre problemes de manera ràpida i eficaç. Això sí, això serà possible sempre que l'Administració estigui oberta i actuï de manera adaptada a la protecció dels drets humans.

Un exemple de la necessitat d'aquesta figura és el gran paper que el síndics i síndiques locals estan tenint amb relació a la protecció d'un dret fonamental per als nostres veïns i veïnes, per a totes les ciutadanes de Catalunya, i és el dret a l'empadronament, en el que hi ha un accés discriminatori, i la feina que estan fent és una gran demostració de lo necessària que és aquesta llei i que aquesta figura tingui un suport, una estabilització i, a més a més, que estigui a tot el territori.

Aquesta llei suposa un pas endavant per a la transparència i el bon govern, perquè la sindicatura de greuges no només protegeix els drets de la ciutadania, sinó que també ajuda els ajuntaments a millorar la seva gestió, en detectar i corregir errors abans de que es converteixen en problemes més grans.

A més, la llei assegura el finançament d'aquest servei essencial. Això significa que no serà un privilegi dels municipis més grans o amb més recursos, sinó que s'ha de garantir que tots els ciutadans de tots els municipis puguin tenir aquest recurs. En definitiva, aquesta llei parla d'un país més just, més democràtic i més proper a la seva gent.

Des dels Comuns defensem que tothom ha de tenir dret a ser escoltat, a interposar queixes pel que no funciona bé, a tenir una administració transparent i a gaudir d'un servei públic de qualitat, independentment d'on visqui. Per això donem suport fermament a aquesta proposició de llei i fem una crida a la resta de forces polítiques perquè se sumen a aquest compromís amb la democràcia, els drets humans i la justícia social.

I ho reitero: si no s'està ni amb la justícia, ni amb la democràcia, ni amb els drets humans, ni amb l'estat de dret, és normal presentar una esmena a la totalitat d'aquesta llei, igual que estan intentant fer amb tot el sistema de dret internacional dels drets humans, que, per molt que vulguin, per molt que ho intentin, no desapareixerà, i aconseguirem que vostès fracassin un cop més, com fracassaran avui en aquesta votació.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I a continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, primer de tot, volem saludar i fer un agraïment al Fòrum de Síndics i Síndiques, Defensors i Defensores Locals

de Catalunya, perquè, doncs, aquesta llei és feina vostra, en definitiva. Vosaltres vau impulsar aquesta proposta amb un doble objectiu: d'una banda, estendre aquesta figura dels defensors i defensores locals i, d'altra banda, homogeneïtzar el seu funcionament entre els diferents municipis catalans.

Avui, lògicament, votarem en contra de l'esmena a la totalitat, perquè nosaltres som un dels grups que hem presentat aquesta proposta. La passada legislatura, les mateixes formacions polítiques, doncs ja vam registrar aquesta iniciativa, però no vam tenir temps de tirar-la endavant, perquè es van convocar eleccions anticipades. Ara reprenem la feina. Pensem que és una bona proposta i, per tant, doncs cal culminar-la.

Les sindicatures locals garanteixen el control de l'Administració local i els seus organismes. Actualment ja estan implantades a quaranta-sis ajuntaments de Catalunya i donen servei a 4,6 milions d'habitants. No generen duplicitats –i això ho volem deixar molt clar– amb la sindicatura de greuges de Catalunya, perquè aquesta té competències sobre el Govern i els seus organismes, i a més a més resolten un vuitanta per cent de les queixes de la població, i això, per tant, evita despeses associades a processos contenciosos administratius que són molt més costosos per a l'Administració que no pas la mateixa sindicatura.

Tal com vam fer la legislatura passada –ho va fer la nostra companya Dolors Sabater–, nosaltres volem deixar clar que, malgrat que compartim la necessitat d'aquesta proposició de llei –i per això l'hem registrat–, hi ha algunes qüestions, doncs que ens grinyolen o que considerem que s'han de millorar. Volem citar-ne tres, perquè tenen a veure amb situacions que estan passant ara mateix, no?, i que necessiten resoldre's, i que amb la proposta que entrem, que recull, doncs el que ens vau demanar des del fòrum, no ho acabem de resoldre.

L'actual proposta no concreta l'aspecte de com s'escull, doncs, el càrrec de síndic local, i ara mateix tenim municipis on no és possible renovar aquest càrrec per falta de consens polític. I, per tant, si no concretem l'aspecte d'elecció i ho deixem només als reglaments municipals, això pot resultar problemàtic.

D'altra banda, la llei tampoc no diu res sobre com fer-ho perquè les administracions públiques, perquè els governs municipals facin més cas del que diuen les sindicatures. Bé, això ens passa a nivell local i ens passa també aquí. I, per tant, nosaltres pensem que els faria falta un caràcter vinculant, a les seves recomanacions.

I, per últim, la proposta no concreta quina ha de ser l'assignació pressupostària adient, i tampoc uns criteris clars, que pensem que també és important, perquè en funció d'això es podrà actuar amb més ambició o amb menys.

Tanmateix, hi insistim, aquesta és una bona proposta, perquè, a més d'una garantia per al conjunt de la població, ens ha de servir per assegurar que ningú queda exclòs de l'actuació de l'Administració pública. I és que molt sovint les administracions queden molt lluny de la població i de la seva quotidianitat, no són àgils a l'hora de facilitar l'accés als propis drets que tenim el conjunt de les persones.

I no parlem només de les traves per accedir als tràmits, a les prestacions, etcètera, sinó que podríem parlar fins i tot de les llistes d'espera en general: en sanitat, en justícia; podríem parlar de la manca de cobertura de determinades polítiques públiques; podríem parlar, per exemple, de les dificultats o les traves en l'empadronament, també. Però, més enllà d'això, fins i tot podríem parlar de la poca ambició amb la qual es legisla a l'hora de garantir drets –fins i tot podríem dir que es legisla en favor dels interessos de les grans fortunes, dels amos, en definitiva. I resulta que lo poc que es legisla molts cops no s'arriba a materialitzar o no arriba en la seva totalitat al conjunt de la població. I això és terrible, perquè al final és el que facilita, en part, l'auge de l'extrema dreta, que diu: «Mira, aquests, que diuen que estan donant bons serveis públics i que us estan defensant drets, en realitat no estan fent res.»

Per tant, és important aquesta tasca. Nosaltres som conscients que per garantir el dret a l'habitatge, doncs el que cal és impedir el negoci amb l'habitatge, no?, amb

lleis que limitin els preus del lloguer i la compra, lleis que garanteixin lloguers indefinits, lleis que impedeixin la compra d'estoc d'habitatges... Sabem que per garantir una sanitat i una educació pública i que sigui de qualitat necessitem reduir ràtios i millorar les condicions dels professionals. Sabem que per gaudir d'un transport públic de qualitat cal invertir en ell, en comptes d'apostar per macroprojectes...

I les sindicatures de greuges locals no resoldran tot això, nosaltres en som plenament conscients, però pensem que és important recordar que la proximitat és un element clau en la defensa dels drets humans, i que ens permet disposar d'un instrument proper per assolir l'equitat i la justícia social en l'activitat pública municipal.

I, per tant, ara que estem en un moment d'auge de les proclames de l'extrema dreta, proclames que vulneren drets humans, gaudir d'aquest instrument és especialment important. I per això mateix l'extrema dreta presenta una esmena a la totalitat a un instrument com aquest. I nosaltres hi votarem en contra.

El president

Gràcies, senyora diputada. Tot seguit, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Señor *conseller*, señores diputados, buenas tardes a todos. (*Remor de veus.*) Bien, pues la izquierda y el separatismo se han puesto de acuerdo para presentarnos hoy una proposición de ley...

El president

Silenci, si us plau. Endavant, diputat.

Andrés Bello Sanz

Gracias. Como decía, la izquierda y el separatismo se han puesto de acuerdo para presentarnos hoy una proposición de ley titulada «*sobre les defensories i sindicatures locals de greuges*» y que tiene como objetivo la promoción y defensa del respeto de los derechos humanos en el municipio. Desde luego, hay que reconocer la creatividad de la izquierda a la hora de crear nuevos chiringuitos. Inventan unos nombres grandilocuentes y aparentemente llenos de nobles intenciones, para esconder lo que realmente son: nuevos chiringuitos con los que colocar a los suyos.

Y en este caso, además, se han superado porque obligan a crear estas sindicaturas en todos los ayuntamientos de Cataluña, y con oficina propia en los de más de veinte mil habitantes, aunque no lo quieran sus ayuntamientos. Y antes alguien ha hablado de la autonomía municipal; deberían repasar su discurso. (*Aplaudiments.*)

Y como algunas de estas oficinas, pues ya están creadas, podemos saber cuánto nos cuestan a los catalanes. Así, la oficina de Barcelona tiene un presupuesto de 1.325.000 euros –bueno, no está mal, ¿eh?–, a cuyo frente está el señor David Bondía, con un salario cercano a los 90.000 euros. La oficina de Hospitalet de Llobregat, 165.000; la de Tarrasa, 133.000; la de Sabadell, 195.000; Santa Coloma de Gramenet, 75.000... Y, así, sumen, sumen, sumen, vayan sumando.

Pero ¿cuál es la realidad en España? ¿Estamos los ciudadanos españoles desamparados ante posibles vulneraciones de nuestros derechos? Pues, evidentemente, no. La protección de los derechos humanos y libertades está perfectamente cubierta en España: tienen su garantía normativa en la Constitución española –la que, por cierto, los partidos separatistas y la izquierda pisotean continuamente–; su garantía jurisdiccional, en los jueces y tribunales y en la fiscalía, y su garantía institucional, en el Defensor del Pueblo, del que hay que recordar que su ámbito de actuación es todo el territorio nacional, y, además, pues en el ámbito político también están los concejales de los ayuntamientos, que, al menos los de VOX se dedican a pisar la calle, a hablar con sus vecinos y a recoger sus quejas y denuncias. ¿Y a ustedes, señores de la izquierda y separatistas, les parece razonable que en la Cataluña actual, donde

gran parte de los catalanes están pasando serias dificultades para llegar a fin de mes o ven imposible disponer de una vivienda, los políticos se gasten nuestro dinero en crear nuevos chiringuitos, en este caso por decenas? Desde VOX creemos que es un despilfarro inasumible y un insulto a la ciudadanía crear estas oficinas municipales para prestar un servicio que ya están prestando otras administraciones públicas. (*Aplaudiments.*)

Por todo ello, desde el Grupo Parlamentario de VOX presentamos esta enmienda a la totalidad, que ya he apreciado que no les gusta, porque creemos que el dinero público hay que gastarlo en lo importante, como sanidad, seguridad, vivienda, educación o ayuda a los españoles más desfavorecidos. Los ciudadanos catalanes no necesitan que se creen en sus municipios estas oficinas duplicadas –bueno, me rectifico, triplicadas, con el defensor de *greuges* de Cataluña–, que van a pagar ellos, los ciudadanos catalanes, aunque nadie les vaya a preguntar su opinión. Porque hay que tener presente siempre que más gasto político, como este, siempre supone más impuestos y, por tanto, mayor pobreza para los ciudadanos. Desde VOX garantizamos que cuando gobernemos suprimiremos todas estas oficinas duplicadas e inútiles de todos los ayuntamientos.

Muchas gracias.

El president

A continuació, per expressar el seu posicionament, té la paraula per un temps màxim de cinc minuts i, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputats... Vull saludar en primer lloc els representants del Fòrum de Síndics que avui ens acompanyen i que doncs han permès que aquest projecte de llei arribi avui en aquí, en aquest Ple.

Mirin, nosaltres tenim clar que el nostre objectiu és lluitar per que cada ciutadà, cada família i cada barri de la nostra regió, de Catalunya, rebi el tracte que es mereix, un tracte just, respectuós i eficient. El primer que hem d'entendre és que els defensors del poble, els síndics locals, no són només un càrrec institucional, sinó que són una figura propera als ciutadans, perquè és algú que actua com a mediador, com a protector dels drets dels ciutadans enfront de les injustícies, amb els errors o les demores de la burocràcia, doncs, malauradament, a Catalunya n'hi ha moltes, massa.

Sabem que Catalunya, especialment a les grans ciutats –a Barcelona especialment, a Tarragona, Lleida, Girona–, doncs està travessada per una teranyina burocràtica que moltes vegades dificulta l'accés dels ciutadans als serveis bàsics. Per exemple, a vegades el simple fet de portar a terme un tràmit administratiu, com demanar una llicència per a una reforma, sol·licitar ajudes socials o resoldre un problema amb el padró municipal, doncs pot convertir-se en un malson. Les llargues cues, la falta d'informació, els terminis interminables i les respostes moltes vegades ambigües de l'Administració doncs són situacions que molts dels nostres ciutadans coneixen bé. I si a això hi afegim el complicat accés, moltes vegades via telemàtica, per a determinats col·lectius de la nostra societat, doncs encara es complica més.

El Partit Popular defensem l'eficiència i la proximitat de l'Administració pública. Creiem que una administració ha d'estar al servei dels ciutadans i no al revés. I és aquí on entra la figura del Defensor del Poble, del síndic local, una figura que permet que cada persona pugui fer valer els seus drets sense necessitat d'enfrontar-se a una burocràcia que a vegades sembla més un mur que una ajuda. Per tant, en aquesta línia, doncs coneixem determinades situacions que compliquen molt la vida dels catalans, i ens recorden la importància d'una administració que no sols sigui eficient sinó també justa, pròxima i accessible per a tots. Nosaltres som un partit que lluita per l'eficiència administrativa i per la protecció dels drets dels ciutadans, que es preocupa per resoldre els problemes reals de la gent i no només per fer discursos buits.

En aquest sentit, nosaltres creiem, i així doncs ho manifestarem, que afegir..., no volem tampoc poblar Catalunya de síndics locals. És evident que això suposa una despesa que ha de ser controlada, i que establir criteris de població per fixar la necessitat de tenir un defensor del poble és pel que lluitarem i esmenarem en la tramitació parlamentària d'aquesta proposició de llei. Nosaltres, d'entrada, ens abstindrem a l'esmena a la totalitat presentada per VOX i farem, com he anunciat, esmenes parcials que milloraran el contingut final d'aquesta proposició de llei.

Però volia també fer una reflexió de caràcter general, doncs perquè es pot tenir la temptació de pensar que d'aquesta manera, nomenant tants síndics locals, s'està potser desvirtuant la figura de la Sindicatura de Greuges, i amb raó, no? Jo crec que la sindicatura de greuges de Catalunya té la funció d'atendre queixes de totes les persones que es troben desamparades davant l'actuació o, moltes vegades, la manca d'actuació de les administracions, i, per tant, val a dir que també la sindicatura de greuges fa moltes visites al territori, visites a les ciutats, als municipis. I el que hem de fer, entenc, entenem, és potenciar, millorar i posar en valor la figura de la sindicatura de greuges, i en aquelles grans ciutats on l'accés a la informació de les administracions sigui més complicada és allà on hem de tenir la figura del defensor local.

Però sí que m'agradaria fer un comentari final, perquè hi ha municipis a Catalunya, com, per exemple, Mataró, on resulta que el grup municipal de VOX va votar amb el Partit Socialista per nomenar una síndica local. Per tant, els hi demano als representants, als diputats, al Grup Parlamentari de VOX una mica de coherència també.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Les enquestes ens diuen que es consolida a la baixa la valoració de la convivència, que a Catalunya la confiança en les institucions és baixa, per sota de la mitjana europea, que el grau de satisfacció amb el funcionament de la democràcia no arriba a l'aprovat i que la meitat de la població considera que la seguretat ha empitjorat a casa nostra durant el darrer any. De fet, un setanta-tres per cent dels enquestats creu que la seguretat ha empitjorat arreu del món. No cal ser cap erudit per adonar-se que els catalans desconfien de l'Administració i la creuen incapaç de protegir i blindar uns drets, llibertats i interessos que suara semblaven arrelats i inqüestionables.

Ara bé, aquesta desconfiança envers l'Administració, ¿és contra l'Administració local? Perquè juraria que no. Els batlles d'aquest país anem a comprar el pa sense escorta, patim la mateixa inseguretat i incivisme que la resta de ciutadans i tenim exactament els mateixos entrebancs i trifulgues. Cada dia ens reunim amb desenes de veïns, escoltem les seves inquietuds i queixes, responem als seus dubtes i incerteses i batallem per resoldre els seus tràmits i demandes. Els polítics locals som o almenys hauríem de ser conscients de la realitat que cada dia flagella ciutadania, perquè també la patim, aquesta realitat. Alguns hem entrat precisament en política per combatre-la. És evident que estem desprotegits davant d'administracions fortament funcionaritzades que han fet de la burocràcia una arma d'estaborniment massiva.

Per poder corregir els abusos o els incompliments i silencis administratius, reivindicuen la figura del Síndic de Greuges. Ja existeix a nivell nacional català, i en aquest hemicicle ja hem comprovat que no es tracta de cap eina de defensa dels ciutadans, sinó d'un organisme cridat a garantir que la correcció política continuï condicionant les nostres vides. De què serveix crear organismes que defensin el ciutadà de l'Administració, si és l'Administració la que tria a dit qui exercirà i cobrarà el càrrec? No hi havia prou guinguetes en aquest país que un bon dia es van llevar amb ganes d'implantar-ne una de més a cada municipi? Les contínues imposicions

d'aquesta Administració als ens locals, que gairebé mai hi van acompanyades de la dotació pressupostària necessària per fer-hi front, no són sinó un intent de condicionar i controlar les administracions quilòmetre zero, potser perquè hi ha municipis que de cop i volta ja no dominen i el que han perdut a les urnes han set incapços de recuperar-ho amb mocions de censura frustrades. El vuitanta per cent de requeriments que ha rebut l'Ajuntament de Ripoll per part de la sindicatura de greuges són per qüestions simplement ideològiques –es qüestionen les decisions del meu govern– o bé per actuacions policials vinculades al compliment de les ordenances municipals aprovades per unanimitat a la sala de plens. Un no pot sinó malpensar a veure si d'allò que es tracta no és de garantir els drets dels ciutadans, sinó de combatre la voluntat expressada a les urnes.

La majoria de municipis d'aquest país no tenen prou queixes ni consultes per justificar el sou complet ni amb mitja jornada de cap síndic; tampoc disposen dels recursos, espais i logística que la implementació d'aquesta figura suposaria. L'Oficina d'Atenció al Ciutadà té el deure d'assessorar i ajudar els vilatans en la tramitació de tota mena d'ajudes i instàncies. De debò que cal duplicar novament el servei i abocar més recursos públics a sobredimensionar les administracions? No veiem que la implantació dels síndics locals, per altra banda, suposi l'extinció de la figura a nivell nacional o la seva reducció dràstica. Com sempre, el ciutadà pagarà la festa i liquidarà bitllo-bitllo la factura de l'omnipresent irresponsabilitat política.

Aliança Catalana no avala la sobredimensió administrativa que ha contribuït a col·locar amics, parents i veïns a despatxos d'arreu del país; advoquem per aprimar l'Administració i per optimitzar recursos. Som, a més a més, contraris a envair competències municipals: és l'ens local qui coneix les necessitats i voluntats de cada municipi. Dins aquesta cambra, per altra banda, ja hem comprovat que la imparcialitat i la sindicatura de greuges no són bones amigues i que la politització constant de l'Administració ens priva de figures independents i rigoroses capaces de millorar la confiança del ciutadà en les institucions o d'enriquir la relació i interacció necessàries.

Més bon govern i menys agències de col·locació. Seny i ordre.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Després de les intervencions, iniciarem la votació de l'esmena a la totalitat presentada.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 104 vots en contra, 11 vots a favor i 14 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi per a l'elaboració d'un pacte català contra l'antigitanisme i per a la inclusió del poble gitano

252-00006/15

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi per a l'elaboració d'un pacte català contra l'antigitanisme i per a la inclusió del poble gitano. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i pel Grup Parlamentari de Comuns.

Abans de passar-los la paraula, sí que volia donar la benvinguda, en nom del Parlament de Catalunya, a representants del moviment associatiu gitano a Catalunya de diversa índole. Per a nosaltres, com a Parlament de Catalunya, és un privilegi de tenir-los avui a la llotja.

Per tant, en primera instància intervindran els dos grups proposants per un temps màxim de cinc minuts cadascun. En primer terme, doncs, té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Lachí ti rat. Bona tarda, president. Consellers, diputats, diputades, directors generals, representants i entitats del poble gitano. Benvinguts. Com deia la meua àvia: «Hija, nadie es más grande que nadie. Nosotros somos pobres pero dignos, humildes pero honrados. La dignidad es un tesoro que tienes que proteger siempre, porque, una vez se pierde, puede ser muy difícil de recuperar». Tenía razón mi abuela.

Diputats i diputades, saben què ha sostingut el poble gitano al llarg dels segles? La dignitat. Ens ha permès mantenir-nos dempeus, amb el cap ben alt, malgrat la nostra història de persecució i discriminació. Hem resistit amb integritat, sent fidels als nostres valors i a la nostra cultura.

Però l'antigitanisme no és cosa del passat, continua avui encara present, i les dades ens ho confirmen: deu anys menys d'esperança de vida, un vuitanta-nou per cent de pobresa infantil, un quaranta-sis per cent de les llars en pobresa extrema, dificultats per accedir al lloguer d'un habitatge només pel teu cognom, mirades de desconfiança que et redueixen al prejudici i una taxa d'atur tres vegades superior a la mitjana, que fa que la venda ambulat sigui la principal i l'única font d'ingressos, no per elecció sinó per supervivència.

Aquestes xifres no són casualitat, són el resultat d'una discriminació històrica i estructural i no ens ho podem permetre. Per això, des d'aquest Parlament, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, conjuntament amb Comuns, proposem la creació d'una comissió d'estudi per un pacte nacional contra l'antigitanisme i per a la inclusió del poble gitano, amb dos objectius clars.

El primer és el de restituir el lloc legítim que li correspon al poble gitano a la societat i el segon és el de reparar la pèrdua de talent que aquesta discriminació ha suposat per a Catalunya. Perquè, com va dir Martin Luther King, «la injustícia en qualsevol lloc és una amenaça per a la justícia a tot arreu».

Lluitar contra l'antigitanisme no és només una qüestió de drets humans, és una qüestió d'intel·ligència econòmica, també. Catalunya no serà plenament competitiva si no aprofita tot el potencial de tota la seva població. I el poble gitano també aporta valor.

Sé que als que discriminen no els hi agradarà el que diré, però els recordaré una cosa. A VOX, que diuen que donen suport als gitanos perquè som espanyols, però després van al Tribunal Constitucional, perquè els molesta que la llei Zerolo, la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, inclogui l'antigitanisme al Codi penal, un recurs que, per cert, va ser desestimat.

També vostès van presentar en aquest Parlament esmena a la totalitat al projecte de llei de memòria democràtica presentat fa dues setmanes, que fa justícia també a les persones gitanes, dient-los, a les víctimes, que el seu dolor no importa, que el seu patiment no compta i que la seva història no mereix ser explicada.

Això és el que promou l'extrema dreta, parli l'idioma que parli. I això és al que hem de posar fre la resta de grups d'aquesta cambra. (*Alguns aplaudiments.*)

Mirin, som en un moment crucial, en què l'extrema dreta amenaça amb desmantellar els avenços en drets que tant ens ha costat assolir com a societat. I la simple sensació de que aquests drets no estan garantits ens pot fer creure que retrocedim. Però, diputats, diputades, penseu ara en una fletxa. Abans de ser llançada es tira cap enrere per agafar impuls, i quan finalment és alliberada, avança amb més força i precisió que mai. Les polítiques socialistes i el poble gitano som aquesta fletxa. Representem l'impuls necessari per seguir avançant cap a una societat més justa, més lliure, més igualitària, més tolerant i respectuosa per a tothom.

No ens deixem enganyar per aquells que volen fer-nos retrocedir. Catalunya té la força necessària per arribar més lluny que mai, perquè, tal com deia la meua àvia, la dignitat és un tresor, i avui tenim l'oportunitat de demostrar que la dignitat també és un principi fonamental d'aquesta cambra i d'aquesta societat.

Opre, roma! Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Aquest país ha trigat massa temps a tenir una diputada que sigui d'ètnia gitana i aquesta intervenció ha estat molt molt «frapant». Permetin-me que trenqui el protocol de la presidència del Parlament en aquest context. *(Aplaudiments.)*

En nom del Grup Parlamentari Comuns, i per presentar la proposta de resolució, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats, diputades, representants i membres de les entitats del poble gitano... Aquest any fa sis-cents anys de que es va documentar la presència del poble gitano a Catalunya. Es va concedir a Joan d'Egipte Menor un salconduit que li permetia viatjar lliurement pel país en la seva peregrinació cap a Santiago de Compostella. Aquest document històric és el primer testimoni de la presència del poble gitano al territori català i marca l'inici d'una llarga història compartida. No obstant això, aquesta primera rebuda va durar poc. Amb la fundació de la Inquisició l'any 1478 i la promulgació de la primera *pragmàtica antigitana* el 1499, signada a Madrid pels Reis Catòlics, es va iniciar un cicle de persecució racista antigitana i violència institucional que es prolonga ja durant 526 anys.

Fa poc, l'acadèmic i activista gitano Ismael Cortés va escriure en un article que les distintes pragmàtiques reials –al voltant de tres-centes– van prohibir la llengua, la indumentària, així com les tradicions i els oficis gitanos. Els càstigs reiterats anaven des de l'esclavitud fins al desterrament o la pena de mort. Les lleis antigitanes han actuat coartant la llibertat de les comunitats gitanes, eliminant la seva identitat i la seva cultura, i fins i tot es va produir un intent de genocidi com el de la gran batuda de 1749. Van separar milers de famílies, les van dividir per gènere i grups d'edat i se'ls va condemnar a treballs forçats o a l'esclavitud en condicions degradants. El franquisme, després, amb la llei de *vagos y maleantes*, va suposar també un moment de gran discriminació i racisme per al poble gitano.

Això és simplement un breu resum de la història de l'admirable resistència del poble gitano. Les persones gitanes sabem el que han resistit els nostres avantpassats i les nostres famílies perquè avui nosaltres estiguem aquí. I sí, es tracta d'una història desconeguda encara avui dia, que no s'ensenya als instituts de Catalunya i que és desconeguda per la major part de la societat. És necessari reconèixer els avenços que s'han produït en els darrers anys, impulsats sempre per l'associacionisme gitano. De fet, no s'entendria la creació d'aquesta comissió d'estudi per a l'aprovació d'un pacte nacional contra l'antigitanisme i per a la inclusió del poble gitano sense la gran feina que porteu realitzant. Gràcies.

Aquesta comissió d'estudi i les seves conclusions han de suposar un abans i un després en consolidar el reconeixement que l'Estatut fa del poble gitano i ens ha de permetre consolidar polítiques públiques que permetin avançar cap a la inclusió, cap a la igualtat i cap a la conquesta de drets del poble gitano. Perquè la inclusió del poble gitano sigui real i efectiva ha de ser integral, anant més enllà de l'enfocament assistencial o social. Cal reconèixer els drets col·lectius del poble gitano, garantint la seva presència a les institucions i dotar-lo d'instruments d'autogovern cultural, així com aplicar mesures de reparació després de sis-cents anys de persecució i discriminació.

L'antigitanisme com una forma específica de racisme contra les persones gitanes està encara massa present a dia d'avui. El vuitanta per cent de la població gitana es troba en risc d'exclusió social. L'esperança de vida és deu anys inferior a l'esperança de vida de la mitjana de la societat. I dos de cada tres adolescents gitanos no acaben l'ESO. Les persones gitanes són identificades amb major freqüència pels cossos policials i són perseguides per efectius de seguretat privada quan van de compres. Moltes persones gitanes que busquen treball tracten d'ocultar que ho són per intentar ser contractades i triar estudiar a distància és encara a dia d'avui un mecanisme per a molts i moltes estudiants per a protegir-se de l'antigitanisme que existeix als centres educatius.

Aquesta comissió ha de servir per analitzar la situació actual del poble gitano, però sobretot el pacte que s'aprovi en acabar la comissió ha de ser un acord ampli que ha de tenir el seu reflex en les polítiques públiques del Govern. D'aquests i dels que vindran. També ha de tenir un reflex... Ha de veure's reflectit als pressupostos que s'aprovin. Als següents i als dels següents anys. No estem aquí per fer una cosa de curt termini, hem de tenir mirada llarga i hem de construir un pacte que il·lumini les polítiques del futur. També ha de ser un espai de veritable participació de l'associacionisme gitano i ha de servir per a preservar i celebrar la memòria, la cultura, la llengua i la identitat gitana com a part essencial de Catalunya.

Opre, romá!

El president

A continuació intervindrà el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya per defensar les esmenes que ha presentat a aquesta proposta de resolució. Per poder-ho fer, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... Entitats i representants del poble gitano, moltes gràcies per estar avui aquí amb nosaltres. Això és casa vostra, ho sabeu molt bé. Aquí no només sou ben rebuts, sinó que, a més, sou molt estimats.

Primer volia tenir unes paraules per a dos companys diputats que m'han precedit en la paraula, per a la companya diputada Susana Martínez i també per al company diputat Andrés García. Per nosaltres és un orgull que formin part d'aquest hemicycle, però crec que alhora hem de fer una mirada històrica i també reconèixer que en aquest hemicycle hem trigat massa per tenir representants del poble gitano entre nosaltres. I crec que aquest és un deure i una obligació que hem d'assumir les formacions polítiques per tal també de que les nostres llistes representin realment la societat que volen representar. Per tant, des d'aquí també assumir la nostra responsabilitat en haver trigat massa perquè finalment aquest Parlament tingui una representació digna de la societat a la qual volem representar.

Gràcies per les vostres paraules, jo me les faig completament meves, i ho sabeu.

Posaré dades: el setanta-u per cent de les persones gitanes han patit discriminació; el vint-i-quatre per cent –vint-i-quatre per cent– de les persones gitanes han estat acusades de delictes de forma injusta. Només el 13,6 per cent de les persones gitanes denuncien –denuncien– l'antigitanisme que pateixen.

Com a sistema tenim un problema, com a societat tenim un problema: no hem estat capaços ni capaces de generar la confiança per tal de que les persones gitanes se sentin també part de la nostra societat. No se'ls pot exigir que se sentin part de la nostra societat quan el que reben és rebuig. No es pot exigir que se sentin part de la nostra societat quan el que reben és insult. Per tant, aquest Parlament té un deure i el seu deure és fer que el poble gitano sigui reconegut com a tal, i superar els estereotips, superar els mites, superar la rumorologia. Jo valoro la Susana i valoro l'Andrés, perquè ella és una gran economista i una gran diputada i perquè ell és un gran defensor dels drets

humans. Són gitanos, però sobretot són persones que aporten valor a la nostra societat, igualment que totes les persones que esteu aquí representades.

I, per tant, aquesta comissió d'estudi ha de ser una comissió d'estudi que abasti tota la globalitat i porti solucions integrals a la situació que viu el poble gitano al nostre país; una situació d'altíssima discriminació. I crec –crec– que tots i totes els que estem aquí asseguts ho sabem perfectament. I a més –i a més–, les enquestes també ho reflecteixen. No pot ser que el cinquanta-u per cent de les famílies d'aquest país diguin que no els agradaria tenir un familiar o que el seu fill o la seva filla tingués un «nòvio» o una «nòvia» gitana; és inadmissible.

Per tant, el nostre deure –el nostre deure– és liderar com a Parlament de Catalunya la reparació històrica del poble gitano: sis-cents anys que fa que van arribar en aquest país. Vosaltres sou catalans i catalanes, vosaltres sou part de la nostra societat. Per això mateix, igual que reconeix l'Estatut d'autonomia de Catalunya, per això mateix, hem de treballar per tal de que els vostres drets estiguin blindats i de que la discriminació que patiu desaparegui de la nostra societat. Per això volíem, i per això hem presentat una esmena, que ha estat acceptada pels grups proposants, de que aquest pacte no fos un pacte català; volem que sigui un pacte nacional. És un pacte de país. És un pacte que ens interpel·la a tots i totes.

Sastipen thaj mestipen. Opre Roma!

El president

A continuació, per tal de fixar el seu posicionament, té la paraula, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Ennatu Domingo Soler.

Ennatu Domingo Soler

Gràcies, president. Bona tarda, consellers, diputats... Abans de definir el posicionament del Grup Parlamentari de Junts, a mi també m'agradaria fer un incís personal per il·lustrar que la qüestió que abordarem avui és fonamental per a la societat catalana. Com molts diputats d'aquesta cambra, jo també m'he format en una escola i institut públics i en el meu cas al barri de Gràcia. Al llarg d'aquests dotze anys de la meva educació bàsica, vaig tenir la sort de formar-me al costat de fills d'immigrants vinguts d'arreu del món i de nens i adolescents del poble gitano. Però el cas és que el nombre d'alumnes del poble gitano es va anar reduint a mesura que els alumnes amb més recursos, més eines i suport anàvem progressant en el sistema educatiu, de manera que en els últims cursos ja no quedava cap estudiant de la comunitat gitana del barri.

Com saben tots, l'accés a l'educació és un indicador de progrés i inclusió social, i l'accés a l'educació i la seva continuïtat fins a acabar els cicles és un dels grans reptes del poble gitano a Catalunya.

Avui PSC i Comuns ens presenten una proposta per crear una comissió d'estudi per desenvolupar un pacte nacional contra l'antigitanisme i per a la inclusió del poble gitano. De fet, l'article 42.7 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya dicta que les institucions catalanes han de garantir el reconeixement de la cultura del poble gitano i com a salvaguarda de la realitat històrica d'aquest país. Per complir aquest mandat, els diversos governs de Catalunya han aprovat ja quatre plans integrals del poble gitano per combatre l'antigitanisme i promoure la seva inclusió i també cal recordar que el 2011 es va crear el primer Intergrup del Poble Gitano.

Des de Junts creiem que és el moment de passar de les paraules a accions concretes i transformadores, i crec que en aquesta legislatura hi ha la voluntat.

Aprofito també per saludar i donar les gràcies a les entitats representants dels drets de les persones gitanes amb qui he parlat per comunicar alguns dels nostres dubtes. I una de les preocupacions que tenim des de Junts és que no volem duplicar espais i que hauríem de dotar l'Intergrup del Poble Gitano amb un mandat clar i garantir que els instruments estratègics que tenim a mà estiguin actualitzats i dotats

de recursos per poder-los desplegar bé. I hi insisteixo, és el moment d'avançar en els resultats concrets.

Tot i això, des de Junts votarem a favor de la creació de la comissió d'estudi, perquè creiem que qualsevol proposta que ajudi a encaminar-nos cap a un pacte nacional i que garanteixi la igualtat d'oportunitats per als gairebé noranta mil ciutadans gitanos és important i tindrà el nostre vot.

I per això volem definir ja de principi alguns marcs que creiem que són importants. En primer lloc, la comissió d'estudi ha de garantir el diàleg i la participació de la població gitana i el món local en el procés de definició del pacte nacional. Crec que aquest és, de fet, un dels grans reptes que hem tingut les darreres dècades, sempre que s'ha intentat millorar la situació social del poble gitano; en segon lloc, d'aquest treball ha de sortir un pacte que defineixi mesures concretes i, sobretot, que hi hagin indicadors per avaluar-ne els resultats; i, finalment, doncs, cal desenvolupar programes de sensibilització i educació, perquè hem de combatre els prejudicis des de l'arrel.

Diputats, avui tenim l'oportunitat de reafirmar el nostre compromís contra l'antigitanisme, no deixem que aquesta xacra continuï sent una de les grans barreres a la inclusió i cohesió social del país.

Gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bona tarda, president. Consellers, diputats, diputades... Salutacions a totes les entitats, associacions de representants del poble gitano. La proposta de creació d'una comissió d'estudi per a la realització d'un pacte català contra l'antigitanisme, la inclusió d'aquest poble ens brinda una bona oportunitat, i d'acord amb aquest marc ja legislatiu vigent –el marc estratègic *roma*, també finalment adoptat per la recomanació del Consell de la Unió Europea el 12 de març del 2021–, que ja estableix de forma clara aquesta necessitat de lluitar i prevenir l'antigitanisme i la discriminació, la qual cosa considerem que és summament important per al disseny i la implementació de mesures i polítiques entorn de la necessitat també –ja ho ha explicat la diputada– de reduir la pobresa i l'exclusió social per tancar i acabar amb aquesta bretxa socioeconòmica entre romanís - no romanís, així com assegurar també la seva participació activa en programes que donin resposta a les seves problemàtiques i necessitats.

Una qüestió important, considerem la d'augmentar aquesta proporció de població que també presenta una denúncia quan experimentin un cas de discriminació i promoure la implicació de les persones gitanes en la vida política, tant d'àmbit local, autonòmic, nacional com europeu.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya ja ho reconeix, que els poders públics han de garantir aquest reconeixement de la cultura del poble gitano com una salvaguarda de la realitat històrica, i aquest Parlament, quan l'any 2005 ja va entrar en vigor el primer pla integral del poble gitano, actualment prorrogat.

En aquest sentit, els informem que des de la nostra formació política, el Partit Popular, hem adreçat també preguntes escrites al Govern per saber quina és aquesta previsió d'actualització d'un nou pla integral i actualitzat del poble gitano.

Per tot, estem d'acord amb el fons, la missió, l'objectiu, el contingut d'aquesta proposta i que també va en la línia del que es va aprovar el 30 de març de 2023 al Congrés dels Diputats, un informe d'estudi, d'un pacte d'estat contra l'antigitanisme i la inclusió del poble gitano, on es recullen més de cent cinquanta mesures per a fomentar la plena igualtat i la seva inclusió. El Govern espanyol, de fet, ja ha declarat aquest 2025 Any del Poble Gitano, una decisió transcendental que commemora el sis-cents aniversari de la seva arribada a Espanya.

En conseqüència, entenem que des del Parlament de Catalunya haguem d'impulsar la creació d'aquesta comissió d'estudi. Per tant, la idea és clara: remarquem que estem d'acord amb el fons, la finalitat de tot allò que suposi un reconeixement, un avenç, reptes i millores per al poble gitano.

També els diem que recentment hem presentat una proposta de resolució a la Comissió de Cultura sobre un reconeixement de l'aportació cultural del poble gitano.

Certament és que des de la seva arribada a Catalunya ens remuntem al segle XV i no acabem d'entendre molt bé aquesta esmena que ha estat acceptada, en què s'ha substituït «pacte català contra l'antigitanisme» per un terme que és «nacional», a petició d'Esquerra Republicana i que ha acceptat el Govern; una esmena que, en definitiva, no versa sobre el fons de la qüestió ni el text originari, únicament respon a una qüestió ideològica, però posat amb calçador; un text que no millora, perquè el text originari i la proposta originària ja eren suficientment bons i vàlids. Perquè, en definitiva, es tracta d'una història compartida i l'arribada dels primers gitans i gitanes a Espanya va ser al voltant del segle XV i actualment és la comunitat autònoma d'Andalusia, on hi ha més població, seguida de Catalunya.

Vaig acabant. La mirada i l'objectiu no poden ser altres, per tant, que reforçar programes i serveis dirigits a la comunitat gitana en àrees molt concretes: educació, habitatge, inclusió social, inserció, diàleg, col·laboració, i aplicar mesures per reconèixer drets col·lectius del poble gitano, mesures de reparació després de sis segles de persecució i discriminació.

I ens trobaran al seu costat per treballar sempre a favor, i pel poble gitano i el reconeixement dels seus drets.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. VOX fue parte del Intergrupo del Pueblo Gitano durante la pasada legislatura, un intergrupo en el que los portavoces de los distintos partidos de la cámara daban vueltas cada sesión sobre los mismos temas, especialmente la inclusión escolar, escuchando la problemática que los implicados les exponían, pero sin haber llegado nunca a ninguna conclusión ni resolución política. ¿Funcionalidad de este intergrupo? Ninguna. ¿O puede decir alguna persona de etnia gitana que su vida ha cambiado para mejor como consecuencia de la existencia de este intergrupo? No.

VOX está en contra de la creación de *cualquier* comisión. ¿Y por qué? Por dos motivos. La primera, porque está en contra de la creación de comisiones que impliquen gasto político (*remor de veus*), aumento...

El president

Si us plau, si us plau, deixin parlar la diputada.

María Elisa García Fuster

...aumento del gasto político con funcionalidad nula, puesto que ninguna de sus resoluciones es vinculante. Decía Napoleón que, si quieres que algo sea hecho, nombra un responsable, y si quieres que algo se demore eternamente, nombra una comisión. Y no puede estar más acertada..., cuando hablaba de la Generalitat de Catalunya.

Y segundo, porque las personas de etnia gitana ya están protegidas por la Constitución española, exactamente igual que lo está cualquier otro español. Esta comisión implica una colectivización del pueblo gitano, a la vez que un señalamiento.

Lo que ustedes están diciendo con esta propuesta es que el pueblo gitano es distinto al resto de los españoles y, por tanto, requiere que se le estudie, se le señale y se estudie o se diseñe un comportamiento específico para tratarlo. No estamos de

acuerdo. Los españoles de etnia gitana son tan españoles como el resto y colectivizarlos (*alguns aplaudiments*) como si fueran una unidad implica segregarlos, separarlos del resto de los españoles.

Y sí, mire, señora diputada, es cierto que, como muchos otros españoles, hay muchas personas de etnia gitana que tradicionalmente se han dedicado a la venta ambulante, profesión que dificulta mucho la conciliación y la estabilidad familiar, viéndose en muchas ocasiones en la difícil tesitura, como les explicaron en aquel intergrupo, de tener que elegir entre acudir a un municipio a vender o llevar a sus hijos al colegio.

Pero la solución no pasa ni mucho menos por un pacto catalán ni por una comisión, sino por dignificar la vida de las personas con el fin de que puedan ganársela como otra cualquiera. (*Alguns aplaudiments*.) Y eso pasa porque *sus* ayuntamientos, los del PSC, no expriman a impuestos a los vendedores ambulantes como hacen, obligándoles a pagar tasas incluso por los días que tienen prohibido trabajar, especialmente mientras están permitiendo la actividad ilícita de venta ambulante de manteros sin ningún tipo de sanción (*alguns aplaudiments*) en los municipios donde ustedes, los socialistas, gobiernan, empezando por Barcelona y pasando por Canovelles, donde hace unos meses el alcalde del Partido Socialista suspendió durante unas semanas el mercado, impidiendo a la gente trabajar, porque fue incapaz de perseguir a los manteros ilegales.

Votaremos en contra de la creación de esta comisión como de cualquier otra, así como de las enmiendas aceptadas de Esquerra Republicana, donde los socialistas dan rango de nación a una región, que es Cataluña. Parece que unos y otros, separatistas y socialistas, aún no se han enterado de que país hay uno y se llama España. (*Alguns aplaudiments*.)

No obstante, si acaban creándola, asistiremos como hicimos la pasada legislatura, y continuaremos denunciando cómo separatistas y socialistas pretenden segregar al pueblo gitano señalándolo como si cualquiera de ellos no fuese..., o fuese diferente a cualquier español.

Y, señora diputada socialista, usted se equivoca mucho: VOX no está en contra de los gitanos, todo lo contrario; de lo que estamos en contra es de que ustedes digan que los gitanos son diferentes a cualquier otro español. (*Alguns aplaudiments*.) Son las siglas, las que usted representa, las que intentan señalar al pueblo gitano. Exactamente igual que acaba de hacer el presidente de este Parlamento, señalándola a usted ahora mismo y saltándose el protocolo.

Y, señora de los Comuns, la ley de la que usted se queja, de vagos y maleantes, data de agosto del 33. Esto es el Gobierno de la Segunda República, socialista. Ya sabe a quién tiene que pedir responsabilidades. (*Remor de veus*.)

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Quina paciència, eh? (*Rialles*.) En fi. Bon dia, primer de tot. I salutacions a les entitats de defensa dels drets del poble gitano que avui ens acompanyen. Moltes gràcies per ser aquí.

Creiem que el poble gitano no necessita que avui fem un acte de bona voluntat, no necessitem que reconeguem amb bones paraules el patiment històric, sinó que el que es necessita és que fem justícia social. Perquè sabem que vivim en una societat on existeix l'antigitanisme –n'heu pogut veure un exemple–, i la discriminació sabem que és una realitat quotidiana. Sabem que és així, que hi ha racisme social i també institucional que mantenen el poble gitano en condicions de precarietat, de violència, d'exclusió. Sabem que aquest antigitanisme condemna generacions sence-

res a la marginació, que això passa amb els pares, però passa amb els fills. I veiem que no té fi.

Aquesta realitat és aquesta discriminació en l'accés a l'habitatge, escoles on la segregació racial encara és una realitat, taxes d'atur desproporcionades, violència policial impune. També veiem discursos d'odi als mitjans públics, on no passa res. I davant d'això, la resposta de les institucions massa sovint ha estat el silenci i la inacció.

La comissió que avui posem en marxa no pot ser una excusa per maquillar aquest sistema excloent ni per netejar la consciència de ningú, ha de facilitar que arribem a unes conclusions que permetin avançar en aquesta inclusió real, amb propostes clares, amb propostes que siguin aplicables, de les que puguem fer després un seguiment de manera transparent. Tal com deia l'activista gitana Pastora Filigrana, l'antigitanisme no es combat des del paternalisme, sinó des de la radicalitat de la justícia social, i això vol dir trencar d'una vegada amb la lògica assistencialista i posar fi a privilegis d'un sistema que exclou no només el poble gitano, sinó també altres col·lectius vulnerables.

Necessitem accions concretes, que s'han de definir dintre d'aquest pacte nacional contra l'antigitanisme i per la inclusió del poble gitano i que ens han de conduir, com deien, a la fi de la segregació escolar, un accés real a l'educació, una educació pública de qualitat, inclusiva i sense discriminació, un treball digne i sense explotació. Cal que acabem amb la discriminació laboral i amb la criminalització d'aquest treball informal. El poble gitano té dret a treballar i viure amb dignitat sense haver de demanar permís a ningú. Amb un dret a l'habitatge sense condicions; hem d'evitar, hem d'eliminar les exclusions en l'accés a l'habitatge per motius racials. L'habitatge és un dret, el més bàsic de tots els drets, i no un privilegi.

Aquest pacte ens ha de portar també cap a la fi de la violència institucional i policial, l'antigitanisme no és només social, és també institucional. Hem d'acabar amb aquestes identifications per perfil racial; prou violència policial impune. I també ha de comptar amb la participació i l'autogestió. El poble gitano no necessita que ningú parli per ell, necessita veu i poder de decisió; cap política sobre els gitanos sense els gitanos. I, per tant, espero que puguem sentir la vostra veu.

És imprescindible garantir el compliment efectiu de la llei d'igualtat de tracte i no discriminació. No podem permetre que les normatives contra el racisme siguin paper mullat mentre la discriminació continua sent estructural.

Així mateix, hem de combatre els discursos discriminatoris o d'odi que perpetuen la violència contra la comunitat gitana i legitimen les injustícies que pateix. Creiem que el poble gitano continua sent una comunitat molt desconeguda, rebutjada socialment per culpa de molts estereotips i prejudicis que estan molt arrelats, i que aquesta situació només es revertirà si es fa una feina institucional i social profunda per desmuntar aquest discurs racista que justifica l'exclusió.

Els catalans tenim vocació d'integrar i de ser un sol poble. Vull recordar Peret en una entrevista al setmanari *El Temps*, que deia: «És clar que soc català i soc gitano, i quan vaig a València em sento a casa meva, i quan vaig a Mallorca em sento a casa meva, i allà on vaig em sento a casa meva perquè casa meva està oberta per a tothom, també.» I des d'aquí vull recordar també al poble gitano de la Catalunya Nord, començant per Perpinyà, perquè són ells qui mantenen, allà, viva la cultura i viva la llengua en aquest Estat francès.

I per últim, vull agrair la feina incansable de les associacions gitanes de Catalunya, de tot el conjunt, perquè sou vosaltres les que esteu al capdavant d'aquesta lluita pels drets del poble gitano i les que esteu denunciant aquest antigitanisme i reivindicant les polítiques públiques reals i efectives. El poble gitano porta sis-cents anys resistint; és hora ja, no?, que posem fi a segles de discriminació, no per un tema de sensibilitat, sinó per responsabilitat.

Moltes gràcies.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aliança Catalana rebutja les contracomunitats i la segregació i descohesió social que comporten, però sempre que institucionalment s'aborda aquest tema, independentment de a quina comunitat o contracomunitat es faci referència, s'empra una mirada paternalista i s'obvia un factor clau, probablement el més clau de tots: la seva pròpia implicació en el procés d'inclusió que vostès reivindiquen. Tenen voluntat real d'incorporar-se a la nostra cultura, al nostre mercat laboral, d'assumir com a propis els valors judeocristians damunt els quals reposa el nostre sistema democràtic? Accepten les nostres lleis civils o són partidaris de mantenir-se isolats en contracomunitats, fent vida a part amb tribunals propis o patriarques que emeten judicis arbitraris?

Ho dic perquè hauríem de reflexionar i discernir sobre la discriminació que denuncien, que sens dubte ha existit i existeix, però que potser no ha set unidireccional com ens volen vendre. Potser els primers que també han discriminat i promogut la segregació han set els propis membres de la comunitat, en aquest cas gitana, no creuen?

La manca d'integració de molts dels membres d'aquest poble ha creat estereotips fortament arrelats que dificulten la comprensió i incorporació a la nostra societat. Tradicionalment, el poble gitano ha rebutjat entrar en el sistema educatiu reglat, impedit que els seus fills tinguessin accés a la igualtat d'oportunitats que se'n deriva. I ningú dubta que han patit discriminacions quan han intentat accedir al mercat laboral, però no és pas menys cert que molts d'ells també s'han volgut mantenir en les feines no regulades i que escapen del control administratiu. Si posem les cartes al cim de la taula, posem-les-hi totes, perquè la correcció política embelleix la prosa, però no resol el conflicte: el colga i l'enquista.

El poble gitano ha patit històricament episodis de persecució i d'etnocidi i ha resistit l'escomesa. Som davant d'un poble resilient, però també som davant un poble que manté estructures familiars extremadament tradicionals, a on les dones es sotmeten a la voluntat de l'home, accedint a la pràctica de rituals humiliants que, per cert, no els hem sentit mencionar ni denunciar en el seu manifest del Dia de la Dona.

Cal denunciar implacablement la discriminació que pateixen i han patit a nivell social, evidentment, però tampoc pot obviar-se la discriminació interna. Quants joves gitanos han set repudiats per les seves famílies i comunitats? D'això no cal parlar-ne?

Aliança Catalana no creu en les discriminacions positives que fomenten la segregació de la societat o que la divideixen, per això ens abstindrem en aquesta votació.

Vostès no paren de dir-nos que som un sol poble i en acabat venen aquí i fan comissions per legislar sobre desenes de comunitats diferenciades. Com quedem?, som un sol poble o som un poble a qui desenes de contracomunitats li disputen la terra? Anem a l'uníson o cadascú va pel seu compte? Aclareixin-se, si us plau.

El president

A continuació, per indicar quin text es posa a votació i les esmenes que s'accepten, intervindrà un representant dels dos grups proposants per un temps de dos minuts.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. Probablement serà una de les intervencions més difícils que faré en aquesta cambra, però tractaré de posar ordre en les meves idees i poder reflectir el que sentim.

Diputades de l'extrema dreta catalana i espanyola, el primer que us diré, que, de despesa, una comissió d'estudi no ocasiona cap despesa. Ho dic perquè potser, ja que trebal·leu en aquesta casa, hauríeu d'informar-vos abans de com funcionen les coses. *(Aplaudiments.)* El que sí que s'ha de fer i el que implica una comissió d'estudi és que s'ha de treballar; i això és el que no volem, treballar. Perquè, diputada de VOX, en la passada legislatura jo estava a l'altra banda, jo formava part de les entitats que venien també en representació del poble gitano, i vostè no va venir cap ni un dia a l'Intergrup del Poble Gitano. *(Aplaudiments.)*

Extrema dreta catalana i espanyola, vostès ni ens representen ni ens salven. El poble gitano té veu, el poble gitano sap on vol arribar, eh?, i sap també fer-ho com ho hem fet sempre: treballant i deixant-nos la pell, no només pel nostre propi benestar, sinó pel conjunt de catalans i catalanes. I això és una cosa que vosaltres mai podreu entendre.

Diguem-ho clar, diputada del PP: el nom d'una comissió no és més important que el fons de la qüestió, del que parlem avui aquí; parlem de drets i de dignitat de tot un poble.

Diputats, diputades, el que els hi demano és que votin avui amb el cor. Votar a favor d'aquesta comissió és dir-li al poble gitano: «Us escoltem, us sentim, us veiem, us reconeixem, i la vostra causa és la nostra, també.»

Per això demano que voteu «sí», perquè no hi ha democràcia sense igualtat, perquè no hi ha llibertat sense justícia i perquè no hi ha una Catalunya digna si s'ignora la dignitat d'una part del seu poble. Que avui sigui el dia en el que aquest Parlament digui alt i clar que l'antigitanisme no té cabuda a la nostra societat. Votem «sí», votem justícia, votem dignitat.

Sastipen thaj mestipen.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Entenc que accepta les esmenes, senyora diputada. *(Rialles.)*

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim a la votació de la proposta de resolució amb les esmenes acceptades incorporades.

Comença la votació.

La proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi per a l'elaboració d'un pacte català contra l'antigitanisme i per a la inclusió del poble gitano ha estat aprovada per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Interpel·lació al Govern sobre les necessitats bàsiques dels catalans i les prestacions que els ofereix el Departament de Drets Socials i Inclusió

300-00093/15

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les necessitats bàsiques dels catalans i les prestacions que els ofereix el Departament de Drets Socials i Inclusió. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició *(forta remor de veus)* –silenci, si us plau..., aquestes sortides sempre són agitadaes– té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Bien; gracias, señor presidente. Buenas tardes, señora consejera. Bien, las políticas de derechos sociales deberían estar diseñadas para garantizar el bienestar de los ciudadanos abordando áreas clave, como la sanidad, la educación, la vivienda o las

ayudas económicas. Para que las políticas sociales sean efectivas y eficientes, es necesario analizar y desarrollar dos vectores medibles, objetivables: los recursos de los que se dispone y la población a la que van dirigidos estos recursos.

Los recursos materiales de los que se valen estas políticas deben estar milimétricamente medidos para evitar la fuga económica, como despilfarro, gasto ideológico, gasto inútil sin retorno social o incluso malversación, que también la hay. Por otra parte, todos los departamentos, pero especialmente el de Derechos Sociales, deberían tener claro hacia quién van orientadas estas políticas, es decir, cuál es su población receptora.

El problema surge cuando confluye un análisis erróneo y malicioso de estos dos factores, cuando no hay recursos suficientes, porque se malgastan, y cuando a esto se añade una confusión en la población que debe recibir las ayudas. Entonces nos encontramos con la situación actual en la que se encuentra su departamento: reparten mal y no reparten a las personas que deben.

Sobre el despilfarro del Departamento de Derechos Sociales hemos hablado en infinidad de ocasiones: exceso de altos cargos; políticas ideológicas, como las que hablan de ayudas con perspectiva de género o las inversiones en adoctrinamiento lingüístico; las autosubvenciones del Partido Socialista, o los chanchullos de la DGAIA con los pisos de menores tutelados, etcétera, etcétera, etcétera. Pero hoy vamos a centrarnos en lo segundo, en cómo ustedes no dan las ayudas a quien deben dárselas.

Es un secreto a voces que, si tienes nacionalidad española y eres de origen español, tus posibilidades de obtener una ayuda social son mínimas, irrisorias, independientemente de la precariedad en la que te encuentres. Madres solas con hijos a cargo, hombres que pasan por un bache, familias arruinadas tras la pandemia, autónomos que han cerrado el negocio tras las imposiciones y la extorsión fiscal de la Generalitat..., todos estos catalanes que solicitan ayudas y se las deniegan utilizando la triste excusa de que, como son españoles, siempre tienen alguien a quien mendigar –«arraigo familiar», lo llaman sus asistentes sociales.

Pero, verá, como lo nuestro no son los dimes y diretes, pero sí que pensamos que cuando el río suena es porque agua lleva, tras las decenas y decenas de quejas que nos han llegado de catalanes denunciando esta situación cuando pateamos cada día nuestros barrios, decidimos ir a los datos, a los oficiales, a los de su Gobierno en Madrid y a los de su Gobierno aquí, que, bueno, es el mismo. Resulta que a nuestras preguntas sobre cuánto nos cuesta a los catalanes, de media, cada menor extranjero no acompañado, contestan ustedes de forma poco clara remitiéndonos al Decreto 69/2020 –aquí lo tenemos– o al Decreto ley 39/2020, que introdujeron precios unificados mediante módulos que contemplan la acción de la atención personal y la manutención y otros gastos operativos.

Pese a su falta deliberada de transparencia, si buceamos en las tablas, las tablas anexas, descubrimos que el coste medio de un MENA en el 2024 en los centros de servicio de acogida y atención integral es de 4.045 euros al mes. Y digo «menor extranjero» por decir algo, porque, a preguntas también hechas a su departamento –que también están aquí–, ustedes contestan el día 30 de enero de este mismo año que no compete a la DGAIA determinar quién es menor y quién no lo es, pero que, atendiendo a los informes de fiscalía y de la policía judicial, pueden decir que muchos de ellos son mayores de edad –menuda novedad, ¿no?, otro secreto a voces ahora confirmado.

Bien, volvamos a los más de cuatro mil euros al mes que nos ha costado en el 2024 cada MENA. Usted sabe que esto es el triple del salario mínimo interprofesional, es decir, tres veces más de lo que ganan muchos catalanes levantándose temprano para ir a trabajar y deslomándose para intentar dar de comer a su familia.

Pero vamos a ir más allá. Resulta que analizando los datos de la Orden de derechos sociales 220/2024, del 31 de octubre, por la que se actualizan los precios de de-

terminados servicios sociales, descubrimos que cada plaza de residencia geriátrica o para cada persona con dependencia cuesta una media –una media– de 1.999 euros al mes. Y sabemos, por los datos oficiales del Ministerio de Derechos Sociales, que ustedes y los comunistas regentan desde hace ocho años que, a un gran dependiente, a una persona con una enfermedad completamente invalidante, ustedes le dan una ayuda de 747 euros al mes.

Con una simple regla de tres y aplicando todos los datos que su departamento y su Gobierno estatal nos dan, podemos afirmar que con lo que nos cuesta a los catalanes cada mes uno de estos menores extranjeros no acompañados, que la mayoría de las veces son mayores de edad –también lo dicen ustedes–, podríamos pagar dos meses de residencia a uno de nuestros mayores o cinco meses de ayuda a un enfermo de ELA o casi medio año de ayudas a uno de esos niños catalanes con enfermedades raras a los que el Gobierno de Illa le niega hasta la medicación que necesita para vivir. Ahí queda eso. (*Aplaudiments.*)

Bien, más datos del Gobierno de Illa. Resulta que el día 28 de febrero la Generalidad de Cataluña contaba con 2.242 menores extranjeros no acompañados –o mayores, da igual– y otros 4.208 en prórroga asistencial, es decir, que reciben una paguita del Estado de 614 euros. En resumen, en el año 2024 el Govern de Catalunya, señora consejera, se ha gastado 115 millones de euros *solo* en manutención de MENAs, sin contar con las pagas del Estado, 115 millones para mantener MENAs, mientras 9.529 catalanes con alguna dependencia morían abandonados sin que su Gobierno se molestase en darles una mínima ayuda.

Y acabamos, señora consejera, con el último factor, que no es un factor medible como los otros dos, es un factor que sí se puede sentir, que es la justicia, lo que es justo para los catalanes y lo que no. Y verán, lo que reciben de su departamento no es justo, igual que no es justo lo que reciben los MENAs.

Los catalanes reciben abandono, reciben indiferencia y negativas cada vez que van a pedir una ayuda después de haber cotizado toda su vida, y eso no es justo. Los MENAs reciben una casa, una ayuda, una paguita y mucha tolerancia por parte de los socialistas y de los separatistas, pese a dedicarse, según la consejería de Interior, en su mayor parte a delinquir, porque el ochenta por ciento de los reclusos de centros de menores son extranjeros, y eso, señora consejera, tampoco es justo.

Y ahora puede dedicarse a decir que todo es mentira; que los datos están manipulados; que su propio departamento y su propio Gobierno miente; que no mienten, pero que esto que tengo aquí por escrito que nos han dado ustedes es falso, o puede ser justa con los catalanes que necesitan una ayuda y usar esas herramientas de las que dispone su departamento para explicar a esas personas cómo va a darle la vuelta a esta situación.

Porque esa es nuestra pregunta, la misma que la de miles de catalanes. ¿Cómo va a darle la vuelta a estas políticas que benefician a MENAs y abandonan a los catalanes?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Bona tarda, president; diputats, diputades. Bé, li he de confessar, diputada, que quan ha començat dient que hem de repensar a qui li donem els diners i que vostès fan una proposta, dic, mira, hi ha aquest terme que es diu «*mansplaining*», quan un home no té gaire idea i t'explica..., jo avui crearé un nou terme, que és «*VOX-splaining*».

Vull dir, què ens estan dient? Amb quina autoritat..., i, a sobre, aportant unes dades que potser els hi dona una imatge de serietat, de poder fer càlculs, però són totalment esbiaixades. Nosaltres és veritat que els hi hem referit a una normativa, però

són normatives complexes. Agafar d'aquesta normativa, calcular les coses correctament, doncs, això, pel que ha dit vostè avui, es veu que no tenen la capacitat de fer-ho, amb tots els meus respectes.

I deixi'm també de dir-los que nosaltres, amb tota la normativa, mai diem que aquesta és una normativa, aquest és un recurs per a joves migrants sols, i aquest és un recurs per a joves amb DNI, perquè tots els joves, tots els menors són iguals per al Govern de la Generalitat. Tots tenen els mateixos drets i els mateixos deures.

Llavors, aquestes xifres que vostè ha donat, doncs, per començar, nosaltres mai les donem específiques per a joves migrants sols. Aquí està la primera de moltes incorreccions, per dir-li-ho d'alguna manera. Llavors, jo crec que «*VOX-splaining*» tampoc seria la millor paraula, perquè aquí hi ha una mica de *VOX-fakesplaining* darrere de tot això.

Però, bé, per intentar aprofitar aquests vuit minuts que em queden per a alguna cosa útil per a la ciutadania, doncs, parlem de coses serioses. Parlem del problema que tenim de desigualtat, de la distribució de la renda.

Les societats avançades han crescut amb la desigualtat de la renda per diferents motius, i aquesta també és una realitat al Govern de Catalunya, la situació de Catalunya. I, per exemple, tenim un índex de Gini del vint-i-nou per cent, i el quaranta per cent de la població, que viu amb menys ingressos, té un vint-i-u per cent dels ingressos totals per sota de la mitjana europea.

El sistema fiscal, en el seu conjunt, tant a l'Estat espanyol com a Catalunya, redistribueix poc els recursos. Tenim sistemes fiscals tant per la part impositiva com per la part de transferències que no redistribueixen prou. I en el cas de Catalunya, i en el cas també.. –que és compartit amb el cas d'Espanya–, principalment, la manca de redistribució del sistema fiscal ve per una feblesa del sistema de transferències, el sistema de protecció social en base a rendes, que està molt..., ha estat tradicionalment molt centrat en l'àmbit de les prestacions d'atur i de les pensions, però no ha garantit suficientment, amb suficient eficiència la protecció de rendes en el seu conjunt.

Això va canviar radicalment a Catalunya amb la implantació de la renda garantida de ciutadania i va canviar radicalment a l'Estat amb l'ingrés mínim vital. I aquí és precisament això el que aquest Govern a la Generalitat de Catalunya està abocat a fer, aprofitar aquest traspàs de l'ingrés mínim vital, la reforma de la renda garantida per constituir les bases d'un veritable sistema de protecció de rendes. Un sistema de protecció de rendes per a tota la ciutadania, amb especial èmfasi a la classe mitjana treballadora i a les classes de rendes baixes.

Tots aquests que vosaltres us ompliu la boca que defenseu, però em sembla que coneixeu poc la seva realitat, i que després, quan arribeu al govern, impulseu polítiques que són tot el contrari del que aquestes persones necessiten. I si no, basta veure quins són els vostres grans gurus: Milei, retallant tot tipus de despeses i comportant un augment de la pobresa infantil, Trump, fent batudes de repatriació de persones migrades o de fer fora funcionaris, o Meloni, que en comptes de tenir prestacions de garantia d'ingressos, les transforma en ajuts puntuals per a persones que han de fiscalitzar i explicar per què necessiten aquell suport.

I vostè ho ha dit també avui, si algun dia, esperem que mai no arribi, governessin, el primer que farien és retallar tot el sistema de protecció a la infància. Nens i nenes que estan sota la tutela de la Generalitat de Catalunya, que no tenen una família que els pugui acollir, i el primer que farien és retallar aquesta ajuda?, retallar aquests suports que tenen aquests infants? És això? Vull dir, jo, la veritat és que... Bé, m'intentaré centrar en coses que potser siguin, com deia, una mica més pràctiques.

Els hi puc explicar, per exemple, què estem fent en matèria de creació d'un sistema de protecció de rendes que, de nou, no ha de servir només per abordar el tema de l'exclusió, sinó que ha d'evolucionar cap a un veritable sistema de garantia d'ingressos per a tota la ciutadania. I un bon exemple que a mi m'agrada donar és el complement de la infància de l'ingrés mínim vital, que és un complement al que hi

poden accedir famílies d'ingressos baixos, però també d'ingressos moderats. Podria cobrir el quaranta per cent de la població, amb fills a càrrec, de menys rendes. Una família de dos adults i dos menors, si cobren menys de 3.400 euros al mes, ja podrien tenir aquest complement de la infància. Aquest és el model que estem abocats a millorar, a ser més eficients i a que arribi a més famílies. I això, precisament, aquest tipus de mesures, aquest tipus de millores, és el que necessita la ciutadania i no missatges buits i retallades de l'estat del benestar, que és l'únic que vostès saben fer.

Aprofitarem el traspàs de l'ingrés mínim vital. Estem centrats en accelerar-ho al màxim possible. Hem tingut cent cinquanta reunions en els últims sis mesos. Jo mateixa m'he implicat en reunions d'alt nivell amb el Ministeri d'Inclusió, amb l'Institut Nacional de la Seguretat Social, amb els governs bascos i el Govern de Navarra. I també tinc reunions quinzenals per al seguiment d'aquesta matèria, perquè és central, com deia, per a aquesta construcció i millora i reforç de l'estat del benestar. Preveiem incorporar més de dos-cents professionals i reforçar la gestió. I l'objectiu és clar: arribar a més persones, 150.000 llars. O sigui, que les lliçons de a qui han d'arribar les ajudes i com ho hem de fer... S'ho poden estalviar.

També la reforma de la renda garantida. Estem centrats en aquesta millora. I el primer que hem volgut fer amb aquesta reforma és la compatibilitat amb la feina. Per què? Perquè som conscients que les persones treballadores també necessiten suports, perquè tenir un treball no és garantia de tenir uns ingressos, perquè en qual-sevol moment pots deixar de tenir aquesta feina. I per això hem impulsat aquesta millora. També reforçant els itineraris d'inclusió. Estem avançant cap a un món on les noves tecnologies van molt ràpid i més persones necessitaran reenfocar la seva trajectòria professional.

Tot això que estic dient, i no em donarà temps a acabar-ho tot, tot això significa reforçar l'estat del benestar, fer-ho des de l'evidència, fer-ho des de les dades –però les dades ben treballades, no les dades esbiaixades– i amb el rigor dels tècnics i el rigor del que és l'avaluació de les polítiques públiques.

L'objectiu i l'encàrrec que ens ha fet el president Illa és posar Catalunya a l'avantguarda internacional del disseny i de la gestió del sistema de protecció social. I, sens dubte, això passa per la creació d'aquest sistema de garantia d'ingressos. Aquest sistema, com bé dic, protegirà a tots i totes perquè totes les persones podem necessitar la seva cobertura. I no s'amoïni, que això ho tenim ben estudiat i estem bastant centrats en desenvolupar aquest sistema.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Gracias por su no respuesta, señora consejera. ¿Su plan para no dejar abandonado a ningún catalán vulnerable es intentar desmontar mi discurso diciendo que no tengo la capacidad para analizar datos? Tómese cinco minutos y entre en mi LinkedIn, mire el currículum. Porque es que mi trabajo es analizar datos. Y los datos que está dando VOX no son el sentir popular, que también, son datos que traigo en la mano y que nos ha dado su departamento por escrito. ¿Dónde están sus datos para desmontarlo? ¿Dónde están? Usted tiene las manos vacías. No puede tener otros datos porque no los hay. No está usted diciendo la verdad, señora consejera. Está usted mintiendo, como miente su jefe en Madrid y como miente su jefe de aquí. Recuerdo: «ni amnistía ni nada de eso», decía su jefe Illa en campaña electoral. ¿Qué está diciendo usted ahora? «Ni beneficio de los MENAs sobre los nacionales ni nada de eso». Exactamente lo mismo.

En fin. ¿Cómo puede decir que usted atiende a niños independientemente de si son extranjeros o no, que no hace diferencias? Las está haciendo, lo está poniendo aquí. Lo pone por escrito, que usted hace diferencias, que usted paga a los MENAs y no paga al resto de los niños. Esto es lo que usted está diciendo. (*Alguns aplaudiments.*) Verá, y sería gracioso si no fuese porque está dejando tirados a miles de catalanes en la estacada. A nosotros, a VOX, nos votaron para ayudar a los catalanes, para cambiar las cosas y las políticas que separatistas y socialistas llevan a cabo desde hace décadas y han convertido Cataluña en una sucursal del reino de Mohamed VI. Actualmente en Cataluña hay 2.242 MENAs. La mayor parte –datos suyos–, 2.062, del norte de África, que nos están costando, nos han costado en el 2024, 115 millones solo de manutención, más los 614 euros mensuales que les dan de paguita hasta que cumplen los veintitrés años.

Ahora bien, nosotros le estamos proponiendo una solución: cubrir primero las necesidades de los catalanes en estado de vulnerabilidad. Pepi, Sabadell, divorciada con cinco hijos. La conocí el otro día. Marginada por su administración con la triste excusa de que dispone de arraigo familiar, que no es otra cosa que tener la posibilidad, según su departamento, de pedir una limosna a alguien de su familia. Sonia, Terrassa, madre soltera con un hijo con necesidades especiales. Sin familia. Aun así, otra olvidada por usted, señora consejera. ¿Por qué? ¿Por qué, porque no lleva hiyab? VOX está en este Parlamento para gritar alto y claro que las...

El president

Senyora... Senyora... Senyora diputada.

María Elisa García Fuster

Si me va a llamar la atención, por favor, páreme el tiempo.

El president

Està estigmatitzant... Està estigmatitzant tot un col·lectiu.

María Elisa García Fuster

No me ha parado el tiempo. Sí, dígame.

El president

Ara li he aturat el temps. Està estigmatitzant tot un col·lectiu i això no és acceptable. Continui.

María Elisa García Fuster

Señor presidente, me va a perdonar, pero bueno, la próxima vez le puedo pasar mi discurso para que usted sancione o ponga en letras rojas lo que considere que no..., las palabras que no puedo decir...

El president

Senyora... Senyora diputada.

María Elisa García Fuster

O las palabras que no entiende para que se las expliquemos, pero bueno.

El president

Senyora diputada, a mi el que em pertoca és aplicar el Reglament i aplicar el codi de conducta. (*Aplaudiments.*) I el Reglament i el codi de conducta són precisos, explícits.

Pot continuar, senyora diputada.

María Elisa García Fuster

Mire, VOX está en este Parlamento para gritar alto y claro que las ayudas sociales deben ir destinadas primero a los de casa antes que a ningún MENA, antes que a ningún inmigrante ilegal de esos que ustedes empadronaron fraudulentamente en los locales de la Administración pública, como hace Collboni, para que empiecen a

cobrar esas ayudas que legítimamente le corresponden a los catalanes que las necesitan.

Mire, hay 197.000 jóvenes sin empleo estable y sin posibilidad de acceder a una vivienda; jóvenes a los que no paga 614 euros al mes que su Gobierno sí paga a MENAs y ex-MENAs; más de ochenta mil personas en lista de espera de vivienda social, catalanes a los que usted no da 4.045 euros al mes –que sí da a los MENAs– para que puedan alquilar un piso y para que puedan comer; setenta mil personas en lista de espera de dependencia, catalanes con enfermedades invalidantes a los que tampoco ingresa mensualmente más de cuatro mil euros para que puedan pagarse una residencia o a alguien que les ayude.

Mire, sería exasperante para esta gente ver cómo, con lo que usted se gasta en manutención de MENAs, se podrían crear 4.317 plazas de residencia para mayores o construir 1.150 viviendas de titularidad completamente pública u operar a más de las 2.700 personas que están en Cataluña esperando una prótesis de cadera. Mire, VOX sí lo haría, si tuviese las llaves de la caja; sí lo haría, si tuviese las llaves de la caja como las tiene usted. ¿Y si recortaríamos la prestación a los *nens* o las *nenes*? Mire, a los *nens* o las *nenes* como el que acaba de asesinar a una educadora social en Badajoz con catorce años, Mohamed H., sí; le quitaríamos la prestación, lo meteríamos en un avión y se lo devolveríamos a Marruecos.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Doncs bé, jo crec que hem entrat aquí en bucle, tristament, amb aquests missatges i aquestes *fake news*, aquests intents de criminalitzar la població, els nostres veïns i veïnes, algunes de les persones que també tenim al nostre Parlament, criminalitzar minories i retallar i retallar i retallar.

Jo, miri, de tot el que ha dit, li dono la validesa a una frase, que ho ha dit molt literalment: «Si nosaltres arribéssim al poder, retallariem.» Retallariem, sens dubte; o sigui que això no... Jo m'esforço en contestar perquè tinc l'esperança que els seus votants algun dia també m'escoltin la segona part de la història, com deia la setmana passada la consellera Romero, que vosaltres només expliqueu la primera part de la història. La segona part de la història és que arribariem i retallariem tot l'estat del benestar –tot l'estat del benestar–, perquè al final el que fomenteu i el que defenseu i el que feu quan arribeu als governs és retallar i donar rebaixes fiscals a les persones que més tenen.

I això és l'única política que al final sabeu fer i això és també el que demostra, doncs, els governs que per vosaltres són l'exemple a seguir, com per exemple el Govern de Trump. El Govern de Trump, què està fent? El vostre gran guru i exemple a seguir: pujant els aranzels a tots els governs i a tots els aliats, fent aquestes batudes contra la població migrant i generant una crisi econòmica sense precedents al seu país i que acabarà afectant tota l'economia global.

I és que, a més, això era una cosa que ja sabíem que passaria perquè hi ha evidència científica. Quan arriben els governs de dretes, d'extrema dreta al poder, quinze anys després el PIB *per capita* és deu punts percentuals més baix –*American Economic Review*, publicat l'any passat. És el que està passant; és tristament al que estem abocats. Però miri, el món... Nosaltres seguim aquí en un bucle, però el món ha canviat molt en les últimes setmanes; en les últimes setmanes tenim un govern d'Estats Units que està impulsant una política internacional molt perillosa. I vostès, Grup Parlamentari de VOX, els suposats que us dieu tan patriotes, doncs hauríeu de fer una reflexió de a veure aquest patriotisme per què ens serveix; per haver de pagar més aranzels, per perjudicar els agricultors i les empreses catalanes, per ser..., empo-

brir tota la ciutadania i el que encara és molt pitjor, doncs, donar suport velat o més explícit a potències que són un perill per a la seguretat d'Europa i que han forçat Europa a rearmar-se.

O sigui que vosaltres continueu aquí donant dades esbiaixades sobre el que és una protecció a la infància des d'un estat del benestar, des d'una societat que fomenta els drets humans i fomenta el més mínim compromís amb les persones vulnerables, però aquí la jugada, aquí el partit es juga amb aquesta dimensió. Vostès, la vostra recepta, el que sabeu fer és retallar quan arribeu als governs i això, en el millor dels casos, quan no suposeu un perill per a la seguretat dels països, la seguretat europea i el benestar, al final, de les persones, que molt us ompliu la boca, però al final l'únic que feu és retallar els impostos per a les persones que més tenen.

Moltes gràcies.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport als joves.

Interpellació al Govern sobre les polítiques de suport als joves

300-00098/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Diputats, diputades, bona tarda, consellera Martínez. Presentem aquesta interpellació amb la voluntat d'explicar-li la nostra visió sobre l'estat de la joventut a Catalunya i perquè vostè ens expliqui quina és la tasca que s'està duent des de la seva conselleria. La veritat és que encara no hem vist cap acció concreta en la matèria i ja portem més de mig any de legislatura. Crec que la situació que vivim els joves és prou urgent i delicada com per començar a prendre decisions valentes que millorin la situació i el dia a dia de la joventut.

El seu Govern encara no ha presentat ni els pressupostos a aquesta cambra i la paràlisi que pateix Catalunya per la seva incapacitat d'aprovar uns comptes afecta de manera directa sobre els recursos i accions que necessitem els joves. Sota el nostre punt de vista, creiem que hi ha quatre eixos principals que vertebran les necessitats de la joventut catalana, independentment del lloc on visquin. Són: l'habitatge, l'educació, la seguretat i la feina.

Sobre l'habitatge, n'hem parlat moltíssim sobre la qüestió de l'accés a l'habitatge al llarg del que portem de legislatura, però els passos que està prenent aquest Govern continuen en la línia equivocada. En lloc de dur a terme accions que suposin un gir i un canvi radical a les polítiques fracassades, seguim amb les mateixes tesis que han conduït a que només una petita part dels joves catalans puguin accedir a la compra d'un pis i que, en cas de voler-ne llogar, calgui invertir gairebé tot el sou per poder fer front a l'arrendament.

Si la política en matèria d'habitatge impulsada per vostès i els seus socis, junt a la del Govern d'Espanya, també governat per vostès, ha fracassat estrepitosament, per què s'entesten en conservar-la? I la prova és que les dades d'Idealist, des de l'aplicació de la *ley de la vivienda*, el preu del lloguer en una ciutat com Barcelona ha augmentat un dotze per cent i l'oferta s'ha enfonsat. A la presa de possessió del senyor Illa es va comprometre a construir cinquanta mil habitatges públics en quaranta-vuit mesos. Com els vam dir fa poques setmanes en sessió de control, encara no s'ha posat ni la primera pedra i tot apunta a que serà una nova mentida; cinquanta mil promeses que no es faran realitat, com tantes d'altres que s'han dit per part d'aquest govern.

Vostès han fet, fan i faran exactament el mateix que Pere Aragonès quan va prometre 85.000 pisos sabent que seria impossible fer-los. Vostès han decidit perpetuar les polítiques d'habitatge d'Ada Colau: règims sancionadors que espanten els propietaris, conservació de l'impost de transmissions patrimonials dels més elevats de tot Espanya, falta de respecte a la propietat privada, estigmatització dels propietaris i dels promotors immobiliaris. Vostès tenen un discurs bastant populista i hipòcrita sobre els grans tenidors, però l'únic que han fet en matèria d'habitatge en el que portem de legislatura ha estat comprar 450 pisos a un gran tenidor.

Per tant, els demanem que abandonin aquestes polítiques i comencin a ajudar els joves a poder-nos emancipar i constituir una família. Abaixin impostos, permetin que els propietaris que lloguin els seus habitatges a persones menors de trenta-cinc anys es puguin deduir el setanta per cent dels ingressos en el tram autonòmic de l'IRPF; eliminin traves burocràtiques per construir o per rehabilitar; donin ajudes directes per a les fiances del lloguer de fins a dos mil euros; dotin de seguretat jurídica als propietaris perquè posin els seus pisos a llogar; impulsin polítiques de natalitat i conciliació perquè els joves catalans no haguem de triar entre treballar o tenir fills – mesures que nosaltres considerem imprescindibles aplicar i que ja van tard.

I si la situació en matèria d'habitatge és dolenta, en educació la cosa, doncs, no millora. Tenim les pitjors dades en qualitat educativa de tota Espanya i pràcticament de tota Europa, consellera. Segons l'informe PISA anem líders, però líders per la cua en matemàtiques, en comprensió lectora i en ciències, i líders també en barracons; vint-i-tres mil alumnes catalans encara estudien en barracons. I mentre el sistema educatiu s'enfonsa i crea generacions de joves catalans molt menys preparats que els de la resta de comunitats autònomes, vostès què proposen? Ja l'hi avanço; no proposen res, només seguir donant-se cops contra el pit dient que l'escola catalana és un model d'èxit quan les dades diuen tot al contrari. Nosaltres els proposem un canvi de model. Més escoles, més professors, més places de formació professional, recuperar l'autoritat dels mestres a les aules i un pla integral contra l'abandonament escolar.

En matèria de seguretat, els joves som els que tenim..., els que patim de manera més directa la creixent inseguretat que es viu als carrers de totes les ciutats i els municipis de Catalunya. Som nosaltres els que estem més exposats, perquè som els que més temps passem a l'exterior, els que més vida social fem i els que més sortim a la nit. I li puc assegurar que no és exagerat. Una immensa majoria dels joves tenen por cada vegada que tornen a casa, especialment de nit; por a ser víctimes d'un atracament, d'una agressió per part d'una banda de multireincidents, que fan el que volen als nostres carrers, sabent que les conseqüències, gràcies a la seva permissivitat, consellera, seran mínimes per a ells.

Els joves volem i necessitem sentir-nos segurs als nostres carrers i als nostres barris, i per això cal actuar amb tota la contundència per combatre la multireincidència i els robatoris. Els delinqüents multireincidents, aquells que han estat atrapats una i una altra vegada cometent delictes no poden quedar impunes. L'hi dic molt clar, consellera, i així ho pensem una gran majoria de joves: els multireincidents han de ser a la presó, si són de nacionalitat espanyola, i han de ser expulsats del país, si són estrangers. No es pot aguantar ni tolerar més la inseguretat que es pateix als carrers de Catalunya.

I, per últim, em referiré a la situació del mercat de treball dels joves. Si bé les dades d'atur encara són molt altes, estem al voltant del catorze per cent en la franja dels setze als vint-i-nou anys, és cert que s'ha reduït els últims trimestres i que les dades efectivament doncs han millorat, però es produeix un element que ens preocupa moltíssim i és el de la sobrequalificació. I és que quatre de cada deu joves catalans tenen feines que no corresponen al seu nivell d'estudis; joves que treballen en categories professionals inferiors a les que podrien assumir i per les quals s'han format.

Un fenomen que malauradament persisteix al llarg de la vida professional de totes aquestes persones.

I, per tant, els demanem que fomentin la col·laboració públicoprivada amb els principals agents per conèixer de primera mà les demandes de les empreses. Han de saber quins són els sectors amb més demanda de treballadors i han d'adaptar el sistema educatiu perquè els joves catalans puguin treballar d'allò que han estudiat. Les administracions i, en aquest cas, la Generalitat de Catalunya no pot permetre's el luxe de perdre talent i s'han de crear les condicions en tots els àmbits perquè els joves vulguin i puguin quedar-se a la seva terra.

En definitiva, consellera, li he intentat exposar les principals preocupacions que afecten la joventut catalana, tot i que n'hi ha moltíssimes més. Els joves necessitem un govern que conegui la realitat en la que vivim i que prengui les mesures necessàries per revertir la situació. Com li he dit al llarg de tota la intervenció, el Govern s'ha de prendre molt seriosament totes aquestes qüestions, perquè el futur que ens estan deixant no és gens esperançador. De moment el seu Govern només es preocupa per aconseguir els seus socis, aquí i a Madrid, mentre que les necessitats dels joves estan quedant en un segon pla.

Canviïn el xip, canviïn de rumb, perquè els joves no podem esperar més, consellera.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Diputat, gràcies per la seva intervenció. Jo crec que moltes de les qüestions que ha esmentat són també algunes de les prioritats d'aquest Govern, que ha posat en marxa algunes de les polítiques, diguéssim, més ambicioses dels últims anys, com per exemple en habitatge o en matèria de seguretat.

Estic d'acord que la població jove, doncs, necessita impulsos, necessita millores, i és el compromís d'aquest Govern també donar resposta a totes aquestes demandes, i, com deia, ho estem fent. Ho estem fent també de la mà del consens, les entitats, i també amb mà estesa als altres grups parlamentaris; també aprofitant part de la feina de l'equip anterior, que va posar en marxa els treballs per al pla nacional de joventut, que està en la recta final per a la seva aprovació i que ens ha de permetre, ens ha de donar un marc de polítiques públiques per avançar cap a, doncs, diguéssim, aquesta protecció global que els joves necessiten des de diferents àmbits.

El passat mes de desembre la Comissió de Govern Locals va aprovar el pla per unanimitat, i actualment s'estan elaborant els informes jurídics per a la seva aprovació. Avui mateix s'ha reunit el consell rector, format per entitats municipalistes i el Consell Nacional de la Joventut, per seguir avançant i compartir l'estat de la tramitació.

Aquest pla ha comptat amb la participació de 2.300 persones. És un pla realitzat des del consens, que ens ha de permetre, doncs, fixar unes línies mestres i un full de ruta.

Però junt amb aquest pla, que esperem que sigui, doncs, una realitat al més aviat possible, tenim també eines per concretar i aterrar aquest pla cap a polítiques públiques més concretes i efectives, com és el pla d'actuació de polítiques de joventut, en el qual també estem treballant per, diguéssim, recollir tot el conjunt de polítiques per al desplegament d'aquest pla.

El pressupost anual aproximat que acompanyaria aquestes polítiques és de 531 milions d'euros anuals. I és un pla transversal que afecta molts departaments. I és clau també fixar, junt amb aquest full de ruta, una prioritització de les mesures.

Però és important també posar de manifest que moltes de les, diguéssim, prioritats que necessita el jovent també són les prioritats que ha marcat aquest Govern des del minut zero, com en matèria d'habitatge. Com bé ha esmentat, compartim la pre-

ocupació dels problemes que tenen els joves per a la emancipació. I per això aquest Govern ha posat en marxa un dels plans més ambiciosos per general cinquanta mil habitatges públics durant aquesta legislatura. És un pla ambiciós, en el qual estem treballant molt estretament amb la conselleria de Territori i altres conselleries, i on ens reunim cada quinze dies per veure com està avançant aquest pla. I hi ha, doncs, tot un conjunt de solars ja identificats on es construiran aquests habitatges; també hi ha plans per comprar nous habitatges, i també s'han comprat cent cinquanta pisos, ja, durant el mes de febrer.

Llavors, jo demano aquí també que, doncs, anem actualitzant les dades, perquè el Govern està donant passes molt concretes, molt decidides en matèria d'habitatge que també revertiran en els joves. De fet, el Govern té el compromís de destinar com a mínim el vint-i-cinc per cent d'aquest parc d'habitatge públic a joves, perquè és un col·lectiu que som molt conscients que necessiten suports per a l'emancipació.

Però això no és l'únic, no és l'única política en matèria d'habitatge. També tenim el bo de lloguer jove, amb un pressupost gairebé de 50 milions d'euros, que hem posat en marxa per atendre 27.000 sol·licituds, i la creació del Fons Públic d'Emancipació, que ha de fer que, doncs, els joves fins a trenta anys tinguin més facilitat per accedir i per comprar el seu primer habitatge.

I tot això també ha esmentat..., que ens recomana, doncs agilitzar els tràmits. Una de les altres grans apostes d'aquest Govern: la reforma de tota l'Administració és central i transversal, i aquest Govern està fent passes molt contundents cap a millorar processos, agilitzar tràmits i desburocratitzar moltes de les tramitacions que hem de fer els ciutadans, les empreses i els joves també, per descomptat.

En matèria de formació, el president va anunciar que treballarem per assolir un u per cent del producte interior brut d'inversió al sistema universitari. I en matèria de formació professional també li demano, doncs, que actualitzi les seves dades, perquè just fa unes setmanes el Govern va anunciar la creació de 7.600 noves places de formació professional; i no només això, sinó una reforma de com s'accedeix a aquestes places, perquè no ens torni a passar que hi hagin places que queden no cobertes.

La lluita contra l'abandonament escolar prematur també és una de les grans necessitats i apostes d'aquest Govern. Tenim un pla de xoc contra l'abandonament escolar. Llavors, aquesta mesura que ens proposa, doncs també la tenim en marxa.

I en aquest punt, també, jo crec que també és important posar en relleu que les nostres polítiques, lògicament, doncs intentaran abordar les problemàtiques de tot el jovent, però amb molt d'èmfasi també en aquests joves que provenen d'entorns familiars de rendes baixes, perquè són també els que necessiten més suports. Ho farem també reforçant tot el sistema de beques, perquè puguin assolir, doncs, les fites educatives que poden assolir i que no hi hagi, diguéssim, una bretxa també d'ambicions, que és una de les qüestions que moltes vegades succeeix quan tens entorns socioeconòmics molt desiguals.

En matèria d'ocupació, doncs, aquí també, com deia, hi han hagut avenços importants en els últims anys, i no han estat menors. El 2013 la taxa d'atur juvenil era del cinquanta per cent –per cert, quan governava Mariano Rajoy a La Moncloa–, ara mateix és del quinze per cent. L'economia espanyola està creixent, l'economia catalana està creixent a uns ritmes molt, molt grans, és una cosa per celebrar, i en això, sens dubte, uns dels grans beneficiats són els joves. Això no vol dir que no tinguin reptes; el repte de l'habitatge, doncs, és un repte que fa uns anys no era tan greu i ara sí que ho és. Però en temes d'ocupació i d'inserció laboral crec que també s'ha de posar en valor que la situació ara és molt millor, doncs, que fa alguns anys.

Però, de nou, som conscients que algunes persones també necessiten reforç. Per això hem contractat 225 nous orientadors laborals en el Servei d'Ocupació, en setanta oficines de treball, i hem posat en marxa una nova convocatòria del programa «Noves oportunitats», destinada a la inserció laboral de joves de setze a vint-i-quatre anys.

Però no només això, també tenim altres prioritats que no he esmentat, com per exemple el suport a la salut mental i el benestar emocional dels joves. Fins al trenta-u per cent dels joves entre quinze i trenta-quatre anys pateixen malestar emocional. L'equip anterior va posar en marxa un programa molt interessant, el programa «Obro *feel*», que es va posar en marxa com una prova pilot per detectar problemes de salut mental a les xarxes i oferir automàticament a aquests joves que tenen aquests comportaments de xarxes uns recursos, amb un xat gratuït de WhatsApp disponible les vint-i-quatre hores del dia, per poder reportar, diguéssim, la seva problemàtica. Estem impulsant aquest model per desplegar-lo i escalar-lo, per convertir-lo d'una prova pilot a un model d'abordatge amb noves tecnologies d'aquest problema tan greu de salut mental.

També hem posat en marxa, doncs, hem mantingut els descomptes en matèria de transports, perquè també el transport públic és una de les reclamacions del jovent.

I en general, doncs, com deia, són tot un conjunt de mesures que estem desplegant i que, com deia, estan recollides en el pla nacional de joventut i en el pla d'actuacions de polítiques de joventut, que esperem poder compartir en aquesta cambra ben aviat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Pau Ferran i Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Com sol ser habitual en el seu Govern, consellera, no m'ha contestat a massa res del que li he plantejat. Només promeses que no es fan mai realitat. No poden seguir obviant la realitat que patim els joves i mirant cap a un altre cantó.

Just avui han posat vostès un anunci en un mitjà de comunicació. L'anunci es titula «El govern del Pol», un anunci que no passa precisament desapercebut: l'han fet a doble pàgina, en la part central de l'edició –no vegin com se les gasten vostès en publicitat. A l'anunci hi apareix un noi de vint-i-set anys de Terrassa i que es diu Pol. El Pol és a la cuina fent-se el sopar, mentre es pregunta «quan podré marxar de casa els pares?» Doncs bé, com li he dit abans, portem sis mesos des de que el senyor Illa va prometre cinquanta mil pisos, i no se n'ha posat encara la primera pedra. A aquest pas, si és per vostè, senyora consellera, el pobre Pol no podrà marxar de casa dels seus pares fins als seixanta anys.

Els joves necessitem menys anuncis a doble pàgina i més accions; menys propaganda i més pisos, consellera. Per tant, prenguin mesures urgents per tal de reduir el preu de l'habitatge. Abaixin impostos, col·laboració publicoprivada, i donin seguretat jurídica als propietaris perquè posin els seus pisos a lloguer. I, sobretot, abandonin les polítiques fracassades que els proposen els comuns i que vostès assumeixen com a pròpies. Tot el que han provocat les seves polítiques és que els preus es disparin i l'oferta s'enfonsi i que, per tant, l'habitatge es converteixi en un bé inaccessible per a la majoria de joves.

En matèria de seguretat, per molt que diguin que estan actuant, no és suficient. I, si no, mirin el que està passant a Salt, tirotejos a Terrassa o a la Mina. Facin un cop d'ull també a les enquestes: segons el CEO de gener de 2024, el setanta per cent de les dones –especialment les més joves– declaren tenir por a patir una agressió sexual, una agressió física o un robatori quan tornen a casa soles, de nit. No només necessitem més policies, que també; que, per cert, vostès diuen, per una banda, que incrementaran la plantilla de Mossos d'Esquadra, la qual cosa compartim, ens sembla bé, però alhora volen expulsar la Policia Nacional i la Guàrdia Civil de Catalunya. Els joves catalans necessitem més policia i no menys. I vostès, per acontentar els seus socis, estan disposats a posar en risc la seguretat ciutadana de tots els catalans, incloent-hi també la dels joves.

I, com no podria ser d'una altra manera, permeti'm que li faci també un apunt sobre rodalies –vostè ha parlat sobre transport, però no s'ha referit a la situació que estem patint. Els joves estem farts d'arribar tard a classe o a la feina per culpa del nefast servei de rodalies. Assumeixin la seva responsabilitat i actuïn, perquè el Partit Socialista ha d'assumir la responsabilitat del qui porta set anys governant a tota Espanya i tenint les competències al respecte, i no s'ha fet absolutament res perquè el servei millori. I la prova de que no s'ha fet res és que tot el que està passant i estem veient els últims dies no canvia respecte al que hem viscut els últims anys.

Vostès han convertit en normal que els joves, i també no tan joves, hagin de viure un autèntic periple per poder arribar a classe o a la feina cada dia. Han convertit el dia a dia de molts joves en una gimcana. Primer han d'esperar drets estona i estona a que passi el tren; un cop dins del vagó, han d'aguantar l'equilibri per no caure, perquè els trens van massa plens i no hi ha ni on agafar-se, i si aquell dia estan de sort –i entengui la ironia– encara hauran de baixar del tren i caminar per les vies perquè hi ha qualsevol incidència i han d'agafar un autobús o qualsevol mitjà de transport alternatiu. Un servei de rodalies, consellera, que no està a l'alçada dels altíssims impostos que paguem ni del que mereixem els joves.

Com veu, consellera, són masses, els problemes que tenim els joves, i massa poques, les solucions que ens ofereix aquest Govern. De moment al seu Govern només li preocupa complaure els seus socis d'Esquerra Republicana i col·laborar amb Junts per Catalunya per desmantellar l'estat de Catalunya, i que Pedro Sánchez aguanti una miqueta més a La Moncloa. Mentrestant, els joves seguim, com el Pol, patint les conseqüències de la seva inacció i de la seva deixadesa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fer la rèplica té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Bé, diputat, jo ja li he esmentat les polítiques que aquest Govern ha posat en marxa, de les polítiques més ambiciosos que s'han vist des de fa molt de temps en matèria d'habitatge, polítiques decidides de reforç de la seguretat, polítiques d'inversió... També aquest matí ho hem pogut veure en el marc de diferents preguntes parlamentàries a la sessió de control del Govern en matèria d'inversió a rodalies per millorar aquesta xarxa.

Nosaltres portem sis mesos al Govern, i de miracles, doncs, no en podem fer. El que podem fer és posar en marxa totes aquestes polítiques i accelerar-les al màxim perquè siguin una realitat, però, doncs, hauran de tenir un desplegament i hauran de..., no poden arribar, diguéssim, de la nit al dia. Però, com bé dèiem abans, aquest programa de cinquanta mil pisos està bastant avançat –tenim els solars–, i es qüestió d'accelerar tots aquests processos, però ja estem fent passes i estem veient fruits. Però, lògicament, no construirem cinquanta mil pisos en dos dies.

Llavors, jo crec que les polítiques, diputat, que ha esmentat coincideixen en gran mesura amb les prioritats d'aquest Govern. Potser no estariem d'acord amb l'enfocament concret, però som molt conscients –i jo crec que hi ha bastant consens en aquesta cambra– de quins són els problemes que té la joventut a Catalunya i els estem abordant com àrees prioritàries del Govern. Llavors, jo crec que en aquest punt i en aquestes matèries doncs estem, diguéssim, avançant amb tots els recursos possibles i tot el nostre esforç i tot el nostre «empeny».

I, bé, només dir-li que potser també faríem bé de comparar amb altres models i també pensar com altres models serveixen..., governs de comunitats autònomes on vostès estan governant, com serveixen als joves. Per exemple, el model universitari de la Comunitat de Madrid de rebaixes a la universitat pública, ofegant la universitat pública i fomentant un sistema d'universitats privades. Això..., a quins joves

beneficia aquest model? O en matèria de la supressió del Consejo de la Juventud de Madrid. Nosaltres aquí tenim un model de consens, d'escolta cap a les entitats i de construir les polítiques públiques en base a escoltar i a models compartits. El nostre model és molt diferent del d'altres governs –i segurament del que vostès proposen–, i doncs estem molt orgullosos d'aquestes prioritats i també d'estar al costat dels joves. Però, com deia, sobretot també dels joves, doncs, que menys tenen.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Ens hauran de disculpar, però farem un recés de cinc minuts i tornem a les 17.51 en punt.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i un minut i es reprèn a tres quarts de sis i sis minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Govern sobre polítiques feministes transversals

300-00090/15

Us agraeixo la indulgència. El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre polítiques feministes transversals. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bé; bon dia, consellera Romero. Em sembla que vostè entoma la meua interpellació en absència de la consellera titular. Doncs moltes gràcies. Aviam si ens entenem. En tot cas, ja li traspassarem els temes.

Bé, jo volia explicar en primer lloc l'exercici de lila *washing* que ha fet el Govern. Com que als volts del 8 de març totes ens tornem feministes, els acords de govern del dia 4 recullen l'aprovació d'una declaració d'intencions d'accions per promoure la igualtat efectiva entre dones i homes. Aquesta declaració d'intencions conté cinquanta mesures transversals que s'han de promoure des del Departament d'Igualtat i Feminisme i la resta de departaments de la Generalitat, i destaquen, en una nota de premsa que elabora el propi Govern, un servei de punt lila itinerant durant l'estiu en zones d'alta concentració turística, com pot ser la costa catalana; un consell assessor feminista que assessorarà directament el Govern sobre polítiques d'igualtat i perspectiva de gènere, i, en tercer lloc, destaquen desenvolupar el pla estratègic d'equitat menstrual i climateri, un pla 2023-2025 que ja existeix, que ja està aprovat per l'anterior Govern.

El detall d'aquesta declaració d'intencions, que hem pogut conèixer quan s'ha publicat al DOGC..., hem conegut les altres quaranta-set declaracions d'intencions, moltes d'elles, més d'una quinzena, incorporen la tornada de «la perspectiva de gènere», «incloure la perspectiva de gènere». Ens sona com: «Companys del Govern, porteu coses feministes que arriba el 8-M i hem de fer declaracions d'intencions. I si no se t'acut res, doncs fica “perspectiva de gènere”, que amb això ja farem.» Però faig broma, eh?, perquè en realitat hi ha coses que sí que ens agraden d'aquesta declaració, com incorporar la coeducació i la perspectiva de gènere també (*l'oradora riu*), en la mateixa línia, a tots els currículums educatius. Ens falta, però, concreció, planificació, pressupost, indicadors avaluable.

Aquesta coeducació, que ens agrada, per exemple, buscarà implementar la sobirania corporal, de gènere, sexual, reproductiva en infants i adolescents? Posarà

el coneixement del cos i la construcció del plaer com a elements fonamentals en els drets sexuals i reproductius per tal d'erradicar violències sexuals i de gènere de la vida d'infants i adolescents? Garantirà que cada centre disposi d'una persona referent del programa? Tot això no apareix al detall, ni l'esperem, en aquesta declaració d'intencions. Avancem ja que a la moció subsegüent demanarem que s'aprovin, per a cada una d'aquestes mesures, eines que ens permetin el seguiment de la implementació d'aquestes, no? «Transparència i retiment de comptes», en diem, per poder diferenciar entre les intencions i els suggeriments.

Una cosa bona que té el marcar-nos una fita anual com el 8-M, a banda que totes ens tornem una mica feministes, és que sí que ens permet mirar enrere i tenir referències quan ens tornem a preguntar si hem avançat poc –o quant, en tot cas– en aquest camí cap a la igualtat de gènere. I el que veiem és que, tot i no haver parat de reivindicar, de visibilitzar, d'intentar conscienciar per sumar més persones als moviments feministes més transformadors, encara hi ha molta feina per fer. I és des d'aquest ser conscients dels reptes enormes que tenim al davant i del context actual d'un antifeminisme transfronterer creixent, que ens pesa la manca d'ambició de les mesures aprovades pel Govern.

Hi ha qui diu que el feminisme ha anat massa lluny; qui creu que les feministes hem aspirat a massa, que hem molestat massa, i que ara ja ens toca callar. Davant aquesta reacció antifeminista, si alguna cosa ha quedat clara és que cada cop que el feminisme avança es guanya en drets per a totes i tots.

Els moviments feministes estan en la primera línia en la major part de les lluites per la justícia social en tot el món, i les dones, que representen el futur del nostre moviment, que abracen el feminisme però que també, al mateix temps, són antifeixistes i anticapitalistes, també hi són. Tal com advertia Simone de Beauvoir, n'hi haurà prou amb una crisi perquè es posin en qüestió els nostres drets, i aquest moment és el que ha arribat: observem la reacció antidrets a l'onada feminista.

L'extrema dreta intenta arrabassar el que el moviment feminista ha aconseguit; ho volen fer amb la restricció del dret a l'avortament, negant que existeixi la violència masclista, amb el rebuig frontal a l'educació sexual o amb la persecució i censura de les activistes i organitzacions que defensen els drets de les dones, del col·lectiu LGTBI i de les persones migrants i no blanques. Però si alguna cosa ens ha ensenyat la història és que quan ens toquen a una ens aixequem totes, i així ho hem defensat les feministes d'arreu dels Països Catalans, que han combatut des de fàbriques, llars, carrers, organitzant vagues, creant xarxes i teixint resistències. Perquè les feministes resistim per conquerir, perquè sabem que la resistència és la clau de cada victòria, i avancem per transformar, perquè, quan les feministes ens unim, el món canvia i es mou.

I és en aquest marc que les propostes polítiques, transversals i feministes, és a dir, que busquin que les dones, totes les dones, siguin considerades éssers humans d'igual valor i condició que els homes, han de complir tres condicions, al nostre entendre: primer, han de donar resposta a aquesta reacció antifeminista; en segon lloc, han de ser interseccionals, i en últim lloc, han de proposar transformacions que siguin estructurals.

Pel que fa al primer punt, la reacció antifeminista, cal que apuntem drets i conquestes per fre front a aquells qui treballen pel seu retrocés. No podem quedar-nos en mesures superficials que maquillin la realitat. L'informe sobre la bretxa global de gènere del 2023, del Fòrum Econòmic Mundial, un organisme gens sospitos, deia que feien falta 131 anys per assolir la paritat de gènere. Donem per fet que 131 anys per assolir aquesta paritat, sense permetre que pel mig la internacional antidrets anés engrandint aquesta bretxa. Per tant, que no es pugui desfer fàcilment allò que conquerim. Blindem conquestes, blindem drets i no fem mesures maquillades.

En segon lloc, les protestes han de portar intrínseca la mirada interseccional per tal de donar una resposta més global als encreuaments entre els diferents eixos de desigualtat: de gènere, d'origen ètnic, de classe social, de capacitats diverses, edat,

opció sexual, expressió d'identitat de gènere. Les propostes han de néixer d'un feminisme de classe. El feminisme no pot ser només l'expressió d'un nombre relativament petit de dones blanques, de classe mitjana i preocupades pel seu sostre de vidre. Què passa amb totes aquestes dones preocupades, no pel seu sostre, sinó perquè s'enfonsi el terra sota els seus peus? Si volem que el feminisme aconsegueixi algun tipus de justícia, ha de ser justícia integral, ha de ser justícia per a totes.

Hem parlat de la resposta a la reacció feminista, de la interseccionalitat, i la tercera condició que han de complir és que han de ser propostes transformadores de manera estructural. Cal que ampliem aquesta consciència sobre la dimensió estructural i institucional de les desigualtats i les repressions. Hem de començar aquest procés d'adonar-nos de quin és el paper de les institucions, dels aparells, de les estructures en la llarga vida de la transfòbia, el racisme, el sexisme i la misogínia. No podem restar satisfetes en un món amb unes estructures socials i polítiques dins les quals poden existir el feixisme, el sexisme, la misogínia o la pobresa, també. Hem d'aspirar a fer una transformació radical si no volem limitar-nos a replicar les estructures que perpetuen les violències contra les que volem lluitar, perquè si no ens enfrontem a aquestes estructures, si no qüestionem el significat de les jerarquies de poder, es podria dir que lluitem pel dret a ser tan violentes com ho és ara aquest món, cosa que seria horrible, no?

Us farem, en aquest sentit, propostes transversals que compleixen en alguna mesura aquestes tres condicions que hem dit i al voltant de tres àmbits que hem considerat prioritaris i que estan, creiem, intrínsecament relacionats entre ells: per al sistema de cures, feminitzat i precaritzat; sobre la feminització de la pobresa, i sobre les violències masclistes. Entraré al detall de totes elles en la segona intervenció.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Bona tarda, president, conseller, diputats i diputades. Doncs, en primer lloc, voldria excusar la consellera d'Igualtat i Feminisme, Eva Menor, que està en aquest viatge que ja s'ha anunciat –on també hi ha companyes de la Mesa– a Nova York, justament doncs per celebrar i per commemorar la signatura que es va fer doncs de l'actuació, de la Declaració de Beijing l'any 95. I era una data important, i crec que està bé, doncs, que la nostra consellera i també part del seu equip siguin allà en un moment important, com deia vostè, perquè estem vivint un retrocés de la igualtat entre homes i dones.

Jo li haig de dir que estic molt contenta de coincidir amb vostè diria que en el cent per cent de la seva intervenció. No m'ho hagués pensat, i la veritat és que n'estic molt contenta. Ho estic jo i ho està tot el Govern, perquè, en aquest sentit, podria estar jo aquí, que he volgut, diguéssim, ajudar la meua companya, perquè no està aquí, però tots tenim la mateixa visió feminista. El Partit dels Socialistes i aquells que conformem el Govern som un partit feminista, ho hem estat sempre –el feminisme entès com la igualtat entre homes i dones– i és cert que fa massa temps que dura aquesta cantarella de que hem aconseguit masses drets. Doncs miri, diu el Fòrum Econòmic Mundial que encara ens queden 131 anys per aconseguir aquesta igualtat efectiva, és a dir que aquells que diuen que ens hem passat, doncs en fi, que llegeixin els documents d'organismes seriosos, que diuen que encara ens falta tant com 131 anys per aconseguir-la. Molta feina ens queda per fer. Jo crec que les dones som conscients, i sobretot aquelles que tenim aquesta sensibilitat, no?, i aquesta voluntat de guanyar drets, absolutament, doncs, que tenim molt camí per fer.

És veritat que n'hem fet molt. Jo també vull reconèixer i alegrar-nos i felicitar-nos –que a vegades ens costa molt fer-ho– de que estem a Catalunya, que és un país que va aprovar la seva llei d'igualtat l'any 2015, però també vull dir que a Espanya es va

aprovar la primera llei d'igualtat l'any 2007. És a dir que estem en una regió, en un entorn que ha tingut molta sensibilitat, i hem sigut pioners, tant a Catalunya com a Espanya, amb avançar en drets.

I ja no només –i ho deia vostè i hi estic molt d'acord– un tema de drets, d'aconseguir i conquerir drets, i que siguin i que romanguin de manera estable, sinó que, a més a més, és un tema de justícia social, és un tema de transformació social. Quan les dones estem en llocs de responsabilitat, quan les dones tenim accés a la igualtat d'oportunitats, a totes les oportunitats que tenen els homes, la societat avança, i avança més ràpid.

I, per tant, ens ho devem com a societat. Ens devem com a societat que les dones ocupin els llocs de representació. Ja no només parlo de la política, que probablement, justament per les lleis d'igualtat, hem anat aconseguint que hi hagin dones en llocs de responsabilitat, o jo avui, com a consellera d'Economia, estigui aquí parlant, no?, sinó que ens falta arribar a molts àmbits. El cinquanta-vuit per cent de les titulades universitàries són dones, i després, quan analitzem una mica les dades, doncs veiem com, per exemple, només el trenta-nou per cent arriben a investigadores i el quaranta-dos per cent a catedràtiques. És a dir, ens costa, malgrat que en molts casos són millors, tenen millors notes acadèmiques, ens costa molt prendre llocs de responsabilitat.

Entre altres coses, perquè també ens passa que ens ocupem molt més de les feines de la llar, de les cures, que vostè deia, hi estem d'acord, molt més que els homes, i això ens llastra. De fet, el que diuen les dades és que, quan tenim un fill, es redueix un trenta per cent la nostra capacitat adquisitiva, perquè se'ns redueixen, doncs, les nostres capacitats d'anar avançant en la carrera professional, a la que també tenim dret, igual que l'home. Tenim dret a ser mares, i tenim dret també a seguir progressant professionalment. I és veritat que el fet de ser dones ens perjudica, i això no hauria de ser així.

Per això en aquesta declaració que vostè deia no només hi ha una voluntat, unes intencions, de fer coses, no?, amb aquesta declaració, sinó que també hi ha un programa amb cinquanta mesures. Vostè deia: «Concretarem alguns àmbits.» Doncs ho agraiem, perquè crec que aquest és un treball que hem de fer entre tots. No és propietat de ningú, el feminisme. Nosaltres ho som, és un govern feminista, clarament feminista, però crec que és un d'aquests valors que hem d'intentar compartir al màxim possible, perquè, és veritat, hi ha masses amenaces que ens poden fer retrocedir. I constantment ho escoltem també en aquest Parlament, per desgràcia, no? A vegades no cal que creuem l'Atlàntic, aquí també sentim coses que ens fan esfereir.

Per tant, hem de lluitar juntes i junts, perquè jo crec que aquí els homes ens han d'acompanyar, els homes han d'acompanyar-nos en aquesta recerca de la igualtat entre homes i dones; si no, no ens en sortirem. Al final, som la meitat de la societat, les dones; els homes en són l'altra. Si no els convencem de que aquest camí l'hem de recórrer conjuntament, no ens en sortirem. I, per tant, jo aquí sempre faig una crida a que els homes... I, en fi, m'alegro que hi hagin diputats escoltant aquesta interpel·lació –l'hi dic, diputada, molt sincerament–, perquè crec que necessitem complicitat també en els homes, perquè ens ajudin en aquest camí de la igualtat.

Perquè, realment, quan una analitza les dades, doncs veu que sí que s'han fet coses, però encara queda molt per fer: seguim cobrant un 19,5 per cent menys que els homes; en els salaris baixos, un 35,5; la bretxa salarial segueix en el trenta; una de cada cinc dones treballa a temps parcial –una de cada cinc és un vint per cent–, en canvi, en el cas dels homes, només és un set; a Catalunya només el trenta-tres per cent de les dones arriba a càrrecs directius... És a dir, en general, quan anem analitzant dades, sempre nosaltres som les perjudicades.

I té raó: nosaltres, en aquestes mesures, les cinquanta mesures que la consellera, doncs, anirà treballant... I em sembla bé aquesta proposta que vostè feia, escolti; després hem de saber com es concreta, quin pressupost, com les avaluem, les polítiques

públiques, és veritat, si realment tenen l'impacte desitjat... Ara bé, algunes d'elles són estructurals.

Avui també ens ha de fer preocupar la visió que tenen els nostres joves. Els joves són més masculistes del que ho eren fa vint anys; això ho diuen també les dades. I jo crec que aquest és un problema estructural i és un problema educatiu, òbviament, no? Això no ho canviarem en dos dies, però és veritat que hem de reforçar la coeducació, i m'alegro que vostè, doncs, també ho digués, perquè aquesta és una de les línies de treball que té la conselleria d'Educació, perquè ens ho creiem i, evidentment, perquè les polítiques feministes han de ser transversals, òbviament. Totes les conselleries han de desenvolupar programes per, justament, lluitar contra aquesta desigualtat i contra aquesta discriminació que patim encara molt, desgraciadament, les dones, no?

I, per tant, hi han moltes propostes en l'àmbit educatiu que hem de potenciar d'una manera molt clara. Per què? Doncs perquè el que diuen les dades també és que les nenes, entre els tres i els sis anys, potser més els sis, és quan ja decideixen que no serveixen per estudiar robòtica, matemàtiques, física, química... Això passa als sis anys. Si arribem massa més tard –d'això n'hem parlat molt amb la consellera d'Educació–, doncs, probablement hem arribat tard. Hem d'aconseguir, doncs, generar vocacions científicotecnològiques quan els nens són petits, que és quan els hi despertes la il·lusió, les ganes. I després generar, potenciar la seva autoestima i el seu empoderament, perquè, si no, és veritat que el que diuen els estudis científics és que als sis anys es descarten.

Això és el que no pot ser. Hem de potenciar –i això està en el pla de govern, i també ho té en el seu pla de treball la conselleria de Recerca i Universitats– les vocacions STEM –importantíssim– i aconseguir que el talent femení també arribi en aquest àmbit. Perquè, si no, ens passa el que hauran llegit vostès segurament en molts articles, que és que la intel·ligència artificial té un biaix de gènere. Òbviament, perquè qui està majoritàriament en aquest àmbit són homes. Per tant, hem d'atacar molts fronts.

Per això la consellera i el Govern han volgut que en aquesta declaració s'hi acompanyessin cinquanta mesures que toquen tots els àmbits, ho veuran vostès: l'àmbit educatiu, econòmic, lligat a la seguretat, del que vostè també parlava... Vint dones assassinades, ja, aquest any, no?, l'any 24. Doncs, en fi, són coses que no ens podem permetre i contra les que cal lluitar. Però és veritat que hi han moltes mesures, de molts àmbits. La consellera ens deia l'altre dia que estava molt satisfeta perquè hi havia hagut, doncs, moltes propostes dels departaments, perquè ja les estàvem treballant, i, per tant, el que hem fet és abocar-les, ajuntar-les i, és veritat, ensenyar una mica de pit, si em permet aquesta frase, perquè el 8 de Març... És veritat, el Dia de la Dona és tots els dies, hem de lluitar per la igualtat entre home i dona tots els dies, però si hi ha un dia de la dona com el 8 de Març l'hem de reivindicar, i aquell dia també ens hem de fer sentir. Per això estan els dies internacionals contra la pobresa infantil o a favor de la igualtat entre homes i dones. I el Dia de la Dona, el 8 de Març, hem de sortir als carrers, hem d'explicar a les nostres filles i als nostres fills per què celebrem aquell dia, per què el commemorarem, i, evidentment, hem de, també, posar sobre la taula mesures que ens ajudin a anar lluitant contra aquesta bretxa, aquest *gap* que hi ha encara, molt important, en molts àmbits de la nostra societat.

Per tant, la veritat, l'hi dic sincerament, m'ha agradat molt el seu to, el seu plantejament, la seva orientació de la interpellació. No sé si li faig un favor o el contrari dient-li això, però és veritat que en compartim la visió, l'orientació, i el que ens agradaria és, doncs, que poguéssim compartir al màxim possible les mesures i, sobretot, que després tinguin l'impacte esperat, perquè crec que és el que volem tots.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. I per fer la rèplica té la paraula ara la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Consellera, fantàstic, que li agradi el marc que he dibuixat. I això espero, llavors, que quan ho transformem en propostes concretes que aterrin, com deia, amb una resposta a la reacció antifeminista, que siguin interseccionals i que proposin transformacions estructurals, doncs també estiguem d'acord. I en farem algunes, com deia.

Sobre les cures. Nosaltres creiem que les cures són una responsabilitat col·lectiva però que aquest sistema capitalista i patriarcal i racista ens vol fer creure que pertanyen a l'àmbit de lo privat i que les hem de resoldre de portes endins. Amb aquesta organització de les cures que menysté l'esfera reproductiva, quan en realitat és la que fa possible la productiva, es genera precarització i es genera explotació.

Per tant, per nosaltres, dues coses imprescindibles. Primer: reforçar una responsabilitat col·lectiva. Com? Incrementant i enfortint els serveis públics dedicats a les cures –evidentment, de titularitat pública, per assegurar un servei de qualitat–, redistribuint cures a través de models de corresponsabilitat comunitària i garantint drets de les persones que reben cures perquè siguin tractades des de l'autodeterminació i no des de la dependència assistencialista. I, al mateix temps que reforcem aquesta responsabilitat col·lectiva, cal combatre la precarització, amb condicions laborals dignes per a aquest treball retribuït de cures i també acabant amb el treball submergit de cures. Parlem de regularització i parlem de regulació, perquè les cures han de garantir vides dignes i no ser un negoci.

Sobre pobresa. Ens cantava l'estimat Ovidi: «El preu que es paga per a viure. / Quan més pobre ix més car. / Quan més ric el preu és lliure. / Pots pagar o no pagar.» I el preu que es paga per viure a les dones els hi surt molt car. A les cinquanta mesures del Govern –o declaracions d'intencions– apareix: «programes de formació i sensibilització per a empreses». Bé. Nosaltres creiem que calen formes d'eliminar la violència que suposa la pobresa per a tothom qui la pateix, prioritàriament les dones, perquè són les que majoritàriament la pateixen. I n'hi proposem algunes, de les propostes, que després detallarem a la moció.

La primera: internalitzar totes les treballadores dels serveis públics del sector de cures i de la neteja, que són sectors àmpliament feminitzats que estan subjectes a l'acumulació capitalista d'aquells que exploten i precaritzen per millorar l'oferta.

La segona: impulsem la regularització de persones en situació administrativa irregular. Viure sense papers implica que no tenen permís de treball. I aquesta economia submergida implica sovint vulneració de drets i explotació laboral. I en aquest món irregular, de persones en situació administrativa irregular, hi trobem moltes treballadores de cures, moltes treballadores familiars, moltes treballadores de neteja i moltes treballadores del camp.

La tercera: abaixin els lloguers, perquè l'habitatge és el dret que permet accedir a la resta de drets. Regulin per abaixar el preu del lloguer per a tothom; evidentment, també per a les dones, que són les més vulnerables en l'accés a l'habitatge.

I en l'últim lloc, sobre la pobresa, volia parlar també sobre el treball no retribuït de cures. Oxfam Intermón feia públic un estudi segons el qual les dones i les noies dediquen 12.500 milions d'hores diàries a aquest tipus de feines. Aquest temps suposa una contribució a l'economia mundial d'almenys 10,8 bilions de dòlars anuals, una xifra que triplica la mida de la indústria mundial de la tecnologia. S'ha de reconèixer aquest treball de cures no remunerat, que no té salari, que no té prestacions contributives i que no dona dret a pensió.

I en últim lloc, sobre violències masclistes. Primer: garantim una autonomia econòmica suficient i una existència material digna; alliberem moltes dones condemnades a viure amb els seus agressors, implementem una renda bàsica universal. En segon

lloc, ampliem el parc d'habitatge públic per a les víctimes de violència masclista especialment, però també per a aquelles dones que no tenen capacitat per accedir a un habitatge a través del mercat immobiliari. I en tercer, aprofitem la delegació de competències per tancar els CIEs, que són presons especialment cruels cap a les mares amb la separació de les seves filles i fills.

Pensa que podem viure en un món on la violència contra les dones no sigui la forma més pandèmica de violència en el planeta? Intentem utilitzar la nostra imaginació i fem preguntes que no tinguin tant a veure amb com erradicar el sexisme, l'explotació econòmica i el racisme de la nostra societat, sinó més aviat sobre quin tipus de societat creixerà si no es basa en una violència sistemàtica contra l'ésser humà, els animals i el medi ambient. Com seria? Què ens fa falta per tenir aquesta societat on totes ens sentim part d'ella, totes, que puguem formar part d'aquesta societat?

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fer la rèplica té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades... Diputada, doncs en fi, estudiarem atentament les seves propostes, que, ja l'hi dic així, en termes generals hi estem d'acord.

Vostè toca tres temes; en podríem tractar molts altres, perquè és veritat que la desigualtat arriba, per desgràcia, a tots els racons de la nostra vida, i, per tant, en temes educatius, en temes econòmics, no?, vostè parlava de les empreses... Doncs hem d'ajudar les pimes, per exemple, a fer plans d'igualtat, perquè no els tenen, malgrat que els hi obliga la llei. Per tant, haurem d'ajudar-los a tirar endavant aquest tipus de plans, perquè per si soles a vegades els hi és difícil, no? És una de les propostes.

Ha parlat vostè de violència masclista. Una de les propostes que hi han justament aquí és treballar per la inserció laboral de les dones víctimes de violència i crear un programa especial. També abans que es parlava..., parlàvem amb el diputat Castellà sobre els impostos, eh?; doncs una de les propostes que nosaltres estàvem valorant és justament que les dones víctimes de violència tinguessin unes bonificacions molt altes, per exemple, en els impostos quan compren un habitatge, no?, i que, per tant, gairebé sigui insignificant, i afavorir, diguéssim, que aconseguixin tenir un habitatge. Perquè és veritat: si no tens feina i no tens un habitatge, doncs mantenim aquestes situacions de pobresa, la pobresa que té sempre cara de dona. I, per tant, aquest és un tema en què nosaltres hem posat algunes propostes, i penso que si vostès n'incorporen d'altres, doncs seran benvingudes.

Hi insisteixo, nosaltres no volem tenir la propietat de les polítiques feministes. Creiem que aquest és un tema que hem de poder compartir al màxim possible en aquest Parlament. Sabem que hi ha grups amb els que no compartirem, evidentment, ni aquests valors ni aquesta orientació. Però, bé, hem de lluitar contra ells i contra aquestes polítiques d'odi cap a les dones i també cap als que pensem diferent, però crec que hauríem de ser capaços de posar-nos d'acord.

Nosaltres hem de lluitar. Ha parlat vostè de l'economia de les cures. La consellera està molt..., treballant intensament en aquest àmbit. És veritat, les cures tenen cara de dona, també. I ha de ser així si volen, si així ho volen, però és veritat que amb bones condicions laborals i no com estem ara: amb la precarització o directament amb la irregularitat, no?

Per tant, hi han molts temes que cal treballar. És veritat que portem molts anys, en aquest àmbit, desenvolupant polítiques, però no han sigut prou, perquè encara ens queda, com deia el Fòrum Econòmic Mundial, 131 anys per poder aconseguir aquesta igualtat efectiva.

Si les propostes que vostès ens fan van en aquesta línia, doncs, nosaltres les incorporarem, perquè cal que tinguem el màxim de força possible per seguir lluitant contra aquesta discriminació que patim les dones, que patiran, per desgràcia, les nostres filles. Perquè evidentment hem avançat, però no prou per poder aconseguir aquesta igualtat en tots els àmbits i que, com deia aquesta campanya que s'ha tirat endavant des del Departament d'Igualtat i Feminisme, doncs que puguem sortir al carrer tranquil·les, que puguem tenir la mateixa igualtat d'oportunitats.

Això és el feminisme, tan senzill. Quan a vegades algú t'ho pregunta, i dius: «Miri, doncs, no ho sé. A vostè li sembla bé que les noies, dones, puguem sortir a córrer amb la mateixa tranquil·litat que ho fan els homes? Que puguem tenir una feina igual remunerada que els homes? Que tinguem les mateixes pensions que tenen els homes per la mateixa feina?» Doncs si això és que sí, doncs ets feminista, perquè el feminisme és això, la igualtat entre homes i dones.

En fi, espero que ens puguem posar d'acord en això. Sincerament li dic, m'ha agradat molt aquesta orientació; crec que la comparteix el Govern, i espero que puguem fer moltes coses plegats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre els valors democràtics europeus

300-00096/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els valors democràtics europeus. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne la defensa, té la paraula la diputada senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

Molt bé. Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller Duch, el món afronta uns moments molt complicats: els conflictes globals s'estan..., semblen eterns mentre en surten de nous, les aliances són inestables i ens enfrontem a amenaces de gran abast com el canvi climàtic. El 2025 marca una nova etapa: allò que crèiem inamovible s'està debilitant. Fins fa poques setmanes recordàvem com feia cinc anys que vàrem viure la pandèmia de la covid, i només en fa tres l'inici de l'agressió russa a Ucraïna.

I tanmateix ni ens imaginàvem que tot podria empitjorar. Aquests esdeveniments globals, profundament interconnectats, ens recorden que el que passa més enllà de les nostres fronteres ens afecta directament, sovint de maneres difícils d'entendre. L'ordre mundial està canviant de manera tan dràstica que sembla desfer l'equilibri establert des de la Segona Guerra Mundial, un període que va oferir pau i va unir les nacions per defensar la democràcia. I avui tot això està en risc.

Els Estats Units d'avui, amb una política proteccionista, han iniciat una croada d'aranzels desproporcionats que també ens impacta aquí a Europa. Aquesta situació posa de manifest les nostres vulnerabilitats en comerç, energia, seguretat i tecnologia, i ens obliga a reflexionar sobre quin ha de ser el projecte europeu per a les generacions futures i com podem recuperar terreny i avançar amb determinació, sense por, amb una visió crítica i molt àgil per la geopolítica global.

Per això hem d'actuar amb urgència i convertir la Unió Europea en un actor de primer nivell. En paral·lel, això també significa defensar i exportar els nostres valors essencials: pau, prosperitat, democràcia, drets humans, llibertat. Avui aquests valors que ens envolten i ens protegeixen a Europa no són presents a tot arreu i no podem donar-los per garantits, i en molts altres països, ja els hi agradaria tenir-los.

Ens hem d'imaginar i arribar a aquesta combinació per Europa: una unió molt moderna, molt forta, capaç de jugar i guanyar a nivell global sense perdre els valors democràtics, amb aquests dos equilibris.

I com la reforcem, aquesta democràcia? Mirem la situació que vivim: la guerra a Ucraïna, l'amenaça de Putin, les pressions dels Estats Units... Aquesta combinació és letal. I ens ha de servir per reforçar la democràcia mundial, sent exemples, i la unitat europea, per assolir la independència estratègica i ser una força mundial decidida per nosaltres, pels europeus.

No podem acceptar la influència de forces que ens volen dèbils. Des de VOX fins a Alternativa per Alemanya són moltes les formacions, especialment d'extrema dreta, que admiren Putin i Trump. I nosaltres ho volem deixar clar: Ucraïna, Catalunya és amb vosaltres. Aquest Parlament està al costat del president Zelenski i del poble ucraïnès. (*Alguns aplaudiments.*) El seu futur és nostre i no els abandonarem.

Senyores i senyors, el repte és molt gran, però encara hi ha bastanta esperança. La Unió Europea té un full de ruta clar: 800.000 milions d'euros per atrapar i impulsar la tecnologia, descarbonitzar l'economia i reforçar la seguretat econòmica. Això va molt més enllà d'un simple mercat comú. Aquesta inversió s'ha de gestionar amb precisió i estratègia, posant en primer terme l'estabilitat i els valors democràtics de la Unió Europea.

També ens cal establir noves aliances, com per exemple amb l'Índia, garantint acords justos que protegeixin el nostre teixit productiu. I dins d'Europa hem de superar les diferències entre el nord i el sud per avançar junts.

En aquest context, Catalunya no pot quedar al marge. Com a part de la Unió Europea i com a regió capdavantera d'Europa, hem de ser un actor clau en la construcció d'un projecte fort que defensi la llibertat i la democràcia.

Catalunya té molt a aportar molt, molt, com tota la recerca i la innovació de les nostres institucions i universitats en temes tan vigents com la salut, la intel·ligència artificial o el comerç global. Volem compartir els nostres coneixements i ser un actor global de primera. No volem ni podem permetre'ns quedar fora de la solució. Catalunya ha de ser un actiu de primer nivell, amb veu pròpia i forta dins d'Europa.

No vivim en una nova era d'or, sinó en un moment crític on cal preservar la nostra democràcia, corregir errors del passat i enfortir els valors catalans i europeus, pilars de la nostra llibertat.

Fem d'aquest moment una oportunitat per a Catalunya i per a Europa. Hem d'estar presents en les grans decisions per liderar el canvi que tant necessitem. Catalunya pot i ha de ser una veu molt forta en el projecte europeu, amb la seva empena, innovació i esperit de treball.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per respondre, té la paraula l'honorable senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, diputada Navarro, en primer lloc, voldria traslladar tot el suport del Govern i del meu departament a les persones afectades per una allau, com vostès saben, ahir a Armènia. Estem al seu costat i a la seva disposició, com ja hem traslladat al seu entorn, i seguim col·laborant amb les autoritats d'Armènia i amb el Ministeri d'Afers Exteriors per facilitar tota l'ajuda que sigui possible en aquestes circumstàncies tràgiques.

Diputada Navarro, li agraeixo molt la seva intervenció, en un assumpte molt rellevant, en un assumpte que efectivament és cabdal pel futur de la nostra societat. I crec que vostè ho ha explicat prou bé. El món està canviant, efectivament, molt ràpidament i aquests canvis, que són sistèmics, ens obliguen a protegir el que més ens identifica, que, com a europeus que som, són precisament els valors.

I m'agradaria precisament començar parlant dels valors, els valors democràtics europeus, que són, sí, el pilar sobre el que s'ha construït la Unió Europea. I és en bona part gràcies a la mateixa Unió Europea que aquests valors no són només un

ideal en abstracte o un article d'un tractat, sinó que són el fonament dels drets i de les llibertats dels que gaudim i sobre els quals es basteix el nostre sistema democràtic.

La democràcia, però, no és un bé que estigui garantit per si mateix. Molts europeus potser pensen, creuen que la democràcia és consubstancial a la nostra societat i a la nostra manera de viure. I, malauradament, no és així: no teníem democràcia abans i no està clar que la tinguem per sempre si no som capaços de defensar-la.

I, com es pot observar en moltes parts del món, i fins i tot dins del mateix àmbit geogràfic europeu, aquests valors són fràgils i en qualsevol moment es poden veure amenaçats per forces externes i internes. I ho veiem també a casa nostra.

Què posa en perill el tipus de governança que ens hem donat gairebé tots els europeus? Doncs els extremismes, el populisme, l'erosió de les institucions democràtiques, l'augment de l'autoritarisme, les campanyes orquestrades de desinformació, la ingerència de tercers països. I tots aquests són desafiaments reals que han de ser combatuts amb determinació. Malauradament, hi insisteixo, tenim alguns exemples recents.

Ara que els reptes són, per tant, cada cop més complexos, la Unió Europea és més que mai una peça clau en la defensa d'aquests valors que esmentàvem i que compartim. No hi ha cap altra regió del món a on les persones disposin al mateix temps, hi insisteixo, al mateix temps, de drets i llibertats, de la protecció i dels serveis de l'Estat, en educació, en salut, el sistema universal de pensions, i al mateix temps de progrés econòmic i social.

Però estem davant d'un món nou, i vostè ho ha dit, i ho va dir ahir el president del Consell Europeu, António Costa, durant el debat al Parlament Europeu, vivim un moment definitori, el moment de la veritat, i, de fet, un canvi de paradigma i, per tant, caldrà, efectivament, prendre decisions importants; decisions que no havíem haver de..., que no vam prendre o que no teníem necessitat de prendre durant els darrers setanta anys.

La Unió Europea s'ha construït, entre altres coses, per assegurar la pau entre els europeus i en territori europeu. Fins ara, això ho hem aconseguit sobre la base de la integració, de la cessió mútua de sobirania, sí, però també gràcies a un paraigua, al paraigua protector americà i al seu lideratge dins de l'OTAN, abans i després de la caiguda del teló d'acer.

Però el món ha canviat i les amenaces a la nostra seguretat ara són òbvies des que la Rússia de Putin ha adoptat una actitud més imperialista, imperialista i agressiva: ha envaït un estat veí provocant una guerra terrible; ha amenaçat altres països; ha intentat limitar la seva capacitat de decisió, i ha tractat, sempre que ha pogut, de desestabilitzar els sistemes democràtics dels tercers països. I la guerra a Ucraïna ens ha recordat, de manera dolorosa, que la pau mai no es pot donar per descomptada.

I la nova política transatlàntica, per dir-ho d'alguna manera, dels Estats Units ens ha creat de cop necessitats noves. La Unió Europea, ara sí, ha de reforçar la seva capacitat de defensa pròpia sense renunciar a altres aliats internacionals. Hem de ser capaços de respondre a les amenaces d'una manera coordinada i ràpida, i això requereix una inversió real en recursos, en infraestructures, en formació, per tal que aquestes amenaces mai arribin a activar-se. Cal, per tant, que els estats membres de la Unió Europea assumeixin el seu compromís amb la seguretat de la seva gent amb voluntat política i que destinin els recursos necessaris per garantir que, en cas de necessitat, cas que esperem que no arribi mai, puguem actuar de manera conjunta i efectiva.

La bona notícia és que, en aquestes darreres setmanes, la Unió Europea ha sabut reaccionar, i la prova són les decisions preses en el Consell Europeu de la setmana passada, fent prova d'una unitat evident, meritòria i, per tant, d'haver entès el moment històric en què vivim i que no hem escollit nosaltres. És cert que Europa, ho diem moltes vegades, es forja, s'enforteix amb les crisis, als moments clau. Ho vàrem veure amb la caiguda del mur, amb la primera presidència de Donald Trump,

amb el Brexit, amb la covid i ara amb la guerra a Ucraïna i amb els nous posicionaments de l'Administració americana.

Com escrivia ahir Gideon Rachman a les pàgines del *Financial Times*, «*Trump is making Europe great again*», i, en certa manera, no li falta raó. Efectivament, la Unió Europea està reaccionant amb rapidesa. Ara bé, les inversions en indústria de la defensa aprovades pel Consell Europeu del passat dijous en cap cas –en cap cas– haurien de fer-se en detriment dels pressupostos socials o de l'estat del benestar.

Els ciutadans no han de pagar aquest preu. Caldrà, per tant, activar deute comú com es va fer per fer front a la pandèmia i caldrà assegurar-se que una part important d'aquests diners va a indústries que suposin avançaments tecnològics útils per a la vida civil; si no es fa així, si posem en perill el nostre model social, estarem obrint el flanc a un nou increment de l'extrema dreta, amb les conseqüències que això podria suposar per als nostres sistemes democràtics.

D'altra banda, el suport de la Unió Europea a Ucraïna, visibilitzat de manera molt explícita després de la reunió de Trump i Zelenski a la Casa Blanca, hauria de servir per aconseguir una pau justa que posi fi a la invasió d'Ucraïna. Esperem que les converses que van començar ahir vagin en aquesta direcció i que no suposin sacrificis injustos per al país atacat. Hem estat al costat dels ucraïnesos des del primer dia i ho hem d'estar fins al final, fins a la pau justa i estable que mereixen.

Hi ha altres temes de la nova política americana que ens preocupen també, molt especialment la guerra comercial, els atacs contra el multilateralisme i les organitzacions internacionals com a forma d'organització del món, i també, és clar, la decisió de posar fi a la cooperació al desenvolupament que Estats Units desplegava per bona part del planeta.

Com a europeus, considerem que la política exterior dels països democràtics ha de respectar totes les regles del dret internacional, promoure el bon veïnatge i la col·laboració entre estats. El comerç internacional ha de contribuir al desenvolupament equitatiu de totes les regions del món i s'ha de basar en regles que obliguin a tots de la mateixa manera.

Les polítiques comercials basades en aranzels utilitzats com a armes ofensives no beneficien a ningú, perjudiquen a tothom, també qui les promou, i, per tant, esperem que la reacció anunciada avui per la Unió Europea serveixi d'element dissuasiu i que cap aranzel no hagi d'entrar en vigor.

Per tant, avui és més necessari que mai defensar el nostre propi model, que és el model europeu, la defensa dels valors democràtics europeus, la consolidació de la Unió Europea com a projecte comú són elements que van de la mà. La democràcia, la pau, el progrés dels europeus depenen de la nostra capacitat per mantenir-nos units davant de les amenaces internes i externes que no hem buscat i que no volem.

Si la Unió Europea era important per nosaltres, ara senzillament és essencial. Estem davant d'un canvi. Citant el discurs d'ahir de la presidenta Von der Leyen, «hi ha un nou consens; hem de pensar de manera diferent; hem d'actuar en conseqüència». Nosaltres no vàrem demanar que el món canviés com ho està fent, però el pitjor que podríem fer és tancar els ulls o ficar el cap sota la sorra.

La Unió Europea és el nostre projecte col·lectiu i la seva força dependrà de la nostra capacitat per avançar junts, amb determinació i compromís. Però també la societat civil ha de ser conscient dels riscos d'aquest canvi d'època. I aquí tots juguem un paper, institucions, partits democràtics, mitjans de comunicació, món acadèmic, la ciència i la societat civil organitzada.

Ens hi juguem molt perquè estem parlant dels drets humans, dels drets de les persones, de les seves llibertats, com la llibertat d'expressió, de consciència, de l'exercici dels seus drets polítics i, fins i tot, del nostre benestar econòmic i social i de la pau. Tot allò que alguns ens voldrien arrabassar si poguessin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

Gràcies, president. Conseller, des de l'oposició tenim la responsabilitat de fiscalitzar l'acció de govern en les seves competències i política exterior; fins ara, la seva iniciativa més destacada em sembla que ha estat el pla de Brusselles, però aquesta presenta com a mínim uns dubtes.

Hi veig dos problemes: número u, sense pressupostos difícilment serà efectiu. No només no ha rebut suport del Parlament, sinó que el seu propi Govern ni tan sols els ha presentat i això és molt complicat i així no es pot començar, conseller.

Número dos, veig poca ambició. No és res més que un intent de garantir que el Govern defensi els valors europeus. Catalunya necessita una veu molt forta a les institucions europees i, per això, cal una xarxa de delegacions plenament operativa.

Un exemple preocupant. Fa mesos –em sembla que és des de l'1 de gener– que no tenim delegat als Estats Units ni al Canadà. Amb la situació global d'avui actual als Estats Units em sembla inacceptable. Catalunya no es pot permetre perdre presència en regions claus com són els Estats Units..., com també és imprescindible fer efectiu d'una vegada per totes que el català sigui llengua oficial a la Unió Europea i garantir el compliment estricte de la llei de l'amnistia.

El món està canviant i Catalunya no es pot quedar enrere. El futur es juga ara i necessitem acció immediata per a Ucraïna, per a Europa i també per a Catalunya. No ens arronsem, conseller. Catalunya només ens té a nosaltres. I Europa només ens té als europeus.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Li agraeixo les preguntes i les consideracions que ha fet i intentaré respondre amb el temps que m'és impartit.

Primer, els pressupostos. Un avantatge potser que té aquest conseller és que l'acció exterior no és una acció cara, no és una política de despesa, és una política d'acció, és una política de presència, és una política de missatges, és una política de negociació.

Efectivament, que necessitem diners. I necessitem diners, per exemple, per fer funcionar les delegacions. Hi ha un acord amb Esquerra Republicana per consolidar-les i per ampliar-les. Estem en la fase de la consolidació. El dia que entrem en la fase de l'ampliació, efectivament, haurem de mirar quins són els pressupostos amb els quals comptem. Però no es preocupi, perquè l'acció exterior del Govern funciona i funciona molt bé i funciona, probablement, millor del que havia funcionat en altres moments.

I no només pel pla Brusselles. El pla Brusselles ja està donant resultats i el fet de que està donant resultats és, per exemple, que comencem a incidir en polítiques comunitàries concretes, com, per exemple, la política de l'automòbil, com les polítiques de ciència i tecnologia, com les polítiques que tenen a veure amb la discussió dels fons de cohesió, dels fons regionals. Tots aquests són temes en els quals el Govern de Catalunya està intervenint i hi està intervenint directament, a través de les institucions en les quals aquests temes s'estan debatent, s'estan discutint.

Comencen a venir comissaris de la Unió Europea a Barcelona, a Catalunya. La setmana passada en van venir dos, demà en vindrà un tercer, el vicepresident Séjourné, ja hi ha dos vicepresidents de la Comissió Europea que han vingut a Barcelona en molt pocs dies. Veuran molts més comissaris i comissàries venir per aquí d'aquí a l'estiu.

Hem tingut reunions –ho vaig dir l'altre dia– amb pràcticament ja totes les presidències de totes les institucions europees. Això és fer feina, i això és una part –una part– del pla Brussel·les. Però no és només al pla Brussel·les, són moltes altres coses en les quals hem de tenir ambició.

I aquí el món comença per a nosaltres a la Unió Europea, però no acaba a la Unió Europea, és molt més gran, i, per això, també estem tenint una incidència molt particular i molt forta en tot el que és el món de les organitzacions internacionals.

Miri, aquesta setmana mateix, la secretària general del departament està negociant amb diferents agències de Nacions Unides, com OCHA o ONU Dones, per poder fer que funcionàries, funcionaris de la Generalitat puguin treballar durant ics mesos o anys en aquestes institucions.

La setmana vinent jo mateix viatjaré a París per mantenir reunions oficials amb l'OCDE i amb la UNESCO, que són dos institucions molt importants dins del que és el pacte d'investidura. Amb ells ja vam organitzar una sèrie de fòrums a Barcelona; ara discutirem sobre nous models d'incidència de Catalunya en aquestes dues organitzacions internacionals.

La setmana passada vam treballar amb UNICEF al Mobile World Congress. Fa uns mesos –com vostè sap, perquè ho vam dir aquí també–, vam treballar amb l'Aliança de les Civilitzacions, que és una altra institució de Nacions Unides. D'aquí a unes setmanes serem presents a l'Exposició Universal d'Osaka, corregint una decisió que s'havia pres en el seu moment.

Estem en ple Any Catalunya-Japó. Estem treballant per enfortir amb nous acords les relacions amb Gal·les, amb Flandes, amb Kyoto, amb Massachusetts. Estem treballant en molts camps al mateix temps. Per tant, ambició, tota.

Les delegacions, operatives –totes–; les dels Estats Units i Canadà, evidentment també. Però, com vostè sap, hi ha un procés de selecció d'aquestes persones, és un procés públic, es pot presentar qui vulgui, qualsevol ciutadà de Catalunya, estem a la fase final del procés. Estats Units és un país prou important com perquè la delegada o el delegat de Catalunya en aquest país sigui la millor persona possible i, per tant, anem amb molta cura, anem molt en compte durant tot aquest procés fins que, espero que d'aquí molt poc, tinguem una persona que representi Catalunya de la millor manera possible.

El català. Sap perfectament que, en col·laboració amb el Govern espanyol, estem treballant en dues línies, la línia de l'oficialitat del català –i anem avançant– i la línia de la presència del català a les institucions europees amb resultats molt concrets, amb la possibilitat, a partir d'ara, de parlar català al Comitè Econòmic i Social, amb un revifament de la presència del català al Consell de Ministres, que havia estat oblidat durant pràcticament més de quinze anys.

Ningú se'n recordava de la possibilitat que es pogués parlar català a la institució més important de la Unió Europea. Des que ha arribat al Govern del president Illa, això s'ha recuperat.

Per tant, hi insisteixo, li agraeixo moltíssim les seves preocupacions, penso que podem fer moltes coses conjuntament. Totes les seves idees i totes els seus suggeriments seran sempre estudiats i tinguts en compte. Ara, hi insisteixo, estem fent funcionar l'acció exterior d'aquest país de la millor manera possible.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les novetats en formació professional. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Estaran amb mi que ser la darrera del dia no és fàcil. Bé, gràcies, president. Bona tarda a tothom; consellera, diputats, diputades, conseller... Bé, en aquest Ple hem parlat durant el dia d'avui i durant el dia de demà molt sobre educació i sempre és una molt bona notícia. I això significa que, tot i que tinguem moltes diferències, doncs, l'educació és una cosa que ens preocupa a tots els grups parlamentaris.

L'educació, a més, és –o almenys hauria de ser– una gran cadena d'oportunitats i eines per desenvolupar-se, un sistema garantista que arriba a tothom i que ofereix possibilitats, obre finestres i té cura de qui ho necessita.

Posem exemples molt esquemàtics. L'escola bressol et proporciona sociabilitat i capacitats que després es desenvoluparan en forma d'adquisició de competències. Però, sobretot, la bressol actua com a detecció precoç de moltes necessitats socials, econòmiques, emocionals i de salut.

L'escola primària, la gran catedral de la igualtat, comença a dibuixar capacitats i et regala un marc mental i social del que formar part. El vincle de la teva escola amb el teu barri és un binomi que construeix la teva identitat i et crea espais de seguretat emocional. Hem de dir que comencen a despertar les petites vocacions. També se n'ha parlat molt de despertar vocacions, aquesta tarda. Jo, per exemple, quan era petita volia ser artista i que les meves pintures estiguessin als museus o de vegades volia ser presidenta del Govern per posar més hores de pati i treure alguna assignatura que no m'agradava molt, que no compartiré per si de cas.

La secundària et proporciona un encaix de realitat i de treball que et comença a preparar per al que vindrà i comencen algunes controvèrsies i necessitats. Has d'adquirir coneixements i assolir moltes competències. Necessites acompanyament, necessites el teu tutor, la teva família i molta molta molta orientació.

Aquí, la cadena de l'educació comença a ser molt visible i podem veure resultats positius de tota la inversió de les anteriors etapes, però també comencem a veure mancances i perills futurs. Hem de garantir la inclusió al nivell que teníem a la primària, hem d'impulsar la igualtat, en especial la de gènere, atendre la diversitat, tenir cura de qualsevol vulnerabilitat i consolidar els aprenentatges. Déu-n'hi-do, és realment molta feina, la de la secundària.

Treuen el cap, a més, els primers perills d'abandonament o desmotivació –també se n'ha parlat. I no voldria ser poc analítica, perquè el diagnòstic és molt profund, però sí que vull destacar una de les millors eines per combatre tot això, que és l'orientació. Si volem acabar amb l'abandonament escolar –i, evidentment, volem, se n'ha parlat molt també–, hem de procurar recursos, mesurar científicament i avaluar, acompanyar i despertar les vocacions. Coneixem les fatídiques dades d'abandonament a Catalunya. I no em mal interpretin: no estic menystenint la resta de necessitats –la d'ampliar recursos, de prestigiar el professorat, invertir i, evidentment, arribar al sis per cent, que crec que és una fita comuna–, però necessitem estimular i orientar els alumnes.

I amb això arribo a la postobligatòria, la darrera baula d'aquesta cadena de l'educació, i és en la que avui m'agradaria centrar la interpel·lació a l'honorable consellera Niubó. Mirin, és molt fàcil voler ser controlador aeri si algú a la teva família ho és, o, per exemple, ser tècnica en ciberseguretat si en el teu entorn més immediat algú s'hi dedica. El que és impossible és voler ser analista de *big data* si ningú al teu voltant ho és o no sap ni què és. I no estic parlant de la vulnerabilitat econòmica ni de tenir-ho més senzill o menys –que també, evidentment, en podríem parlar–; m'estic

referint a que tothom necessita referents: allò que no es coneix no es pot voler ser. Necessites que t'expliquin que allò existeix i que tu pots arribar-hi. Quan un alumne vol ser alguna cosa, quan persegueix un objectiu, es sent interpel·lat, es sent estimulat, es sent protegit o protegida. Llavors, aquell o aquella alumna continuarà amb el seu cicle educatiu, i segurament no abandonarà. Al sistema públic l'orientació ha de ser el factor de compensació aspiracional i de creació d'estímuls i referents per a tots i totes. El sistema públic i els professionals són els que t'ajuden, t'ofereixen un camí ple de possibilitats i que no sabies ni que existien.

Evidentment, seria insensat despertar vocacions i després no oferir estudis. És per això que avui volem parlar de formació professional i demanar a la consellera Niubó que ens pugui desenvolupar, com ja va fer dilluns en Comissió d'Educació i Formació Professional, les darreres millores. Els darrers anys hem anat veient com la formació professional guanyava terreny dins del sistema educatiu i es definia com a solució a les necessitats del nostre teixit productiu, molt lluny –per sort– d'aquella FP de la meua època, poc reconeguda i gens estimulante.

Sense entrar en detalls ni retrets, l'FP també arrossega desafiaments estructurals: manca de professorat especialitzat, manca de places en molts sectors, desenvolupar més la modalitat dual o en més graus i molta manca d'orientació. Les primeres setmanes de govern, de manera contundent, tant el president Illa com la pròpia consellera van establir la millora del sistema de formació professional com un pilar fonamental de l'acció del Govern. I aquí, doncs, tenim les primeres millores.

Per què és important la formació professional de qualitat? Doncs, evidentment, perquè garanteix una formació pràctica i adaptada a les necessitats de sectors sobretot emergents, perquè gaudeix d'una bona i ràpida inserció laboral, perquè t'ofereix un gran ventall d'especialitats i, a més, canvis d'especialitat, et garanteix continuar amb els estudis, amb altres graus o també amb estudis universitaris, i perquè et permet, la majoria de vegades, treballar i estudiar, i això obre el ventall de possibilitats a molta més gent. Celebrem les millores anunciades per la consellera i que entraran en funcionament el proper curs.

Consellera, portem molts anys generant una diferència també de calendari i, per tant, donant un senyal de distinció entre l'FP i la gent que estudia batxillerat: uns marxen de vacances sabent a on aniran i els altres, fins ara, no. I això, aquesta diferència, doncs, arribem a solucionar-la. Expliqui'ns quines millores i què poden significar: aquest avançar el calendari i que tots els alumnes i les famílies tinguin aquesta informació. També volem saber els detalls de l'aposta clara per un bon sistema d'acompanyament i orientació, tot i que també se n'ha parlat avui. I, evidentment, de la notícia de les més de 7.500 places en les diferents famílies que es posaran en marxa el proper curs.

Per concloure, quan parlem de formació professional és essencial reconèixer la tasca del món municipal –i no em vull oblidar d'aquesta part. Em refereixo a les escoles de noves oportunitats, que han estat una lluita absoluta contra l'abandonament escolar; serveis que omplien de vegades buits del sistema i que han ofert itineraris per a molts i molts joves. Sense elles, sense les escoles de noves oportunitats, o sense el territori, les xifres d'abandonament haguessin estat pitjors. La importància del territori és un tema prioritari per al Grup Socialistes i Units per Avançar, no només per agrair la feina feta i la corresponsabilitat, sinó perquè, a més, volem que siguin els altaveus coneixedors del territori per distribuir les famílies de formació professional en els pobles i ciutats de Catalunya.

Quan un territori aposta per un sector en concret i desenvolupa polítiques de promoció econòmica és sempre una oportunitat per crear el perfecte diàleg entre formació i ocupació, i sé del que parlo. Vinc de Viladecans, una ciutat que en menys de vint anys ha reduït l'abandonament escolar a una tercera part del que teníem –avui estem en un vuit per cent–, i, evidentment, l'eliminarem en el 2030 gràcies a projectes com el servei de transició escola-treball, amb un cent per cent de retorn dels

alumnes a un recurs educatiu; a adaptar un PFI per a alumnes amb discapacitat que volen continuar estudiant, o dualitzar els graus en petites empreses de la ciutat, creant una relació contínua entre el món productiu i l'educatiu que ens ha portat a crear feina de qualitat i ser la ciutat amb el percentatge més alt de tot l'Estat espanyol en el nivell d'estudis de fills i filles respecte dels seus pares.

Aprofitem els molts projectes i l'expertesa del territori, consellera. Desenvolupem projectes duals que responguin a noves tendències en el sector de l'ocupació i estiguin ubicats de forma que provoquin major impacte tant educatiu com ocupacional, i retornin la inversió social en forma d'èxit i projectes vitals. Consellera, volem escoltar els detalls de les notícies sobre les millores de l'FP. Celebrem els canvis i li reconeixem la feina. En definitiva, volem polítiques útils que transformin la vida de la gent, creadores d'oportunitats i plans de vida exitosos.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé; bona tarda a tothom. Moltes gràcies, president, bona tarda. Diputada Navarro, moltíssimes gràcies per aquesta interpellació i sobretot gràcies, doncs, també pel seu compromís, per la seva defensa de la formació professional, com ha evidenciat, i que va molt implicat amb la feina que ha fet també anteriorment a l'Ajuntament, per exemple, de Viladecans.

Doncs li deia que li agraïa aquesta interpellació perquè ens dona l'oportunitat d'explicar les novetats, les mesures que estem fent des del Govern per millorar l'oferta, precisament, formativa, no?, en matèria de formació professional aquest proper any, el proper curs 25-26, i també el nostre sistema públic de formació professional. El Govern està compromès amb el desenvolupament d'un sistema de formació professional que posicioni també el nostre país com a referent estatal, com a referent europeu, en la qualitat de l'oferta formativa, també en la capacitat d'innovació i adaptació a les noves demandes professionals, la transició entre els nivells de formació –i aquí l'orientació és molt important, com vostè també explicava– i, evidentment, la continuïtat en l'aprenentatge al llarg de la vida de les persones. I, per tant, estem compromesos a fer créixer, a promoure la formació professional com un itinerari professionalitzador de qualitat, de prestigi, cada cop més internacionalitzat.

Si mirem quina estructura formativa tenim com a societat, en aquest cas a Catalunya, doncs podríem dir que està molt basat..., bé, és com un rellotge de sorra, no?: tenim moltes persones amb un nivell baix de qualificacions o de formació; tornem a tenir un volum important de gent amb uns nivells alts d'estudis superiors, i, en canvi, la piràmide s'estreny al mig, no?, i tenim poca gent amb perfils tècnics. Doncs es tracta de convertir aquest rellotge de sorra en una piràmide invertida i, per tant, tenir molta gent molt formada, gent amb capacitat tècnica mitjana i, evidentment, després el mínim possible de gent amb poca formació o qualificació. I per això hem impulsat, doncs, aquesta creació i ampliació de la formació, de l'oferta formativa de qualitat que millori les oportunitats educatives, la capacitació tècnica i també la competitivitat dels professionals i les professionals catalans.

I, en aquest sentit, de cara a la planificació del proper curs, hem introduït millores en tres grans àmbits. La primera és la programació de l'oferta en si mateixa, que augmenta significativament de places; de fet, gairebé vuit mil noves places públiques de formació professional. En segon lloc, la millora del procés de preinscripció, que hem modificat per tal de solucionar allò que la diputada abans explicava perfectament, no?, acabar amb aquesta incertesa que hem tingut en els últims cursos: que a finals de juliol, doncs, les famílies, l'alumnat, els centres no saben encara si tindran una plaça assignada i a on. Doncs aquí es tracta de contribuir a aquesta certesa, no?, i, per

tant, a aquesta credibilitat del sistema de formació professional i, per tant, que tot-hom marxi de vacances tenint la seva plaça assignada. I en tercer lloc, i molt important, l'orientació i l'acompanyament de l'alumnat –abans ho explicava perfectament–, que augmentem amb més de vuitanta-cinc dotacions per facilitar l'accés i el procés de decisió davant d'una oferta, doncs, molt àmplia, formativa, d'estudis professionalitzadors, que s'ofereixen des del sistema educatiu català. I, evidentment, també aquest acompanyament, especialment en els moments de canvi d'etapa, no?, les transicions educatives, que sempre ens han de..., aquest acompanyament ens ha d'ajudar a reduir l'abandonament escolar prematur.

I totes aquestes millores i la planificació mateixa de l'oferta, doncs, és veritat que és una tasca complexa, una tasca important que duem a terme des del Departament d'Educació i Formació Professional, però en col·laboració amb els ajuntaments i amb els serveis territorials. I gràcies a aquesta feina, doncs, comptem, comptarem per al proper curs amb una oferta ambiciosa, planificada i que donarà resposta tant a la demanda formativa com a les necessitats de professionals del teixit productiu i del territori. Per al curs 25-26, l'increment d'oferta de formació professional és de 7.700 places –n'hi haurà alguna més–, que representa un increment interanual sense precedents. És la major oferta de places que s'ha fet mai amb recursos propis del Govern de la Generalitat de Catalunya. I, com sap, pel Govern, doncs, la qualitat i l'equitat són dos objectius prioritaris, són indissociables, si precisament volem aconseguir o assolir aquesta millora del sistema educatiu. I per això volem garantir, doncs, aquest èxit educatiu del conjunt de l'alumnat.

I en aquesta planificació, doncs, tenim molt present aquest compromís del Govern amb un accés equitatiu i inclusiu a la formació. I és per això que, d'aquestes més de 7.700 noves places, mil d'elles es destinaran a cicles formatius de grau bàsic. Amb aquest paquet de places ens dirigim sobretot a centres que ajuden alumnat que en algun moment ha quedat desvinculat del sistema educatiu o que presenta un alt risc d'abandonament escolar prematur o d'exclusió. I, per tant, volem aconseguir reconnectar tots aquests joves que en algun moment, doncs, han vist truncada, no?, la seva carrera educativa en aquest sentit, i, per tant, tornar-los a vincular al sistema formatiu. Per tant, em refereixo als centres educatius amb finalitat social –les escoles o centres de noves oportunitats–, que són claus en la nostra estratègia de lluita contra l'abandonament. I tot això fa que aquest augment de places sigui doblement històric: primer, per la seva dimensió, però especialment per la seva aportació de recursos a l'aprofundiment de l'equitat educativa al sistema català de formació professional.

I, a més a més de tot això, hem volgut optimitzar aquest procés de preinscripció i matrícula dels cicles de grau mitjà i superior, i per fer-ho hem concentrat el calendari en tres fases, garantint que tot l'alumnat de formació professional marxi, com deia, de vacances coneixent quina és la seva plaça i, per tant, tenint la seva plaça confirmada. Elaborarem materials informatius durant tot el procés de preinscripció –infografies, tutorials audiovisuals– per donar aquesta màxima informació, especialment a la gent jove. Comunicarem també la importància d'inscriure's a diverses opcions a la sol·licitud de matrícula per ajudar a garantir aquest accés. I, a més a més, posem en marxa des d'avui mateix un cercador de notes de tall de cicles formatius, una mesura per millorar l'accés i l'assignació, que servirà tant a l'alumnat, com una referència; però també servirà als orientadors i orientadores que treballen en aquesta tasca d'acompanyament. I, evidentment, també reforçarem el personal d'administració i serveis amb vint dotacions, que ens ha d'ajudar a agilitzar i a facilitar tota aquesta tramitació.

Però, a més d'aquestes mesures, aquestes millores en la planificació del proper curs i en la promoció de la formació professional bàsica i de grau mitjà, també treballarem per fer créixer, doncs, els graus superiors com a culminació d'un itinerari professionalitzador d'alta qualitat i prestigi, fent créixer el nombre de famílies for-

matives i també establint nous criteris de gestió que ens permetin la incorporació de docents experts –és una figura semblant a la del professorat associat a les universitats– i també una millor col·laboració entre els centres formatius i el teixit productiu i el territori.

I, en aquest àmbit, la formació professional dual intensiva, en la qual Catalunya és pionera des del 2013, ens sembla que és un element importantíssim. Volem que esdevingui un model de referència per a la formació de professionals en aspectes claus del procés de reindustrialització precisament de Catalunya, i per això estem treballant amb aliances amb empreses i institucions públiques que ens permetin formar especialistes en camps claus com la salut, la intel·ligència artificial, la descarbonització o també el sector ferroviari. La formació professional dual intensiva entenem que ha de servir per garantir un futur professional als nostres joves, però al mateix temps per assegurar el futur de sectors productius estratègics garantint-los que hi haurà gent qualificada i formada també per treballar-hi, i, per tant, implicar-se en el creixement del país. Un futur que s'ha de definir en clau d'igualtat, retallant la bretxa de gènere. I, per tant, si és necessari, reservarem places per a dones en aquests tipus d'estudis.

Però, en tot cas, per anar acabant, el que farem serà una ampliació històrica del nombre de places de formació professional amb l'objectiu de respondre a la demanda de l'alumnat i també a les necessitats del teixit productiu i del territori. I fem un pas més per aquest accés equitatiu i la recuperació de joves que en algun moment han quedat desvinculats del sistema educatiu. Incrementarem molt l'esforç en orientació, en acompanyament, per facilitar, doncs, també aquest accés a una oferta que és àmplia i, sobretot en aquests canvis d'etapa, que acostumen a ser moments crítics, i optimitzarem el procés de preinscripció i matrícula per evitar els problemes persistents en l'adjudicació de places que s'han donat els últims cursos. I aprofundirem també en el compromís amb la col·laboració entre centres formadors, entitats i empreses del sector, així com també amb institucions generadores de l'oferta d'ocupació. I treballarem, doncs, no només per augmentar la qualitat de la formació professional catalana, sinó també per convertir-la en un referent a nivell europeu.

Per tant, moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) La diputada Navarro renuncia al torn de rèplica.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les set del vespre i tres minuts.